

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

С всяка своя книга Катрин Стоун ни поражават
въображението си. Но в ДАРОВЕТЕ НА ЛЮБОВТА
тя надминава всички очаквания.

**КАТРИН
СТОУН**

**ДАРОВЕТЕ
НА ЛЮБОВТА**

ИЗДАТЕЛСТВО "БАРД"

КАТРИН СТОУН ДАРОВЕТЕ НА ЛЮБОВТА

Превод: Яна Макасчиева

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

Сенчъри сити, Калифорния

Петък, 10 март

„Да те обичат ли, Рейвън? Да те обичат? Та ти си като лед. Не, сгреших. Ледът все някога се стопява, за разлика от теб...“

За щастие звънът на интеркома върху бюрото прекъсна болезнения спомен за жестоките думи на Майкъл. Рейвън се зарадва на това съвсем своевременно напомняне, че трябва да остави на мира миналото и да се върне към действителността. Тя беше на работа. И нямаше никакво право да се отплесва от настоящето и професионалните си задължения, припомняйки си минали истории и лични проблеми.

В специално наетата за офис елегантна мансарда с изглед отвисоко към „Булеварда на звездите“, тя беше Рейвън Уинтър — адвокат на звезди. От нея се очакваше да бъде именно такава, каквато Майкъл я нарече с толкова злоба. Буца лед. Студена, безкомпромисна, безсърдечна.

Пое дълбоко дъх и натисна бутона. Може би глътката въздух щеше да я зареди с повече кураж и професионализъм, с които окончателно да прогони миналото и болката си.

— Да?

Рейвън усети нотка на неувереност в гласа си и пое още въздух, докато слушаше съобщението на своята секретарка.

— Барбара Рандъл се обажда.

Завеждащата отдела за договори на нюйоркската издателска къща нямаше нужда от повече представяне. Рейвън се сблъскваше с нея, също адвокат, винаги, когато някой от клиентите ѝ — холивудски водещи продуценти, режисьори и актьори — искаше да закупи от издателството правата за филмиране на някоя тяхна книга. Обикновено Рейвън първа започваше разговорите, но този път се обаждаше Барбара. Вероятно бе във връзка с нещо предстоящо за печат.

Рейвън натисна мигащото бутонче на апарата.

— Здравей, Барбара — поздрави Рейвън и почувства огромно облекчение от това, че е възвърнала нормалния си глас: топъл, но сдържан, професионално приветлив и най-вече — самоуверен.

— Привет. Обаждам се във връзка с „Даровете на любовта“.

Рейвън долови от отсрещната страна нотка на несигурност, толкова нехарактерна за Барбара Рандъл, колкото и за самата себе си. И двете владееха прекрасно изкуството да водят преговори. В играта за милиони влизаха с прецизно обмисляни ходове, непозволяващи и най-малката загуба.

За „Даровете на любовта“ бяха водили трудни и предизвикателни преговори, но накрая всяка от страните бе удовлетворена. Договорът беше подписан след окончателното прецизиране на сделката и Джейсън Коол получи правата за създаване на филм върху бестселъра.

— Някакъв проблем ли има, Барбара?

— Надявам се, не. Просто ми се обади Лорън Синклер. Първоначално била много доволна, когато разбрала от редактора си, че Джейсън Коол ще снима нейната книга. И кой би го направил по-добре? Но сега се притеснява той да не промени историята.

— Има всички права да го стори. В договора няма клауза, която да забранява промените. Мисля, че издателската къща, а не госпожица Синклер контролира правата.

— Точно така. И ние ги продадохме, без да се консултираме с нея, за което съм виновна аз. Разбира се, и през ум не ми е минавало да се обръщам към нея, защото това не е необходимо. — Рейвън усети, че Барбара си поема дълбоко въздух, вероятно с надеждата да прогони притеснението си. Опитът не бе съвсем успешен. — Знам, че сделката вече е сключена, Рейвън, но се обаждам само за да разбера основателни ли са притесненията на авторката.

— Искаш да питам Джейсън Коол дали възнамерява да променя нещо в сюжета?

— Би ли го направила? Опитвах да се свържа с него много пъти през последните пет дни и вече започвам да си мисля, че би било по-лесно да се стигне до луната.

По устните на Рейвън заигра лека усмивка. Джейсън Коол не притежаваше студията на „Голд стар“. Напротив, благодарение на сключената от нея мултимилionна сделка за снимане на четири филма можеше да се каже, че всъщност „Голд стар“ притежаваше него, или

поне неговия изключителен талант. И все пак веднага след наградата на Академията, допринесла за привличането на писателя режисьор в студиото, всички от огромния комплекс чувстваха, че трябва да контролират каквито и да са обаждания до Джейсън Коол. Той не отговаряше на повечето неугговорени предварително позвънявания, включително и от филмови звезди.

Рейвън Уинтър обаче винаги се свързваше с него, и то незабавно.

— С удоволствие бих поговорила с Джейсън, Барбара. Но искам да знаеш, че може още изобщо да не е мислил за „Даровете на любовта“. Точно сега работи върху продължението на „Вълнови ефект“, след няколко седмици заминава за два месеца в Хонконг да снима „Нефритеният замък“ и накрая му предстои още един филм преди „Даровете на любовта“.

— Значи може да мине доста време, преди да отговорим на Лорън Синклер?

— Да — каза Рейвън лаконично. Доколкото познаваше Джейсън, той сигурно щеше да направи промени. — Независимо от всичко, ще проверя. Нещо конкретно ли я безпокои? Страхува се да не бъде променена някоя точно определена сцена?

— Чела ли си книгата?

Разбира се, че не я бе чела, и нито се чувстваше виновна, нито възнамеряваше да се извинява за това. Тя беше адвокат, а не агент. Влезе в играта, когато цялата дейност, свързана с обмяна на концепции, трактовка, текст и качества, беше приключила и заинтересованите страни бяха постигнали принципно споразумение. Рейвън имаше за задача да уговори цената на сделката и да оформи юридически всички подробности по договора.

Рейвън беше запозната само с отзивите за „Даровете на любовта“ — най-продаваната любовна история, описана на фона на вьетнамската война. Критиците сравняваха романа с други класически саги за войната: „Отнесени от вихъра“, „Казабланка“ и „Доктор Живаго“. Дори литературните критици с явно предпочитание към темата за социалните проблеми, типични за „истинската“ литература, бяха единодушни в ласкавите си оценки.

Рейвън не се съмняваше, че „Даровете на любовта“ е прекрасна книга. Но това си беше чиста проба любовна история, а тя не четеше любовни истории.

Някакъв глас обаче дълбоко в нея ѝ нашепна иронично, че може би е време да започне да чете подобни истории. Не беше професионален глас, щом като я убеждаваше, че такъв сорт книги ще я направят по-добра във всички нейни начинания. Адвокат Рейвън Уинтър беше достатъчно добра. Всички знаеха това, но не и този вътрешен глас, надигнал се от дълбините на нейната същност, който я върна отново към преживени провали и грешки.

— Не съм я чела — призна тя накрая, — но имам някаква представа за сюжета. Разказва се за любовта между войник и жена — хирург по време на войната във Виетнам.

— Да, Сам и Саванна — потвърди Барбара. Тя вероятно държеше да подчертае, че не само е прочела книгата, но и че като милиони други читатели е пристрастена към съдбите на главните герои. Подобно на Рет и Скарлет, Юри и Лара, Илза и Рик, Сам и Саванна бяха митична, обаятелна и незабравима двойка. — Влюбват се, но се разделят и всеки има достатъчно основание да смята, че другият е мъртъв. Намират се отново точно преди Саванна да роди тяхната дъщеря. В книгата бебето оживява, но Лорън се страхува, че Джейсън Коол ще превърне щастливия край в горчив.

— Добре. Ще се обадя на Джейсън и ще се опитам да разбера — каза Рейвън и погледна към нежната си китка, обгърната от златен часовник, инкрустиран с диаманти. Беше три и четиридесет и пет, което означаваше шест и четиридесет и пет нюйоркско време. — Вероятно би желала работата да се свърши веднага — но спомняйки си, че е петък, добави: — Всъщност следващата седмица.

— Да. Няма да мърдам от тук, докато не ми позвъниш.

Рейвън внезапно почувства силно раздражение към авторката на този бестселър, която си мислеше, че всички са длъжни да се съгласяват с края на нейната прекъсната от войната любовна история. Нима Лорън Синклер бе паднала от друга планета? Възможно ли е да съществува наистина светът на войника Сам и хирурга Саванна? Нима животът на авторката е толкова прекрасен, а нейните романи винаги са блестящи, щастливи и блажени? Някой някога питал ли е Лорън Синклер: „Да те обичам ли, Лорън? Да те обичам?“

— Не знам дали ще мога да се свържа веднага с Джейсън. Защо да не се обадя направо на Лорън Синклер?

— Всъщност аз имам билети за „Метрополитен“ — смутолеви Барбара. — Наистина ли нямаш нищо напротив ти да се обадиш?

— Разбира се, че не. — Нямаше нищо против да обясни на госпожица Синклер, че любовта не винаги има щастлив край. — Ще ѝ се обадя дори и да не мога да се свържа с Джейсън днес.

— Благодаря ти. Тогава аз ще ѝ позвъня сега, за да я предупредя, че ти ще я потърсиш по-късно, независимо дали си успяла да се свържеш с Коол.

Рейвън взе от Барбара телефона на Лорън Синклер и за сигурно го повтори два пъти.

— Къде е този районен код 907? — попита тя.

— Кодиак, Аляска.

— Доста е отдалечено от книжните партита.

— Тя никога не участва в такива. Всъщност тя е нашият най-добре продаващ се автор, но не е идвала в Ню Йорк. Никой тук не се е срещал с нея и дори нямаме нейна снимка, която да публикуваме.

Последната информация накара Рейвън, да се намръщи. Тя нещо не се вместише в образа на „любовната“ писателка, която има нерви да пише истории с щастлив край и освен това си въобразява, че може да диктува на Джейсън Коол как да прави филмите си. Рейвън вече виждаше главозамаялата се авторка да капризничи нервно в очакване на червени рози и реки от шампанско по пътя си от Аляска до Ню Йорк.

Нима тази Лорън Синклер не беше самовлюбена примadona, а саможива, откъсната от света жена?

— Обаждаш се в съвсем подходящо време — само няколко минути по-късно каза секретарката Грета на Рейвън. — За пръв път от седмица насам Коол се появи пред публиката.

— Бил е в студиото.

— Там се намира и сега. След момент ще те свържа.

В очакване да чуе изкусителния глас на един от сексуално най-привлекателните мъже в Холивуд, Рейвън си представи как би изглеждал в момента Джейсън Коол. Вероятно носеше черна тениска, избелели дънки и очукани каубойски ботуши, които подчертаваха чувствеността и грациозната сила на неговото тяло. Гъстата му черна коса може би стърчеше в безпорядък, а по красивото му лице се виждаха набола брада и кръгове под тъмносините очи. В тях обаче със

сигурност не се четеше умора, а енергия, решителност и дълбоко вътрешно задоволство.

Накратко — Джейсън Коол би изглеждал точно като станал след безсънна, изпълнена с бурни страсти нощ. Не една красавица от Холивуд го бе виждала такъв.

През последната нощ обаче, а и през всички останали от изминалата седмица, Джейсън бе отдал страстта си единствено на своите филми.

— Рейвън?

— Здравсти. Как върви „Вълновият ефект“?

— Ще стане. Необходимо е малко търпение.

Рейвън обаче знаеше добре, че той не е търпелив. В това го обвиняваха и много от бившите му любовници, макар и да не твърдяха, че свършва бързо в леглото. Джейсън просто не можеше да изчака необходимото време за нормалното развитие на всяка една от връзките си.

Беше нетърпелив и към некомпетентността и шикалкавенето в преговорите. Но затова пък с безкрайно търпение претворяваше във филмите си своите виждания и идеи. А те наистина бяха изключителни.

Джейсън просто нямаше представа каква би трябвало да бъде една истинска любовна връзка. И не можеше да бъде винен за това.

На нетърпеливия, талантливия и страстния мъж от другата страна на телефона Рейвън обясни накратко причината за своето позвъняване, като завърши:

— Доколкото разбирам, героинята — Саванна — ражда накрая. Е, явно госпожица Синклер се страхува, че може би ще убиеш детето.

— Нищо няма да се случи с детето — отсече Джейсън подобаващо кратко. — Саванна няма да преживее раждането.

— Значи няма да зарадваме никого...

— Твърдо. Пък и това не ни засяга. Проблемът е между Синклер и издателството.

— Да, само че аз трябва да предам новината. Обещах на Барбара Рандъл да позвъня на Лорън.

— Чудесно. В такъв случай имаш възможността да й напомниш, че „Даровете на любовта“ може да е нейна книга, но филмът е мой.

— Прав си. Ако се наложи, дори ще ѝ кажа, че купуването на филмовите права е също като купуване на къща — само адресът остава непроменен, иначе новият собственик може да направи каквото си пожелае със сградата. Ти от своя страна също просто ще направиш някои реконструкции.

— Необходими реконструкции — хладно вметна Джейсън.

Рейвън би могла да изпита поне малко съжаление към Лорън Синклер, когато набра номера ѝ в Аляска, но бе изгубила това чувство откакто самата тя се ненавиждаше. А и жестокото скъсване наскоро с Майкъл я бе убедило за сетен път, че винаги е била студена като камък и неспособна на любов. Писателката, която имаше нервите да гъделичка милиони свои читатели с фантазии за идеалната любов, явно бягаше от действителността.

— Ало?

Гласът от другата страна звучеше приглушено, почти изплашено. Вероятно беше секретарката на Лорън Синклер.

— Казвам се Рейвън Уинтър. Бих искала да говоря с Лорън Синклер.

— На телефона е. Барбара Рандъл ме предупреди, че ще се обадите — отговори припряно Холи, когато чу псевдонима, под който пишеше.

Рейвън изпита раздражение, разбрала че този крехък глас принадлежи на самата авторка.

— Току-що говорих с Джейсън Коол.

— Да?

В далечния смутен глас се долавяше нотка на смелост. Задоволството на Рейвън вече се беше изпарило и тя заговори с по-мек и извинителен тон:

— Джейсън счита, че историята ще бъде по-истинска, ако героинята не преживее раждането на детето. Бебето ще оцелее, разбира се, но...

— О, не!

Беше стон на пълно отчаяние, сякаш Рейвън току-що бе уведомила Лорън Синклер за смъртта на някой много близък човек. След отчаяния шепот последва мълчание.

— Госпожице Синклер? Лорън? На телефона ли сте все още?

— Да.

Сега в тази кратка дума се долавяше смъртна безнадеждност. Но, Боже мили, никой още не беше умрял! А и Саванна, в крайна сметка, беше само един измислен образ.

Рейвън изпълни задачата си, а Лорън Синклер прие новината с отчаяние, но без съпротива, като че ли решението героинята ѝ да умре означаваше, че тя наистина вече е умряла.

Но Саванна още не бе умряла — не още. Изведнъж в съзнанието на Рейвън се прокрадна една мисъл — опасна, глупава и оптимистична, независимо че сигурно бе толкова безнадеждна, колкото далечният глас на авторката. По-разумно щеше да постъпи, ако приключеше набързо разговора, поднесе извиненията си и смутолевеше в заключение някакво клише от рода на: „Такъв е шоубизнесът, съжалявам“.

— Явно този въпрос е много важен за вас — пренебрегна разума си Рейвън. — Можете да ми кажете аргументите си и аз ще се опитам да ги обясня на Джейсън. Честно казано, обаче, най-добре ще бъде, ако се срещнете лице в лице и говорите със самия него. Възможно ли е? Желаете ли да дойдете в Лос Анджелис, за да се видите с Джейсън?

От другата страна на телефона жената мълчеше. Рейвън Уинтър ѝ предлагаше нещо напълно невъзможно. През последните петнадесет години Холи Елиът напускаше Аляска само в краен случай, тъй като се чувстваше в безопасност единствено в своята хижа. И все пак тя не стоеше постоянно в нея. Ходеше в града на покупки, до пощата и да гледа отново и отново филмите на Джейсън Коол, когато се прожектираха в местния киносалон. А в началото, през първите пет години след пристигането си в Аляска, Холи предприемаше цели експедиции — проучваше чудесата на Антарктика, пътуваше ежегодно до Бъроу, а някъде около 1989 година отиде чак до Земята на принц Уилям, за да помогне при спасяването на морските птици след нещастния случай с „Валдес“ на Ексон.

Холи можеше да замине за Лос Анджелис, но не и да се срещне с Джейсън Коол и да му дава обяснения защо настоява за щастлив край. И все пак тя трябваше да направи точно това, Преди седемнадесет години, когато бе тринадесетгодишна, не бе успяла да спаси живота на майка си, която толкова обичаше... Сега обаче една майка, макар и измислена, трябваше да бъде спасена.

— Да, бих могла да отида в Лос Анджелис и да се срещна с него сдържано — сдържано отговори накрая Холи и добави с нотка на надежда: — Вие ще присъствате ли на срещата?

Този изпълнен с очакване въпрос докосна нещо дълбоко и почти закърняло в Рейвън. И тя усети, че я втриса от тласъците на парлива топлина, напиреща от най-съкровениите ѝ дълбини. В нея се надигаше болката, опитваща се да пробие сковаващите ледове, от които понякога Рейвън не долавяше дори ударите на сърцето си. С този въпрос Лорън Синклер бе разбудила в нея заспалите спомени и бе запалила отново огъня в сърцето ѝ. Сега тя бе отново онова някогашно малко момиченце с гарвановочерна коса — детето, което отчаяно желаше и търсеше помощта, защитата и любовта на един-единствен човек.

Лорън Синклер молеше Рейвън за помощ, а може би и за нещо повече, което се долавяше в нейния смел и въпреки това безпомощен глас. Необяснимо защо Лорън вярваше в нейната подкрепа.

— Да, ще присъствам — обеща Рейвън. „И ще ти помогна безрезервно“.

После си представи стопроцентовия скандал с Джейсън, още преди срещата да се е състояла. Тя щеше да се сблъска лично с цялото негово великолепие, защото веднага щом го информираше за стореното, той щеше светкавично да долети в този офис, за да я смаже собственооръчно.

ВТОРА ГЛАВА

— Направила си какво?

— Не мислиш ли, че преди да започнеш снимките, си струва да разбереш защо тя толкова се притеснява? — контрира го смело Рейвън. — Вече е имало случаи, когато авторът агитира почитателите си да не гледат даден филм, а нейните са милиони, и ако реши да го направи *cause celebre*...

— С това ли ме заплашва? — прекъсна я Джейсън. В тона му се усещаше презрение към Лорън Синклер, но нямаше и следа от притеснение за филма, който планираше да снима. Антирекламата винаги е привличала публиката точно толкова, колкото и ласкавите отзиви, а пък и филмовите фенове нямаше да подминат творбата на Джейсън Коол, особено с негово участие в главната мъжка роля. Лорън Синклер беше описала наистина превъзходно образа на Сам, а филмовият му еквивалент щеше да стане още по-привлекателен с това, че преживелият толкова много мъж, опустошен емоционално от смъртта на Саванна, остава накрая сам, с току-що родената си дъщеря — най-великия дар на любовта, и с препълнени със сълзи очи ѝ обещава своята любов.

— Тя не заплашва да направи нищо, Джейсън. — Рейвън въздъхна леко и добави: — Просто си помислих...

— Значи тази среща между нас е била твоя идея?

Рейвън отговори с малко по-дълбока от предишната въздишка, признавайки с мълчанието си своето престъпление. Миг след това в напрегнатата тишина прозвуча прословутият дълбок и секси смях на Джейсън Коол.

— Предполага се, че си на моя страна, нали? Е, добре, драга, защо не? Умирам да се срещам с капризни писатели. Имаш ли нещо против, ако аз определя датата поне? В момента не мога да зарежа току така нещата си.

— Предполагам, че за нея няма значение точното време на срещата. А пък аз ще направя необходимите промени в програмата си.

— Добре тогава. Нека да погледна в календара си — и Джейсън прехвърли за секунди ангажиментите си през следващите петнадесет дни. — Какво ще кажеш за един обяд в понеделник, двадесет и седми?

С дългите си и тънки пръсти Рейвън също разтвори своя календар и застина вцепенена, спирайки погледа си върху почивния ден преди понеделника. С елегантен почерк по протежение на съботата и неделята бе написано: „Чикаго“. Думата беше подчертана дебело няколко пъти и сега се набиваше в очите ѝ като тежък и незаличим символ на нейната собствена глупост и... на провала ѝ. Цяла вечност бе изминала в трепетно очакване на важния уикенд, когато под ръка с облечения в смокинг Майкъл Андрюс щеше да влезе тържествено в Имперската бална зала на „Фермонт“. Всички веднага щяха да го разпознаят и да зяпнат от почуда. И тогава тя най-накрая щеше да им покаже...

„Да те обичам ли, Рейвън? Да те обичам?“ Младата жена отклони с усилие съзнанието си от проваления уикенд и се насочи към следващата страница от бележника. Там обаче, в графата на понеделник, март, двадесет и седми, я очакваха още по-тежки спомени, които никога нямаше да се превърнат в реалност. „Награди — бе написала, — Павилиона на Дороти Чандлър, 18 ч. (лимузина — 4,45 ч.).“

С много усилия Рейвън бе убедила Майкъл да я съпровожда до Чикаго в уикенда точно преди най-важната вечер на Холивуд. Като компенсация, от своя страна, тя му бе обещала да вземат първия обратен полет в неделя сутринта, за да не пропуснат пищната закуска, насочена за единадесет часа. А Майкъл Андрюс, чийто последен хит бе номиниран за пет награди на Академията, бе настоял да се върнат от Чикаго рано в неделя. Това бе във връзка с организирания от конкурента му Джейсън Коол (неговият филм „Без предупреждение“ бе отличен със седем номинации) бизнес-обяд по повод на предвидената за понеделник вечерта церемония в Холивуд.

— Според моя бележник на двадесет и седми ще се връщат наградите на Академията — каза Рейвън. — Което означава неофициален почивен ден за всички... включително и за теб, предполагам?

Явно Джейсън намекваше дискретно, че отдадена на блаженство в някои от шикозните салони на Родео, и тя като останалите вероятно

щеше да прекара деня в подготовка на външността си за най-бляскавата гала-вечер на Холивуд. Рейвън обаче не бе планирала подобна глезотия дори когато възнамеряваше да посети церемонията с Майкъл. Този понеделник беше като всички останали — работен.

— Не, напълно ме устройва — отговори тя след кратко колебание. Знаеше, че Джейсън няма да се развълнува особено, но все пак реши тя да му съобщи новината за приключването на връзката си, вместо Коол да я научи от клюката, когато се възстановеше от сценичната треска по „Вълнови ефект“. — Между другото, за твоя информация, вече не спя с врага.

Джейсън пренебрегна отъждествяването на Майкъл Андриус с негов враг. За него Майкъл беше просто конкурент — най-достойният касов опонент. По-скоро го интересува смисълът на току-що чуто.

— Вече не сте заедно с Майкъл? Нямах представа.

— Новината е съвсем прясна.

— Съжалявам.

Нотките на нежност в гласа му ядосаха Рейвън. С Джейсън имаше лоялни и изключително взаимноизгодни отношения, но не и близко приятелство. И това ѝ напомни, че всъщност, освен сексуални връзки, тя никога не бе поддържала близко приятелство. Много мъже бяха пожелавали нейното изваяно тяло и тя бе задоволявала с удоволствие техните прищевки... ако в замяна получеше тяхната любов.

— Случва се — отговори тя вяло. — Както и да е, нямам нищо против един обяд в понеделник. Ще поискам потвърждение от Лорън и после ще се свържа с Грета.

— Добре. Наистина съжалявам за тебе и Майкъл.

— Благодаря, Джейсън — отговори тя по-нежно. — За нищо.

Рейвън напусна офиса си на „Булеварда на звездите“ и потегли към своето бунгало в Брентууд. Пътьом спря до една книжарница на булевард „Уилшайр“ и купи екземпляр от „Даровете на любовта“. Десет минути по-късно си беше вкъщи.

Вкъщи. През последните пет години малката, но скъпа сграда в престижния квартал се водеше за официално жилище на Рейвън. Но неофициално, през по-голямата част от времето си, тя живееше някъде

другаде: в Тонанага Каньон — с актьор, в Санта Моника — с данъчен инспектор, в плажна вила в Малибу — с един от най-влиятелните агенти на града, и съвсем до скоро — в един от палатите на Бевърли Хилс, с режисьора и продуцента Майкъл Андрюс.

Бунгалото в Брентууд се ползваше по-скоро за склад, където освен неизползваемите дрехи между сезоните, се скриваше и Рейвън, изоставена от поредния измръзнал от студа ѝ любовник, и в очакване на... поредната си авантюра.

Влезе в бялата дневна и се почувства като във фризер. Цялата къща беше в бяло — хладна и безлична. И в мразовитата безжизненост на това място се вписваше чудесно тя — скована от лед като статуя.

Рейвън прогони надигащата се тъга и се взря в пъстрите цветове навън. Чуден килим от зелена трева покриваше градинската ливада, поддържана изрядно от наетия косач, но затова пък цветните лехи около нея бяха покрити от занемарени и обрасли в огромни бурени цветя. Градинарят на Рейвън се бе пенсионира от давна и тя не наемаше друг поради глупостта си да вярва, че всеки момент ще се пренесе в палата от Бевърли Хилс.

Реши в крайна сметка да намери градинар, за да не предизвика недоволството на съседите си. Мисълта за това я блъсна болезнено — както всички други подобни мисли за бъдещето, които само преди три ноци се стовариха безмилостно върху нея, буквално секунди след завръщането на Майкъл от седемседмични снимки в Мадрид. За пореден път Рейвън Уинтър бе принудена да започва всичко отначало. Не хранеше, разбира се, наивни надежди за свеж и бляскав старт. Под бремето на жестоките си провали се справяше все по-трудно и по-трудно, от което за сетен път се убеждаваше, че не може да бъде обичана.

Рейвън искаше да се промени, да бъде страдна и гъвкава — а не студена и крехка. Как само искаше да се промени! Но с всеки пореден провал ставаше само по-мнителна, по-резервирана и още по-лесно ранима.

С намерението да се отърси от налегналите я мисли тя раздвижи раменете си. Не се предаваше лесно, но изтощението бе по-силно от нея и понякога тя се огъваше под неговата тежест. Тогава изпитваше убийствена умора. Рухваше не само сърцето ѝ, което вече тридесет и

три години се бореше да продължи да бие под ледената си обвивка, но и душата, измъчена от мисли и безсъние през последните три нощи.

Искушаваше се да си легне веднага. Силната умора щеше бързо да я потопи в безпаметен и възстановяващ сън. Но дисциплинираната Рейвън Уинтър никога не се поддаваше на съблазни. Това не беше начин за оцеляване — не и за нея, която поне в професионално отношение бе постигнала толкова завидни успехи.

Изпълненият с благоуханието на пролетта ден постепенно потъваше в здрача. Сутринта Рейвън се бе отказала от ежедневния си крос поради една ранна конференция на Източния бряг. Е, щеше да го направи сега. Навън все още се виждаше.

Нищо, че беше уморена.

Нищо, че в крехкото ѝ тяло вече нямаше сили.

Нищо, че бе рисковано да бяга по „Сан Висенте“, когато главата ѝ бучеше от ехото на множество далечни и близки оскърбления.

„Казваш се Рейвън?“

„*Рейвън*: Но това не е ли птица, грозната черна птица на смъртта?“

„Напомня също *мишелов*.“

„Или *лешояд*!“

„Какво е това слизесто нещо по оголените ти крака, *Лешояде*?“

„Вазелин? Мас? Бързо, елате всички бързо да видите какво е размазал *мишеловът* по мършавите си крака!“

„Нямаш ли си чорапи, бързлива *гарго*? Твоята дърта повлекана не може ли да ти купи? Знаеш, че може. Щеше да бъде богата, ако вземаше пари за услугите си!“

Смазващите спомени я преследваха инч^[1] след инч по дългия пет мили^[2] път за джогинг. Не можеше да избяга от тях, колкото и да ускоряваше темпото. Бяха по-бързи от нея. Причакваха я на някой ъгъл и се нахвърляха отгоре ѝ — жестоките обиди на жестоки деца... И изведнъж в съзнанието ѝ прозвучаха отдавна забравени думи. Думи, които тя самата бе произнесла в тържествено я изпълнено с болка обещание, когато на десет години прочете за пръв път една поема на Едгар Алан По.

„Гарванът програка: «Never more»^[3]“ — пишеше авторът. По всякаш виждаше от небитието страданията и болката на Рейвън и я съветваше да сложи край на всичко това. И тя наистина щеше да поеме съдбата в собствените си ръце и да се освободи.

Един ден просто щеше да каже: „Никога повече, никога повече, никога...“

Ако Николас Голт не беше намалил скоростта в очакване на десния завой от „Сан Висенте“ за „Барингтън“, ако нямаше изключително бързи рефлексии и ако дори за секунда се беше поколебал от страх да не би някой да го удари отзад, то Рейвън сигурно щеше да се окаже под гумите на неговия камион.

Ник рязко заби спирачки, камионът изскърца и спря на някакви си инчове, преди лъскавият метал да срещне крехката плът. Трясъците и шумът върнаха към действителността чернокосата бегачка, която в дълбокия си унес бе изтичала от алеята на улицата, без изобщо да забележи движението покрай себе си. Учудена и стресната, тя политна напред и се строполи, разранявайки нежната кожа на дланите и колената си в бетонната настилка.

Шофьорът изскочи от камиона и вбесен, се отправи към жената, която за малко да се самоубие и неволно да го превърне в убиец. Откакто бе поел грижата по отглеждането на двете си дъщери, Николас Голт бе решил никога повече да не изрича обиди и псувни. И той спазваше обещанието твърдо, с изключение на безмълвните хули, които сипеше понякога срещу „майка“ на децата си. Но сега, възбуден от покачилият му се адреналин, Ник възнамеряваше да изсипе всевъзможни псувни и колоритни изрази над тази нехайница, която едва не предизвика катастрофа.

Навела глава, Рейвън продължаваше да стои коленичила по средата на улицата. Ник реши, че сигурно излива гнева си върху настилката, като че ли тя бе виновна за нейното глупаво падане. Отвратен от мисълта, че жената можеше да повдигне обвинение срещу него, той отмести поглед към нейната спортна екипировка. Красивият ансамбъл от шорти, тениска, чорапи и лента в светлосиньо и яркорозово струваше поне няколкостотин долара.

Ник познаваше богатите и самовлюбени особи или, по-точно, бе експерт по такива особи. Интересуваха ги единствено тоалетите, включително за джогинг, и можеха без всякакви скрупули да хвърлят върху човек най-тежките обвинения, дори когато те самите са виновни.

Ядът, примесен с оскърбление, извика в съзнанието му нови обиди, които щеше да ѝ наговори. Надвесен над жената, Ник с нетърпение очакваше тя да вдигне лицето си от каменната настилка към неговия студен като камък поглед. О, тя добре знаеше, че той е до нея, но продължаваше да гледа надолу, опитвайки се да избегне гнева му и да предизвика жалост, може би.

Ник мислено я приканваше поне веднъж да има куража да го погледне. И тя наистина се подчини на мълчаливата му команда, обръщайки лице към неговия изпълнен с ярост и закана поглед. Николас Голт не пророни дума.

Непознатата бе неописуемо красива. Но не това сломи желанието му да я залее с язвителната си тирада. Ник имаше имунитет срещу омайната сила на красотата, познавайки добре нейната коварност. Можеше да пренебрегне сочните треперещи устни, изваяната елегантност на високите скули и бляскавите и черни като нощта къдрици, милващи гальовно нейното прекрасно лице. Но не и очите. Тези езерносини, светещи като звезди очи го гледаха с отчаяние и тъга.

Ник бе подготвен да срещне един намръщен и презрителен поглед, който обвиняваше него за случилото се. Но видя нещо напълно различно.

Рейвън, от своя страна, очакваше върху нея да се посипят хули и обиди и бе готова да ги приеме. В крайна сметка сигурно си ги заслужаваше.

В очите на жената се четеше още нещо странно и дори обезпокоително. Те сякаш бяха съгласни той да я удари и дори да я убие.

Ник пристъпи и клекна до нея. От страх тя се сви още, инстинктивно усетила силата, примесена с гняв, едва сдържащите се да не изпуснат някоя заслужена обида устни и тлеещите пламъчета в сивите очи.

Мъжът имаше черна коса като нейната. Рейвън по-чувства способността му да се владее, докато, надвесен над нея, изчакваше ловко да нанесе удара си. В мускулестото тяло се криеше силата на

пантера, но стоманените очи издаваха скрития зад желязната фасада човек.

„Но какво си мисли тя, че ще ѝ направя? — учуди се Ник. — Очаква да я ударя?“

— Здравейте — поздрави той учтиво. — Добре ли сте?

— Съжалявам за случилото се — прошепна тя. — Бях... обезумяла.

Този отговор изненада Ник още повече. Трябваше да разбере не само защо, но и дали за нея не би било по-добре, ако той не бе спрял навреме.

Остави въпросите за по-късно и посегна към нежните бели ръце, които лежаха безжизнено върху слабите бедра, с насочени една към друга наранени длани. И тогава видя локвата кръв. Нищо чудно, че странницата бе останала дълго приведена напред. Не беше някакъв каприз, нито пък намерение да хвърля вината върху него. Така полесно можеше да потисне напирещите викове от силната болка.

„Коя си ти? — питаше се Ник. — Приличаш на жена, която се интересува единствено от тоалети, но си готова да приемеш мъжката ярост, смъртта и понасяш болката без стон.“

Приличаше на Снежанка — така силно бе пребледняла. Но не бе от болезнените рани, а от отровните мисли, накарали я да изтича сляпо на улицата.

— Ще ви закарам в болница.

— Не, благодаря. Аз съм...

— Добре? — усмихна се приветливо Ник. — Вие не сте добре.

— Но ще се оправя. Наистина не е необходимо да ходя в болница.

— Дадено — съгласи се без повече съпротива Ник. Може би наистина нямаше нужда от лекарска помощ, но щеше да се разбере чак когато отмиеха кръвта. — Тогава ще ви закарам вкъщи.

Рейвън трябваше да приеме предложението. Но тя знаеше, а и той скоро щеше да се увери сам, че коленете ѝ просто са издраскани от бетонната настилка. Би могла и сама да вземе едната миля до дома си в Брентууд, но не желаше да среща по пътя си любопитни погледи.

„Какво се стича по кльощавите ти крака, лешояде? Кръв?“

— Благодаря — промълви тя и се надигна. Веднага две силни и същевременно с това нежни ръце я прихванаха под кръста и за лакътя.

Ник се намръщи при вида на лошо издраните колене и отмести поглед към лицето ѝ, където срещна отново онзи необясним страх. Побърза да смени притеснения си и някак неодобрителен поглед с поласкав.

— Имате ли запаси от бинтове вкъщи? — попита той с усмивка.

Тя поклати отрицателно глава.

— Няма значение — увери я той. — Наблизо има една аптека. Първо ще се отбием там.

Рейвън хвърли един поглед на товара отзад, докато крачеше към камиона, подкрепяна от мъжа. Беше пълно с розови храсти — прекрасна смесица от цветове и аромати. Розите бяха опаковани много старателно и затова никоя от тях не бе пострадала от рязкото спиране.

— Радвам се, че на цветята ви им няма нищо — промълви тя тихо, докато раздвижваше схванатия си крак, готвейки се да се качи в кабината.

[1] 1 инч = 2,54 см. — Б.пр. ↑

[2] 1 миля = 1,61 км. — Б.пр. ↑

[3] Never more (англ.) — Никога повече. Откъс от поемата „Гарванът“ (1845 г.). — Б.ред. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Отскоро ли сте тук? — запита Ник, когато спря пред къщата в Брентууд.

Въпросът, напълно логичен, бе породен от редица неща: снежнобялата кожа, която можеше да остане такава само в някое скрито от слънцето място; непознаването на опасностите при бягане по натоварените улици на Лос Анджелис, и не на последно място — натрупаните по верандата кашони.

Рейвън се загледа в пристигналите, докато тя е тичала, огромни кутии. Знаеше от кого са — от Майкъл. Знаеше и какво има в тях — дрехи и други вещи. Не бе издържала на неговите ужасни думи, изпълнени с оскърбления и презрение, и бе побягнала, без да вземе нищо със себе си.

Възнамеряваше да уреди преместването на багажа, но все още нямаше сили да се справи с тази задача. Ето че Майкъл я бе изпреварил, едва изчакал да минат три дни след продължилата две и половина години връзка. Може би дрешникът му трябваше за някой друг. Може би беше вярна клюката за бурна връзка в Мадрид между известния режисьор и страстна испанка. Може би бе намерил някое погорещо, по-страстно същество — от плът и кръв, а не от лед.

„Аз също съм от плът и кръв, Майкъл!“ — крещеше от болка сърцето ѝ, докато тя гледаше кашоните, символизиращи нейните грешки. Нима наранените след падането длани не доказваха, че и тя всъщност е едно обикновено човешко същество?

Ник очакваше кратък отговор на въпроса си и дори разчиташе да поведе лесно разговор за мястото, откъдето непознатата идваше и за впечатленията ѝ от Лос Анджелис. Вместо това разбра, че е причинил болка.

Очевидно Снежанка се чувства самотна в този град. Самотна и ужасно тъжна.

— Целия си живот съм прекарал в Лос Анджелис — каза той накрая. — Ако нещо ви интересува, ще се радвам да помогна.

Топлотата в неговия глас я накара да го погледне с прекрасните си сини очи, изпълнени с почуда и объркване.

— Благодаря, но от петнадесет години живея тук.

Сега нейните думи предизвикаха учудване и неописуем интерес, накара стоманата в неговите очи да заискри. Рейвън припряно отмести погледа си встрани. Мина доста време, преди да заговори отново, но вече с прецизния глас на адвоката, на жената, посветила целия си живот на парични дела.

— Ще ме изчакате ли за момент? Само ще си взема портфейла, и се връщам.

— Защо?

— За да платя бинтовете.

— Не — настоя Ник. — Нито ще ми плащате, нито ще ходите вътре сама. — Видя, че неговият тих, но настоятелен глас предизвика учудването ѝ, и продължи: — Ще ви бъде трудно да използвате ръцете си, преди да са превързани. Защо не ми разрешите да ви помогна? Трябва да се уверя, че не се нуждаете от болница.

— Мислех, че сте градинар. Да не би да разбирате и от травматология?

Говореше приветливо, без нотки на обида, но въпреки това Ник почувства раздразнение в тона ѝ. Снежанка очевидно го мислеше за градинар. Логично заключение, разбира се, при вида на протритите му дънки, работната фланелка и пълния с рози камион. Щеше ли да промени намерението си да не го допуска в къщата, ако ѝ разкриеше, че е по-заможен — *по-добър*? — от обикновен градинар? Само парите и фасадата ли интересуваха шикозно и скъпо облечената красива жена, която имаше къща в един от най-богатите квартали на Лос Анджелис и тъмнозелен ягуар в гаража?

Странно защо, но Ник изпита силно желание новата му познайница да приема и уважава тридесет и шест годишния градинар и да не счита живота му за пропилян. И той щеше да разбере какво мисли тя. Реши да я остави с убеждението, че е градинар, и едва покъсно да разкрие пълната истина за себе си.

В известен смисъл той наистина беше градинар. Тази професия някога му помогна не само да завърши образованието си, но и да сътвори редица неща...

Николас Голт беше все още в колеж, когато изобрети уреди за стимулиране и тонизиране на тялото — качества, необходими в градинарството. Революционното изобретение го направи милионер много преди неговото официално дипломиране по архитектура и озеленяване. Но това беше само началото. Последва хотелската верига „Идън ризорт“, а със завършените неотдавна „Идън — Аспен“ и „Идън — Кармел“, колекцията му от малки луксозни хотели, разположени сред проектирани от него прекрасни градини, достигна четиринадесет на брой.

Какво щеше да стане, ако кажеше на Снежанка, че той е собственикът и изпълнителният директор на „Идън Ентърпрайзис“ и че пълният с рози камион е предназначен за собствения му имот на хълма в Бел Еър?

По-силно от всякога Ник искаше да повярва, че за нея нямаше никакво значение с какво точно се занимава той и не желаше да го пусне поради някакви други причини. Още бе рано да си прави заключения, но инстинктът му подсказваше, че е прав. Трябваше да закриля две дъщери, две прекрасни момиченца, чиито сърца вече бяха разбити от една егоистка, загрижена единствено за удоволствия и пари.

— Не съм травматолог — каза той. — Градинар съм.

— Градинар, който разбира от разкъсвания по дланите и коленете?

— Точно така — подсмихна се Ник. — *Защото, освен това, съм и баща.* — Усмивката огряваше лицето му, докато мислеше за децата си: — „Баща, за когото щастието на неговите дъщери е по-важно от всичко на света — много по-важно от това странно и необяснимо силно желание да научи всичко за Снежанка.“

Един вътрешен глас го предупреждаваше, че той вече знае коя е и каква е, но отказа да се довери на този глас, когато погледна към нея и съзря все още изписаната върху лицето ѝ чаровна нерешителност.

— И така, мога ли да вляза?

— Да... благодаря. — Тя, разбира се, нямаше друг избор. Беше наистина безпомощна, с тези изподрани и окървавени ръце. Не знаеше дали ще се справи дори с дръжката на вратата. Трябваше да го остави да ѝ помогне. Но искаше да му плати бинтовете и нещо много глупаво и опасно — да се довери на неговата неочаквана учтивост.

— Ключът? — попита Ник, когато, през лабиринта от кашони, накрая се добраха до входната врата.

Ключът се намираще отпред, в дълбокия ѝ десен джоб, откъдето не можеше да изпадне лесно, докато тя бяга. Ник проследи нейния поглед, прошарил от двете изранени длани към джоба. Съзнаваше, че е толкова привлекателен, колкото тя е красива, и че почти всяка друга жена, дори наранена като нея, би приела съблазнителната възможност да се случи нещо, дори само след една лека подканяща усмивка...

Но Снежанка не се усмихваше. Явно приемаше за естествено да я докосва, докато вземе ключа, и вместо да почервене, тя стана още по-бледа.

Настана конфузно мълчание, през което тя очакваше той да вземе без покана ключа, а Ник стоеше като вцепенен.

— Предлагам... ако не възразявате... ключът е в джоба ми.

— Добре. „Спри да ме гледаш, като че ли ще те нараня, по дяволите!“

През последните двадесет години, след онова съдбоносно лято, когато Рейвън Уинтър навърши тринадесет и изведнъж стана изключително привлекателна, мъжете я желяха силно. Всеки един от нейните любовници през тези години сега би се хилил цинично, в похотливо очакване на контакта, след който щеше да се радва на нейната безпомощност и своята власт.

Но този мъж не се хилеше. Сивите му очи останаха сериозни и когато накрая взе ключа, с едва доловимо нежно докосване, Рейвън потръпна с благодарност.

Ник не показа с нищо, че е усетил реакцията ѝ. Отвори вратата и изчака тя да пристъпи в смразяващата белота на своето жилище. Не можеше да я обвини за липсата на цветове, защото не знаеше откога живее тук.

Искаше да ѝ предложи продължителен топъл душ. Щеше само да пусне водата и да ѝ помогне да почисти раните си, когато излезеше от банята, загърната в хавлия, а накрая — да превърже снежнобялата кожа със снежнобелите бинтове. Но предложението би могло да я изплаши. За нея Ник беше само един непознат и тя трябваше да бъде предпазлива, макар че той никога не бе уважавал мъже, които се възползват от голотата и безпомощността на жени.

Отидоха в кухнята. Ник пусна чешмата, нагласи внимателно температурата на водата и Рейвън подложи под хладката струя ръцете си. Водата галеше приятно изранените длани, но при вида на стичащата се кръв тя направи болезнена гримаса и присви дългите ресници над поразително сините си очи.

— Да ви приготвя нещо силно за пиене? — предложи Ник. — Мислеше да стори това по-рано, но се отказа по същата логика, по която се отказа и от душа. Не искаше с нищо повече да я нарани или изплаши. Но явно болката беше остра и трябваше да бъде притъпена с нещо. — Може би ще помогне — продължи той.

— Не... благодаря — отговори Рейвън с рязък глас и с все още затворени очи, но само след минута върху устните ѝ се появи бледа усмивка. — Всъщност вече се чувствам по-добре.

Постепенно галещата водна струя отми кръвта и Ник спря чешмата. Искрено съчувстваше на Рейвън и изпитваше неприязън към самия себе си, че ще усилва нейните болки след малко, когато започне да обработва раните с марля.

— Да видим как изглеждат сега пораженията — каза той нежно.

Тя бавно отвори очи и с ужас погледна надолу, към ръцете си, ласкаво придържани от неговите ръце. И двамата си отдъхнаха с облекчение — нямаше нищо страшно. Дланите бяха само ожулени, макар че кожата бе изстъргана като с острие на бръснач. За щастие нямаше дълбоки рани с пясък и мръсотия в тях.

Щеше да мине доста време, преди Рейвън отново да почне да си служи свободно с ръцете, но фините пръсти, така застрашително покрити до преди малко с кръв, бяха останали като по чудо без драскотина. Тя можеше сама да разкопчае шортите си, да събуе обувките, да пусне чешмата и дори да се превърже.

Ник се засмя, вдигна очи от дланите и погледна към лицето ѝ. В отговор получи изпълнена с благодарност и спираща дъха усмивка, от което застина заплепен и изпълнен за момент с изкусителни помисли. Искаше да вижда отново и отново тази прекрасна усмивка, както и много други — по-самоуверени, по-щастливи и по-лъчезарни.

„Искаш да видиш лъчезарна усмивка? — настояваше насмешливият глас на действителността. — Очакваш покана да ѝ

свалиш ципа и заедно да вземете душ? Толкова е лесно. Просто кажи на тази жена, която носи марково облекло за джогинг и притежава къща, баснословно скъпо оборудвана, кой всъщност си ти.“

— Е, добре — промълви накрая Рейвън и отдръпна ръцете си, преди той да е усетил, че треперят. Още докато стискаше очи пред отмиващата кръвта вода, внезапно я осени една идея, която все повече се загнездваше сред мълчаливите викове на нейното наранено тяло. Когато отново, отвори очи и срещна неговата приятелска усмивка, идеята прерасна в план. Реши да сподели с него намерението си, но видя, че лицето му бе приело непроницаемо изражение, и се разколеба.

— Предполагам, че сте забелязали градината ми или, по-скоро, липсата на такава — започна тя притеснено. — Чудех се дали ще имате нещо против, ако се заемете с нея вместо мене?

Ник бе успял да възвърне самообладанието си и я изслуша с напълно сериозно изражение, въпреки изкусителната ѝ усмивка. Отдаваше му се неочаквана възможност да види още много усмивки и да научи повече за Снежанка. Предложението го изкушаваше, но и притесняваше. Реши първо да я изпита. Знаеше, че лъжата е най-големият враг на една връзка, но от друга страна тази лъжа бе необходима, докато той не разкриеше нейната истинска същност.

— Защо не? — усмихна се той. — Ще се радвам да го сторя, но само при едно условие.

— Да?

— Трябва да участвате активно в работата ми. Ще ми кажете какво искате и какви храсти и цветя предпочитате.

Красивото ѝ лице помръкна от притеснение. Тя присви рамене като под тежестта на още един нежелан товар.

— Не разбирам нищо от цветя.

— Но аз разбирам. Вашата задача ще бъде само да разгледате каталозите, които ще ви предложи. Подберете по ваш вкус цветя — само които ви харесват, а останалото ще свърша аз.

Ник замълча, докато мислено се опитваше да си припомни каква е програмата му за следващите дни. Времето, отделено за неговите дъщери, бе неприкосновено, но можеше да намери пролуки сред управленските ангажименти в обширната си империя. Утре рано сутринта той и момичетата заминаваха за почивните дни до ранчото в Санта Барбара, но следващата седмица изпълнителният директор на

„Идън Ентърпрайзис“ щеше да отдели време, за да бъде градинар на Снежанка.

— Ето какво ще направя. Утре сутринта, много преди да се събудите, ще оставя на верандата пакет с каталози. Прегледайте го през уикенда, а следващата седмица можем да се видим и да ми кажете какво сте решила. По кое време ще бъде удобно за вас?

— Винаги — отговори тя с приятелска усмивка и леко поклащане на рамене. — С изключение на времето, през което съм на работа.

— Значи преди или след работа?

— Преди, ако нямате нищо против. По това време на деня успявам по-лесно да контролирам програмата си.

— Определете тогава деня и часа, моля ви.

— Ами... понеделник? Ще си бъда вкъщи до девет и половина.

— Ще бъда тук в седем и четиридесет и пет.

Въпреки нерешителния протест на Рейвън, преди да си тръгне Ник премести кашоните от верандата в просторната всекидневна. До преди малко бе останал с впечатлението, че стаята напълно е лишена от цветове, но когато влезе в нея за втори път, видя, че върху пухкавия кремав килим до дивана бе поставена издута виненочервена чанта, на която със златни букви бяха изписани инициали те „РУУ“. На самия диван се виждаше и същото портмоне, а върху алабастровата масичка за кафе лежеше книга. Знаеше тази книга.

— „Даровете на любовта“ — каза той. — Майка ми я намира за изключителна.

— Същото чувам и аз. Днес я купих. — Рейвън се обърна замислено към книгата и бегла усмивка заигра върху устните ѝ.

— Защо се усмихвате така?

Този ненадеен въпрос я накара да се изчерви. Още по изненадващ за самата нея бе и проронилият се от устата ѝ отговор:

— Вероятно защото си мислех за предстоящия уикенд: подбирам цветя и чета любовен роман.

— Необичайно ли е това за вас?

— Да — усмихна се тя, — обикновено не прекарвам така почивните си дни.

— Но е хубаво, предполагам.

Този мъж говореше напълно сериозно и приветливо, сякаш наистина се грижеше тя да прекара добре уикенда. По-тялото ѝ полази тръпка.

— Вече трябва да си тръгвам, за да вземете един топъл душ. Между другото, казвам се Николас Голт — спокойно произнесе името си той, въпреки че вътрешно се притесняваше и следеше нейната реакция. Нищо Или името не ѝ говореше нищо, или просто бе най-добрата актриса в града. Ник предположи, че е първото. Имаше необичайно име. Разбира се, според неговата деветгодишна дъщеря, в телефонния указател на Лос Анджелис фигурираха поне четирима души, наричащи се „Николас Голт“, и нито един от тях не бе неин баща. Пък и името му не бе толкова известно, колкото хотелите от веригата „Идън Ризорт“.

— Приятелите ме наричат Ник.

— Приятно ми е. — Тя се усмихна дружелюбно, но веднага след това прие отново сериозен вид, а крехкото ѝ тяло се сви като в очакване на удар. — Аз съм Рейвън.

Проронените думи не изненадаха Ник. Върху кашоните той беше прочел „Рейвън Уинтър“ и адреса.

„Знам името ти — помисли си той. — Но не знам, а искам да разбера, защо си мислиш, че може да те обидя. И наистина ще разбера... *някога*.“

— Рейвън. Звучи прекрасно.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Кодиак, Аляска

Петък, 10 март

В непрогледния среднощен мрак се стелеше сняг на едри парцали. По това време обикновено Холи пишеше, за да избяга от собствените си мрачни спомени в своите измислени светове на любов и щастие.

Но тази нощ не можа да се освободи от кошмара на потисканите дълбоко в нея стракове. Плашеше я и обещанието пред Рейвън Уинтър, че ще отиде до Лос Анджелис да се срещне лично с Джейсън Коол.

След приключването на телефонния разговор, Холи дълго остана загледана през прозореца на всекидневната в бушуващия ад навън. Едва когато проблясъците на пролетната зора успяха да пробият снежната нощ, тя се затътри към спалнята. Отвори ухаещия на кедр гардероб и протегна ръка към единствената окачена вътре дреха.

Върху муселина в слонова кост бе изобразена изящна поляна с диви цветя в нежнорозово, зелено, златисто и бледомораво. Дрехата беше с нрави, прихванати около китката ръкави, висока набрана яка и освен няколкото басти около гърдите, по нея нямаше нищо друго особено. Приличаше на нощница: семпла и скромна. Бе с десет месеца по-голяма от Холи и принадлежеше на майка ѝ. Преди тридесет и една години, в Деня на Свети Валентин, облечената в тази рокля седемнадесетгодишна Клер Джонсън бе станала съпруга на Лоурънс Елиът.

Като малка Холи често обличаше роклята.

— Изглеждаш толкова голяма, Холи Елизабет Елиът и... толкова красива! — всеки път ѝ се възхищаваха с любов нейните родители.

Изминаха повече от двадесет години, откакто Холи за последен път бе сложила роклята, и седемнадесет, откакто в живота ѝ щастиято бе помръкнало...

— Има толкова мек нос, тате! — възхитено извика тригодишната Холи, когато Лоурънс я повдигна да докосне носа на породистата кобила и тя за пръв път почувства кадифената мекота на конската муцуна.

Холи се чувстваше истински щастлива, когато отиваше с баща си до конюшната — едно от многото места, където той работеше, за да прехранва семейството си. Тя живееше в истински свят на приказки, обгърната от безпределната обич на родителите си.

Баща ѝ, красив едър мъж, чиито тъмнозелени очи заблестяваха, когато я зърнеше, се готвеше за ветеринарен лекар. Трябваше му повече време, защото не можеше да учи редовно. Един ден щяха да си имат собствена клиника. Той обичаше всяко живо същество: било то голямо или малко, диво или питомно. Майка ѝ щеше да приема пациентите и да помага в останалата работа.

Животът на Клер Джонсън и Лоурънс Елиът не беше лек, но голямата обич помежду им и към златокосото момиченце ги караше да вярват, че са способни да постигнат и невъзможните неща.

Лоурънс и Клер продължиха да мечтаят дори когато се получи повиквателната за Виетнам. Вярваха, че Лоурънс ще се прибере у дома жив и здрав, ще завърши редовно колеж със стипендия, а на тринадесетия рожден ден на Холи ще бъде ветеринар.

Но прекрасните сънища не се сбъднаха. Два дни преди изтичането на службата във Виетнам, взводът на Лоурънс се върнал от джунглата без него. Пристигна само кратко съобщение за смъртта му, от негов приятел — войник, Дерек Бюрк, Дерек бил до Лоурънс, когато куршумът пронизал гърдите му. Преди да издъхне в ръцете на приятеля си, Лоурънс говорел колко много обича жена си и дъщеря си. Върнали вещите, но тялото останало в джунглата — било невъзможно да се пренесе под огъня на врага.

Дерек пристигна при Клер седем месеца след смъртта на съпруга ѝ. Каза ѝ, че бил неговият най-добър приятел. Преди смъртта си Лоурънс го заклел, когато се върне в Щатите, да посети Клер, да се увери, че малката Холи е добре и да каже на Клер да продължи да живее живота си.

Дерек бе мил, любезен и се държеше прекрасно с Холи. Клер дълбоко страдаше по загубата на Лоурънс, но с този мъж, който също го обичаше, тя се чувстваше значително по-добре.

Двамата се ожениха осемнадесет месеца след смъртта на Лоурънс. Всички се преместиха от малкия апартамент, където Клер и Холи бяха живели с Лоурънс, в просторна къща с обширен двор. Промяната бе наистина значима — заминаха от Монтана за Вашингтон, — но и навяваща носталгични спомени за изгубените мечти на семейството да се премести в същия град, където Лоурънс възнамеряваше да следва ветеринарна медицина.

Дерек отиде във Вашингтон, не обаче за да следва, а заради бизнеса си, който Клер така и не разбра какъв е. Знаеше само, че провежда някакви „консултации“, свързани с натрупания от него опит във Виетнам, и поради това трябва често да пътува.

Дълго, твърде дълго Клер не искаше да приеме мисълта, че нещо не е съвсем наред с човека, за когото се бе омъжила. Дерек се държеше странно: понякога бе много дружелюбен, а понякога — странен и затворен в себе си. Имаше моменти, когато Клер не издържаше и решаваше двамата да си поговорят и тогава той бързо излизаше от летаргичното си състояние. Ставаше отново предишният чаровник и тя бързо забравяше тревогите си.

Клер потиска дълго своите притеснения. Искеше да вярва, че всичко е наред, че се страхува напразно и че е направила правилен избор за Холи и... за близнаците, сина и дъщерята, които бе родила на Дерек.

Ако Дерек бе посегнал поне веднъж на децата или на нея, тя щеше веднага да го напусне. Но той не го направи. Вероятно знаеше добре какво ще последва. Въпреки нарастващата студенина помежду им, Дерек все още държеше на жена си. Искеше да я контролира, да я направи напълно зависима от него. Клер се подчиняваше безропотно на неговото желание да няма приятели. В крайна сметка имаше децата си — три чудесни деца, — с които искаше да споделя всеки миг от своя живот.

Накрая именно заради тези деца и заради лошите предчувствия, които повече не можеше да потиска, Клер взе решение.

„Ще го напусна, Лоурънс — шептеше в тъмнината на единствения мъж, когото някога бе обичала. — Знам, че беше твой

приятел, скъпи, но сигурно се е променил оттогава. Мисля, че е опасен и понякога се чудя дали не взема наркотици.“

Клер трябваше да обмисли много внимателно плана си. Знаеше, че не може да се върне в Монтана, защото той веднага щеше да я последва. Накрая избра Сиатъл. Тя и Лорън бяха мечтали да живеят в този град някой ден...

От малкото средства, които Дерек даваше за домакинството, Клер започна да спестява. Трябваше ѝ време, за да събере достатъчно за четири билета през водопадите и за първоначално препитание, докато си намереше работа.

Клер сподели смелия си план с Холи. Златокосата ѝ дъщеря бе навършила тринадесет години и нейните пъстри очи, някога толкова щастливи и изпълнени с оптимизъм, сега гледаха разбиращо, тъжно и сериозно. Холи засия отново, когато чу, че ще започнат живота си отново, в Сиатъл.

— До април ще съберем достатъчно пари — каза Холи, опитвайки се да прикрие радостта си. — Ще избягаме, когато Дерек замине по работа.

Но както пропадна мечтата на Лоурънс за ветеринарна клиника, така пропадна и мечтата за Сиатъл — или поне за някои от тях... През един снеговит февруарски ден — Деня на Свети Валентин, когато Клер и Лоурънс щяха да празнуват 14-годишнината от своя брак, Дерек полудя.

„Сигурно е дрогиран“, реши Клер, като го видя да крачи срещу нея. Тъмните очи шареха подивели: бе някакъв наркотик, който не успокояваше, а възбуждаше и развързваше езика. Той обаче я гледаше съвсем като нормален, когато занарежда с поразително ясен глас:

— Ти моята Валентина ли си, Клер — просъска той и размаха под носа ѝ букет аленочервени рози, — или сърцето ти още принадлежи на безценния Лоурънс?

Клер се усмихна смело и му каза, че го обича, но тогава с ужас осъзна, че нейният отговор всъщност изобщо не го интересуваше. Погледът му издаваше мрачна решителност, а със свободната си от розите ръка бе сграбчил една ловна пушка от колекцията си. Нямаше значение какво ще каже тя. Дерек вече бе съчинил свой собствен сценарий на ужасите.

— Искаш да си с него, нали, Клер? Искаш да бъдеш с Лоурънс!

Двамата стояха в кухнята, а децата бяха във всекидневната. Те не бяха чули нито връщането на Дерек вкъщи, нито изблиците на неговата лудост, нито тихите отчаяни молби на майка си. Телевизорът бе включен и близнаците гледаха повторение на „Клуба на Мики Маус“. Холи седеше до тях на дивана и подготвяше домашните си, но когато започнаха „Приключенията на Корки и Бялата сянка“, тя също се загледа в чудната история на малкото момиченце и неговото смело бяло куче.

Нито Холи, нито децата доловиха нещо, не чуха дори ударите по вратата. Но неочаквано майката и Дерек се появиха пред тях и Холи прочете в очите на Клер трудно прикрит ужас. Момичето светкавично осъзна, че нещо с Дерек не е наред.

— Здравейте, деца — поздравя съпругът на майка им със странно приятен глас. — Какво ще кажете да отпътуваме оттук заедно?

Планираното от Дерек пътуване бе екскурзия до смъртта — на всички, с изключение на Холи. На нея оставяше само паспорт за неописуеми спомени, чийто кошмар щеше вечно да преследва изтерзаната ѝ душа.

Не, Холи нямаше да се спаси никога от изпитания ужас при клането. В стаята продължаваха да отекват стонове и отчаяни молби. Всъщност жертвите — тези, които умряха — имаха по-голям късмет. Тяхната агония бе много по-кратка, а и близнаците бяха твърде малки, за да разберат какво точно ставаше.

Клер и Холи обаче разбираха. Клер се опитваше отчаяно да спаси децата си, като предлагаше своя живот в замяна на техния, застанала пред дулото на пушката. Накрая, уморен от нейните молби, Дерек дръпна спусъка. Обезумяла от ужас, Холи изскочи пред смъртоносното оръжие, закриляйки като с щит братчето и сестричето си и сграбчи със страшна сила цевта.

В сърцето на Холи имаше достатъчно любов. Тя бе закърмена със света на любовта, който бе изгубила на тринадесет години, но който продължаваше да пази дълбоко в душата си. И най-голямата любов обаче не стигаше, за да се пребори с безумието на втория си баща.

Подивелият поглед на Дерек следеше насмешливо проявата на глупава момичешка смелост, после охладня и се изпълни с омраза.

— Ти и твоят баща! — присмя се той. После засъска неразбираеми думи, сграбчи Холи и я притисна до себе си така, че да наблюдава бавното угасване на живота в телата на малките братче и сестриче, вперили неразбиращо огромни, невинни очи в разиграващата се драма.

„Убий ме — молеше изтерзаната душа на Холи пред безмълвните трупове на най-любимите й хора. — Убий ме сега... моля те. Позволи ми да отида при тях... и при татко.“

Холи молеше смъртта да дойде, желаше я. Тя не се опита да избяга, когато най-накрая Дерек я пусна. Изправи се смело пред него, приемайки края си с достойнство.

„Побързай. Позволи ми по-скоро да отида при тях.“

Дерек се бавеше, наслаждавайки се на тези последни секунди на мъчение и ужас. Насочи пушката към сърцето на изтерзаната девойка, но след безкрайно колебание не дръпна спусъка. Вероятно разбираше, че то бе достатъчно наранено, за да изпита болка от изстрела. Бавно, много бавно той вдигна оръжие към лицето й — към очите, съчетали в себе си светлосиния цвят на Клер и яркозеленото на Лоурънс.

Нима Дерек я караше да го моли за пощада? Това никога нямаше да се случи. За Холи животът вече бе свършил. Ако искаше да види страх в синьозелените очи, трябваше да почака до края на вечността. Повече нямаше от какво да се страхува. Бе загубила всичко. Всичко.

Накрая Дерек се усмихна с познатата чаровна усмивка, накарала някога Холи и Клер да повярват, че този човек е добър, че ще се грижи за тях, изпълнявайки последното желание на Лоурънс.

— Сбогом, Холи. Радвай се.

С тази насмешка на уста Дерек опря дулото до главата си и дръпна спусъка.

Гърмежът от последния изстрел отзвуча бързо и изведнъж Холи остана съвсем сама. Гласовете от телевизора сякаш се нахвърлиха върху нея и тя побърза да го загаси. После се наведе над посипания с огненочервените рози под и нежно докосна бездиханните телца на брат си и сестра си.

— Холи...?

— Мамичко.

Холи прегърна любящо майка си, но се сети, че трябва първо да повика помощ.

— Ще се обадя за линейка.

— Не, ненагледна моя.

Бледите, треперещи ръце на Клер се протегнаха да докоснат страните на дъщеря си.

— Изслушай ме, скъпа. Трябва да продължиш да живееш. Ти си силна, а и ние с татко ти те обичахме толкова много... Нали ще запомниш това, Холи?

— Да, но...

— Обещай ми, че ще бъдеш щастлива.

— Обещавам. Мамичко, не умирай, моля те!

— Обичам те, Холи...

Клер издъхна, живяла повече, отколкото смъртоносните ѝ рани позволяваха. Нейното любящо сърце отказа да спре, преди тя да промълви последните си думи на обич.

Полицията дойде, повикана от съседите, чули изстрели в къщата. Намериха Холи да прегръща майка си, нашепвайки ѝ неразбираеми нежни слова. С големи усилия успяха да я откопчат от изстиващото тяло. Памучната блузка и златистата коса на момичето бяха просмукани от кръв, а по лицето ѝ се виждаха кървавите следи от последната майчина ласка.

Напълно вцепенена от шока, Холи само поклащаше глава в отговор на зададените въпроси. Всъщност нейните показания не бяха необходими. Зловещата сцена наоколо свидетелстваше най-пълно за станалото. Оставаше неясно само защо този мъж бе убил жена си, децата си и накрая — себе си.

Първоначално градът хвърли вината върху Виетнам. Неморалността на войната бе довела до неморалност, жажда за кръв и лудост своите войници, които никога нямаше да се отърсят от спомените за кланетата в далечните южноазиатски джунгли. За всички изглеждаше обяснимо завърналият се от Виетнам ветеран да се превърне в убиец.

Никой обаче не можеше да си обясни защо мародерстващият войник бе пожалил тринадесетгодишната си заварена дъщеря. След много спорове хората от градеца се съгласиха единодушно, че има само една причина: самата Холи. Вероятно тя бе фаталната Лолита.

Умилквала се е около изгубилия разума си по време на войната човек, възбуждайки неговите страсти, после се е забавлявала да удовлетворява тези страсти и накрая го е отхвърлила, отегчена от своята жестока игра.

Все повече се налагаше убеждението, че Холи и доведеният ѝ баща са извършили престъпление от страст. Дерек обаче не е могъл, дори в лудостта си, до убие своята малка съблазнителка, която е обичал. Звучеше правдоподобно. След четиридесет и осем часа в тази версия повярваха всички, дори съседите, предложили временен подслон на Холи.

Полицейските ленти, с които се обграждаше мястото на престъплението, още жълтееха около къщата, притихнала под бледата зимна луна. Беше около полунощ, когато Холи скъса панделките пред предната врата и за последен път влезе вътре.

Най-после бе напуснала дома, в който бе прекарала последните три нощи. Там тя не бе затворник, но и не я желаеха. Съседите, които я гледаха с нескрито презрение, сигурно щяха да изпитат облекчение — а и целият град, — разбирайки, че тя си е отишла завинаги. Холи също копнееше да избяга от обграждащата я враждебност и от малката армия репортери, нетърпеливи да научат от нейните собствени уста историята за прелъстяването и убийствата. Но най-вече момичето искаше да остане насаме с непосилното си отчаяние.

Майката, братчето и сестричето вече не лежаха на пода, но Холи видя кървавите петна, които макар и потъмнели с времето, пред очите ѝ изглеждаха все още яркочервени.

— Ще взема парите, които спестявахме, мамо — проговори тя нежно на празната стая, където бе приключил и нейният живот. — Ще отида в Сиатъл, точно както възнамерявахме да направим. Може би ти ще ме чакаш там, майчице...

Гласът ѝ се пречупи в непоносимата тишина. Холи изпита огромно желание да бъде докосната, прегърната и успокоена от някого. Но тя бе сам-самичка и майка ѝ нямаше да я чака в Сиатъл. Изобщо нямаше кой да я чака.

„Знам че всъщност няма да си там, мамичко. Но ти ще бъдеш с мене. Вие с татко ще бъдете с мене... винаги... нали?“

Холи знаеше, че ще полудее, ако продължи да се заблуждава. Но тя разбра и нещо много по-важно: веднага трябваше да напусне потъналата в кръв всекидневна, за да не направи това, което от известно време се въртеше в главата ѝ: да вземе един от pistolетите на Дерек и най-накрая да се присъедини към единствените си любими хора.

Момичето излезе от стаята, без да знае накъде щяха да я поведат нейните треперещи крака — горе, накъдето се бе запътила на излизане от съседите, или... до кабинета на Дерек с шкафовете със заредено оръжие.

— Обещай ми, че ще продължиш да живееш, Холи. Обещай ми, че ще бъдеш щастлива.

— Мамичко! — гласът бе прозвучал толкова ясно, че Холи се затича, очаквайки да види Клер.

— Мамичко?

Нищо. Нищо освен кафявочерните петна, които мълчаливо и тъжно напомняха за смъртта. Оставаше ѝ само тържественото обещание пред нейната умираща майка.

Изтръпналите ѝ крака я поведоха нагоре, към парите, които тя и Клер бяха събирали и крили толкова грижливо. Почти стигаха за път и подслон и на четиримата, а за само момиче като нея бяха достатъчно.

Холи прибра в раницата си няколко пуловера и джинси, а най-отгоре внимателно сгъна сватбената рокля на Клер. После намери и скрития фотоалбум — единственото доказателство за онова щастливо далечно време, когато тя, Лоурънс и Клер бяха едно семейство.

Нямаше причина да не вземе със себе си целия албум. В раницата имаше достатъчно място, а и фотографиите нямаша значение за никой друг. Родителите ѝ бяха мъртви, я тя вече бе сама на този свят. Но вместо това някаква сила я застави да вземе само няколко от снимките: сватбата на родителите си, символизираща тяхната безгранична любов; бебешки портрет на Холи с бащата и майката; още една с Лоурънс и Клер, засмени щастливо пред камерата, докато нейните малки пръстчета натискат снимачното копче; една с майка ѝ, когато глазира торта за рождения ден на Лоурънс, и накрая — снимка на Лоурънс, гушнал Холи пред породистия кон, когото тя гали по муцуната.

Холи прибра петте безценни за нея снимки от онова далечно, време, както и една с мъртвите братче и сестриче, и напусна къщата и града завинаги.

„Ако почитаме новите си имена, ако сме добри, учтиви и внимателни с хората, тогава всичко ще е наред, не мислиш ли?“ — бе попитала Клер, когато обясняваше на Холи, че щяха да изчезнат, като се преименуват с имената на умрели още в детската си възраст хора. Холи си спомни думите на майка си, докато обикаляше гробището близо до Сиатълския парк на доброволците на Капитолийския хълм. „Това е необходимо“, повтаряше си тя. Невинното тринадесетгодишно момиче, обявено от целия свят за Лолита, трябваше да изчезне завинаги, както и да стане поне на осемнадесет години — официалната възраст, когато можеше да заживее и да се издържа сама.

Холи вървеше бавно и старателно проучваше надгробните плочи. Упоритото скитане накрая я доведе до гроба на Мери Лин Пиърс. Според издълбаните върху бляскавия гранит дати, Мери е била родена пет години преди Холи и е умряла съвсем наскоро.

Малката самотница се закле да уважава и зачита взетото на заем име. Повече не можеше да обещае. Не можеше да лъже духа на истинския притежател, че ще отведе това име на приказно пътешествие. Напротив, част от нея упорито отказваше да продължи нататък и желаше единствено спокойствието на смълчаното гробище, с неговите прекрасни букети от пролетни цветя.

Холи получи от статистическата служба на района Кинг копие от свидетелството за раждане на Мери и го приложи в молбата си за социалноосигурителна карта, без която не можеше да започне работа. Следващата спирка бе някакъв център по очни заболявания, където си поръча очила със златни рамки и обикновени стъкла без диоптри.

— Нямам проблеми със зрението — обясни тя на изненаданата служителка. — Аз съм актриса и очилата ми трябва за една пиеса.

Холи искаше да премахне и най-малката възможност да я разпознаят. Сега нейната златиста коса падаше свободно около лицето ѝ, но образуваната от нея завеса не бе съвсем достатъчна, а и очилата щяха да я доближат още повече до възрастта на починалата Мери Лин Пиърс.

Всъщност Холи наистина изглеждаше най-малко на деветнадесет години. Върху сериозното ѝ лице се четяха тъга и прекомерна зрялост. Дори ако я срещнеха, познатите на Холи трудно биха познали в нея същата онази усмихната тийнейджърка с плитчици, чиято снимка и интригуваща история водеше вечерните новини — до появата на следващата трагедия.

Никой не разпозна Холи, а когато по случайно стечение на обстоятелствата осем месеца по-късно тя отново влезе в новините, дори тези, които бяха виждали всеки ден Мери Лин Пиърс, никога не разбраха, че скромната и сериозна млада жена е била някога обожаваната и безкрайно щастлива Холи Елиът.

Намери си работа в една книжарница на булевард „Юнивърсити“. През свободното си време четеше романтични истории, но само със щастлив край. А когато синьо-зелените ѝ очи натежаваха от умора, но не се предаваха на съня, защото там я очакваха кошмарите, тогава започваше да съчинява свои истории — и пак задължително с щастлив край. Само така момичето се бореше с нескончаемите си ужасни спомени.

Две години след трагедията Холи попадна на един роман, чието действие се развиваше в Аляска. Препречете историята три пъти и после потърси още информация за четиридесет и деветия американски щат. Описанията на дивата красота ѝ напомняха силно за Монтана, където някога бе живяла толкова щастливо със своите родители. Привличаше я дори и прякорът на Аляска — „Последно убежище“.

Холи си купи еднопосочен билет за кораб от Сиатъл до Анкоридж. На заминаване получи препоръчително писмо от управителя на книжарницата — кратко описание на неговата мълчалива, но изключително работлива и компетентна служителка. И тъй като разполагаше само със свидетелство за раждане, и книжка за социално осигуряване, тя реши да кандидатства за паспорт. В молбата промени името на Мерилин. Искаше Мери Лин Пиърс да почива в мир сред цветята на гробището, необезпокоявана повече от духовете, които винаги щяха да измъчват Холи.

Една сутрин Мерилин Пиърс се качи на борда на „Арктическа звезда“. По документи тя бе на двадесет години, но само пет месеца по-рано, на Коледа, Холи Елизабет Елиът, която вече не съществуваше, бе навършила едва петнадесет.

Холи пристигна в Аляска с настъпването на арктическото лято. През това паметно лято, когато започна работа в консервната фабрика на Кодиак, тя за пръв път усети бледи проблясъци на надежда под неугасващата северна заря.

После дойде зимата, с мълчаливите си снегове и безкрайната тъма, която събуди отново спомена за онази смъртоносна вечер в Деня на Свети Валентин.

Холи имаше начин да се върне в Сиатъл, а дори да отиде и още по на юг. Но тя бе наследила силата и куража на своите родители и не можеше да пренебрегне това наследство. Трябваше да остане. Бе длъжна да намери начин да живее със снега и с тъмнината.

Дългите зимни нощи девойката прекарваше в четене. Постепенно самата тя започна да пише истории за любов, които ѝ даваха по-голяма сигурност и закрила от чуждите. Холи добре контролираше създадения от нея измислен свят. Там нямаше опасност някоя непредвидена трагедия да съсипе живота на героите. Тя никога не би го позволила.

Върху белия лист Холи разказваше за любящи и състрадателни мъже и жени, които не биха предали тържествените си клетви и обещания за любов. Нейните герои и героини също имаха проблеми: мъчителни и почти непреодолими сърдечни тайни. Накрая обаче тайните биваха разкривани, демоните — прогонвани, а грешките — прощавани. И неизменно дори и най-непреодолимите пречки — побеждавани от надеждата, куража и любовта.

Девойката пишеше своите любовни истории на ръка, с едър, детински почерк, чиято разбираемост не накара издателите да върнат нейната първа творба, въпреки че обикновено се изискваше напечатан текст. Книгата бе не само прочетена, но и публикувана, и посрещната от читателите с топло чувство.

Малкото жители на Кодиак дори не подозираха за съществуването на Холи. Те познаваха само Мерилин Пиърс — скромната млада жена, която живееше на четири мили от града в една недодялана колиба високо над морето. Никой от тях изобщо не подозираше, че Холи всъщност е авторката на бестселъри, Лорън Синклер. Тя държеше в местната банка толкова пари, колкото да

преживява. Останалото предвидливо бе инвестирала и всяка година анонимно отпускате от него големи суми на организации, които защитаваха жертви на престъпления.

Цялата си поща, включително множеството писма от свои читатели, Холи получаваше в Кодиак на името на Мерилин Пиърс. Писмата ги препращаше в големи пликове или в кашони на издателството от Ню Йорк. Младата писателка отговаряше винаги, но изпращаше пощата до издателя си, а той, от своя страна, с нийоркски щемпел препращаше на посочените адреси. Холи обясняваше действията си с желанието да не бъде обезпокоявана. Не искаше никой да знае къде живее, не желаше дори да стане известно, че Лорън Синклер бе само един псевдоним.

Холи живееше съвсем скромно в своята къщичка. Още изпитваше остра болка при мисълта, че ако не бе гледала телевизия в онази нощ на Свети Валентин, навярно би чула звуците в кухнята, би разбрала какво става и би предотвратила по някакъв начин трагедията.

Холи се бе лишила от телевизор и радио, не получаваше и вестници. Понякога, когато отиваше за провизии в града, хвърляше поглед върху заглавията в печата, но никога не купуваше нищо. Предпочиташе да си живее в своя измислен свят, обитаван от мили хора, за които можеше да гарантира, че не биха довели до безсмислени трагедии и разбити сърца.

През кратките часове на Коледния ден, отбелязал нейния двадесет и шести рожден ден, Холи реши да се разходи до града. Под чистото синьо небе снежните кристалчета блестяха като диаманти, огрявани от причудливите огньовете на топлото слънце. Холи мина покрай едно кино и забеляза реклама на „Бягай, артист“, с Джейсън Коол в главната роля. Тя остана дълго време като зашеметена пред неговия портрет. Напомняше ѝ за нейните герои — силен и нежен, любящ и учтив.

Киното не работеше на Коледа, затова на следващия ден Холи измина отново осемте мили до града. Тя изгледа филма с Джейсън Коол няколко пъти, а през следващите четири години ходеше на всяка филмова премиера с негово участие или под негова режисура.

Младата жена не можеше да допусне дори за момент, че в реалния живот истинският Джейсън Коол не е така внимателен и нежен, силен и героичен, както си го бе Представяла. Но сега трябваше да се изправи пред горчивата истина: човекът, който винаги бе приемала за романтичен герой, всъщност беше абсолютно прозаичен. Без капчица съжаление Джейсън Коол възнамеряваше да унищожава. Планираше по най-жесток начин да убие един от героите, създаден с толкова нежност от нея — любящата майка, която иска единствено да прекара остатъка от живота си със своето дете.

И сега, само след седемнадесет дни, Холи щеше да се срещне с истинския Джейсън Коол. Тя трябваше да намери начин, щеше да намери начин да му обясни, че тази майка не трябва да умре.

Холи докосваше с нежни, разтреперани пръсти сватбената рокля на майка си и докато галеше мъничките листенца на избродираните цветя, взе решение. Щеше да бъде в тази рокля на срещата си с Джейсън Коол. Просто щеше да я облече за късмет, както възнамеряваше да вземе и петте снимки, които бяха символи на нейното семейство... безценни символи на огромната и непобедимата любов.

ПЕТА ГЛАВА

Лос Анджелис, Калифорния

Понеделник, 13 март

Въпреки че Николас Голт прекара уикенда със своите дъщери в Санта Барбара, той успя да събере и малко информация за Рейвън У. Уинтър. Завъртя няколко телефона през късните часове, когато момичетата спяха. Никой от неговите източници обаче не можа да му каже какво означава средното „У“, но това бе дребна подробност в сравнение с много по-важната и обезпокояваща мистерия около Рейвън.

Ник разбра, че Рейвън бе известна под прякора Снежанка Акулата. Само на тридесет и три години, тя вече се бе наложила като един от най-добрите адвокати в света на шоубизнеса. Поради прословутото ѝ умение да смазва конкурентите си, всички в Холивуд се стремяха да я имат от своята страна на масата за преговори. Рейвън можеше да си позволи лукса да избере когото си пожелае за свой клиент, и тя наистина представляваше най-талантливите и влиятелните.

Това бе адвокатката Рейвън Уинтър — твърда, безцеремонна, брилянтна, успяваща. А Рейвън Уинтър — жената? Свързваха я с някои от най-богатите и влиятелни холивудски мъже. Очевидно това бяха връзки само на сексуална основа, нито една от които не бе довела до брак.

Току-що бе приключила и последната история — с продуцента и режисьора Майкъл Андрюс. Той се бе върнал от седемседмично пребиваване в Испания и още същата вечер след пристигането си бе „изритал“ Рейвън от къщата си в Бевърли Хилс. Естествено, тук беше намесена друга жена — очарователна и страстна наивница. Но според познатите на Ник еротичните афери на Майкъл не бяха нищо ново. По време на почти тригодишната си връзка с Рейвън той бе ходил с множество други жени.

И Рейвън бе останала толкова дълго при него, въпреки предателството и публичното унижение? Защо? — чудеше се Ник.

Наистина ли жената, която бе достигнала върха в една традиционно мъжка професия, страдаше от липса на самочувствие? Всички, с които той разговаря, не се поколебаха да потвърдят, че Рейвън бе изградила кариерата си сама, а не в мъжките легла. Бе успяла — въпреки изключителната си красота. Бе накарала хората да се абстрахират от нейната външност и да приемат на сериозно невероятната ѝ интелигентност.

Рейвън никога не бе правила и не ѝ се налагаше да прави професионални компромиси, но тогава защо, по дяволите, бе потънала в лични компромиси?

Наистина ли бе хлътнала толкова силно по Майкъл Андрюс, та бе забравила за собственото си достойнство и бе понасяла безропотно неговите предателства? От собствен опит Ник знаеше, че с предателството и любовта си отиваше за винаги. Нима наистина Рейвън обичаше толкова много този нафукан режисьор и уважаваше толкова малко себе си, та бе му прощавала десетки пъти?

Вероятно нещо травмиращо от миналото на тази жена я караше да се съмнява в себе си и да приема униженията и предателството за своя съдба. Тази мисъл не се хареса на Ник, а още по-малко му допадна друго едно възможно обяснение за нейното безропотно подчиняване на Майкъл Андрюс — безразличие към любовта и преклонение пред успеха и парите.

Превъзходната адвокатка от шоубизнеса притежаваше значително богатство и власт. Но Майкъл Андрюс бе на по-високо равнище, разполагайки с огромната си филмова империя. Тя обаче бледнееше пред владенията на Николас Голт.

Ник можеше да купи и да продаде многократно Майкъл Андрюс, и това го обезпокои. След като Рейвън бе готова да понася унижения и предателства в ръцете на режисьора, на какви ли компромиси би отишла, ако знаеше че Ник и „Идън Ентърпрайзис“ са едно и също нещо? Докъде щеше да стигне тя в привидното си подчинение и в обещанията за любов?

Ник си тръгна от нейния дом в петъчната вечер със спомена за нейната уязвимост, която изместваше от съзнанието му скъпата къща, дрехите и колата. Сега, когато пак спря пред дома ѝ, предизвикателният образ на нейната слабост отново завладя

съзнанието му и той забрави за притесненията си от получената информация през почивните дни.

Рейвън не знаеше кой всъщност е той и не бе необходимо да научава веднага. За нея щеше да бъде градинарят Ник, а не хищникът от хотелиерския бизнес. За него пък тя нямаше да бъде Снежанка Акулата, а само Снежанка.

„При условие, мислеше си Ник, докато крачеше бавно към къщата, че петъчните ми впечатления не се окажат само една илюзия...“

Не бяха илюзия.

Тази сутрин розово-оранжевият ленен костюм на Армани показваше ясно, че външният вид и парите играеха важна роля в живота на Рейвън Уинтър. Но дори и от скъпото облекло лъхаше на несигурност. Домакинята беше с безукорни аксесоари — точно според вижданията на дизайнера, сякаш самата тя бе модел, манекен, а не богата, самоутвърдила се личност. Ник познаваше много заможни и успяващи жени и всяка една от тях разкрасяваше облеклото си с нещо дълбоко лично, някакъв свой белег — от рода на цвят или бижу, който убедително демонстрираше собствен стил и лично виждане.

Толкова неуверена в себе си ли беше Рейвън? Наистина ли се боеше да бъде поне малко по-различна, уникална, по-специална? Нима несигурността в сапфирено-сините очи бе непресторена?

— Добро утро — поздрави той дружелюбно.

— Добро утро.

— Как сте?

Нейните издраскани и вероятно бинтовани колене бяха скрити зад средно-дългата розово-оранжева пола. Ник обърна ръцете си с дланите нагоре, с което мълчаливо я прикани и тя да направи същото.

Дланите бяха скрити под снежнобял бинт. Ник усети болезнено парване от гледката. Бинтовете бяха прилепени с купената от него книжна лепенка, която на места бе прегъната, а марлята — леко изкривена, мило и трогателно доказателство за сръчността на нейните пръсти и същевременно за нейната самота.

— Може ли да погледна? — помоли Ник, решил да оправи краищата на лепенката, без да разваля превръзката.

Рейвън поклати глава в знак на съгласие и лъскавата гарвановочерна коса затанцува около лицето ѝ, посипвайки се по раменете. Той си помисли, че вероятно Снежанка Акулата ходеше на работа с много по-стегната прическа, която изискваше доста старание при поставяне на всеки черен кичур на мястото му. Тази задача сега трудно се поддаваше на лошо наранените ръце.

Ник махна лепенката с дългите си пръсти също толкова нежно и внимателно, както преди три дни бе извадил ключа от дълбоките джобове на шортите ѝ. И сега, както и тогава, неговата невероятна и учудваща нежност накара Рейвън да потрепери.

— Какво мислите?

Ник долови безпокойство в гласа ѝ и я увери:

— Изглежда добре. Почти е заздравяло и не виждам никакви следи от инфектирания. Нали сте съгласна?

Рейвън не знаеше какво да мисли за раните, от които бе изтекла повече кръв от всякога — много повече от оскъдните менструални течения, които ежесечно ѝ напомняха за студенината на нейната утроба. Досега раните бяха само дълбоко в нея. Те я боляха — о, как само я боляха! — но не можеше да ги види.

— Май че наистина зарастват.

— Имате ли болки?

Най-накрая Рейвън се усмихна.

— Много по-добре съм — призна тя.

— Значи сте успяла да прелистите „Даровете на любовта“?

— Да — с нотки на топлота отговори младата жена. Сякаш Лорън Синклер бе написала книгата специално за нея, за неизлечимите ѝ дълбоки рани. Изглежда Лорън знаеше за тях и изпращаше думите си като послание на надежда до Рейвън: има щастие, има любов... дори и за нея.

— И? — подкани учтиво Ник.

— И беше прекрасна — отметна замислено тъмните си коси тя и добави: — Успях да прегледам оставените от вас каталози. Те също са прекрасни. В кухнята са. Направила съм и кафе. Заповядайте.

Ник разля кафето в две чашки и седна до нея на масата, където лежаха внимателно подредени оставените от него на верандата

каталози.

Доста страници бяха отбелязани с бледожълт маркер. Едва забележимите ремарки бяха прецизно подравнени в горния десен ъгъл на листовите.

„По този изряден начин, помисли си Ник, тя би се превързала, ако можеше да го направи сама.“

— Изглежда ви харесват доста цветя.

— Да... Помислих, че е по-добре да имам алтернатива, в случай че някои видове не си подходат.

Ник изгледа замислено жената, която, ако беше преценил правилно по днешното ѝ облекло, не се осмеляваше да направи самостоятелен избор и да се противопостави със свой стил на дизайнерското решение.

— Всички цветя си отиват, Рейвън. Всъщност изобщо не бихте могла да сгрешите, затова изберете каквото най-много ви харесва. Използвайте въображението си, рискувайте.

Малко по малко, благодарение на неговото окуражаване, Рейвън откри, че има определено предпочитание. Искаше единствено люляци и рози, а след като Ник приветства искрено нейния избор, тя се осмели да посочи и какви цветове ѝ допаднат. За люляците се спря на традиционното лилаво и на нежно бяло, а за розите подбра меките романтични оттенъци на розово и кремаво.

— Харесват ми и имената им — сподели тя импулсивно и по бледите като сняг бузи се разля нежна розова окраска, наподобяваща „Пристайн“ — любимата ѝ роза. — Дори не съм предполагала, че тези цветя си имат имена.

Ник почувства прилив на противоречиви емоции. Радваше се на ентузиазма, с който Рейвън гледаше на градината от люляци и рози, и същевременно му ставаше тъжно при мисълта, че тя ще се обръща към цветята по име, сякаш бяха нейни приятели... сякаш бяха нейното семейство.

Бързо, много бързо идваше краят на приказното време, когато бяха заедно като Ник Градинаря и Снежанка Акулата. Наближаваше девет. В девет и тридесет Рейвън имаше среща в мансардния офис в

Сенчъри сити, а в десет и Николас Голт го очакваше работа в резиденцията в Бел Еър.

— В края на седмицата ще почистя бурените и ще приготвя почвата за засаждане.

— Толкова скоро? — откликна Рейвън, изненадана, но явно доволна.

— Разбира се. Трябва да набавя всички цветя до края на седмицата, така че ако нямате нищо против, предвиждам следващия понеделник да ги посадя.

— Чудесно, съгласна съм.

Ник се поколеба за момент.

— Ще бъде добре, ако тогава присъствате и вие — каза той накрая.

— Аз? Но защо?

— За да ми помогнете в дизайна. — Той срещна с усмивка нейния учуден поглед. — Разбира се, бих могъл да се справя и сам, но има някои деликатни въпроси от етикета и протокола.

— Протокол?

— Представете си, че един ден поканвате лейди Даяна, кралица Елизабет, принцесата на Монако и Барбара Буш във вашата градина. Кой къде ще стане? На кого се полага почетното място? Най-много слънце? Най-малкото сянка?

Сега и Рейвън се смееше и нейните сапфирени очи грееха.

— Не знам — промърмори все пак тя неуверено.

— Добре тогава. Помислете си. В крайна сметка това си е вашата градина... вашето семейство... вашите приятели.

Секунди след като Ник си тръгна, телефонът иззвъня.

— Здравей, Рейвън.

— Майкъл?

— Имам една сделка за тебе...

Рейвън слушаше мълчаливо и безпомощно мъжа, който я бе изхвърлил от живота си преди по-малко от седмица и който жестоко се бе подиграл с нейното смело предположение, че някога я е обичал. Сега й говореше така, сякаш никога нищо не се бе случвало помежду

им. Тонът му бе същият като преди три години, когато я убеждаваше да прибави неговото име към елитния списък на своите клиенти.

Осланяйки се единствено на техните професионални отношения, сега той я канеше да присъства с него на някаква среща в понеделник.

Рейвън почувства убийствена болка от бруталната истина: всичко казано от Майкъл миналата седмица бе вярно. Той никога не я е обичал. Смяташе, че е от лед, без сърце и чувства, а и нямаше никаква стойност за него... освен, явно, в случаите, когато му трябваше нейната бляскава юридическа мисъл.

— Следващия понеделник?

— Ще ми трябваш през целия ден. Вече проверих при секретарката ти. Нямах нищо за тогава, което не би могло да бъде отменено.

„О, но аз имам“ — помисли си Рейвън. Мисълта изникна изненадващо и убедително в съзнанието ѝ.

— Всъщност, Майкъл, имам планове за следващия понеделник, които не мога да променя.

— Винаги можеш да го направиш, Рейвън. Тази сделка е почти толкова голяма, колкото и договорът за четирите филма между Джейсън Коол и „Голд стар“. По дяволите, като те познавам, сделката може да стане дори и по-голяма!

— Съжалявам, но просто не мога — и добави, изненадваща самата себе си: — Мисля, че е по-добре да си потърсиш друг да те представлява. Нямам предвид само този понеделник.

При тези думи той я изруга по познатия ѝ груб и вулгарен начин. Рейвън беше свикнала с подобно отношение от страна на Майкъл и на много други мъже. Тя очакваше да чуе яростни и унижителни оскърбления и от човека, който заради нейното невнимание едва не я уби.

Но Ник не я руга, а показва само загриженост.

И само секунди по-рано бе споделил, че би било много добре, ако тя му помогнеше при разпределението на люляците и розите.

Този ярък и мил спомен ѝ даде сила да превъзмогне огорчението си от злобния гняв на Майкъл Андрюс.

ВТОРА ЧАСТ

ШЕСТА ГЛАВА

Сиатъл, Вашингтон

Понеделник, 13 март

Керълайн Хоуторн се обличаше за предстоящата вечеря в тенисклуба на Сиатъл, заслушана в КБСГ — една от сиатълските радиостанции за рокендрол, която излъчваше тридесетминутен концерт от добри стари парчета: неувяхващите песни за първата и за забранената любов, за революции и мир, за сърдечни неволи и слънчева радост.

Под звуците на „Това е моето парти“ на Лесли Коре, Керълайн облече елегантна нефритенозелена пола и кремава блуза с дълги ръкави. По време на „Добрите вибрации“ на „Бийч бойс“ тя среса с четка дългата си до раменете кестенява коса, която след минимални усилия заблестя с лъскави златисточервени пламъчета. А докато Рой Орбисън напяваше своята „Красива жена“, тя вече допълваше с дискретен грим естествената си руменина, издаваща крепко здраве.

След две седмици Керълайн навършваше четиридесет. Ето как изглеждаха сега четиридесетгодишните: витални, енергични, в добра форма. Разбира се, малките едва забележими бръчици загатваха за изминалите години, изпълнени със смях и сълзи, тъга и радост.

В нейните светлозелени очи се четеше натрупаната с времето мъдрост, зад която обаче прозираха закачливи и игриви пламъчета, поубедителни и по-оптимистични от някога.

Застанала до прозореца в спалнята си на своята къща на хълма Куийн Ан, Керълайн слушаше музиката на „Освободена мелодия“ и съзерцаваше бушуващите долу пенливи гриви на индиговосинята вода.

Жадувах за твоето докосване. Както винаги, и сега думите я караха да потръпва. Питаше се — за кой ли път — какво означава да обичаш. Какво би било да бъде обичана с толкова страст и желание?

„Би било ужасно — мислеше си тя. — Ужасно и изключително рисковано: неконтролируемо състояние на екстаз, заплашвано от бъдещи страдания, предателство и болка.“

Керълайн Хоуторн предпочиташе да се задоволява с по-малко. Винаги се бе стремилa единствено към това да бъде уравновесена и спокойна, и нейните преднамерени усилия бяха възнаградени: тя бе повече от доволна — бе щастлива, чувстваше се щастлива, изпълнена с оптимизъм и гледаше напълно реалистично на любовта. И въпреки това, в края на песента почувства мъничко тъга — при раздялата с опасната, но непреодолима жажда, която лириците бяха успели още веднъж да разбудят в нея.

Керълайн посегна да загаси радиото, но я спря внезапното съобщение на дисководещия:

„След снощния инцидент с петролния танкер, край вашингтонското крайбрежие се е изляло голямо количество петрол, който заплашва морския живот от нос Флатъри до Калалох. Пунктове за неотложна помощ са създадени в залива Ний и в Моклипс, а бреговата охрана и други агенции осигуряват извозването на видрите и птиците. Спешно се търсят доброволци за почистване на полепналия по животните петрол. За повече информация се обадете по горещата линия на КБСГ на...“

Петнадесет минути по-късно Керълайн вече се готвеше да потегли към Моклипс — малкото курортно градче край океана, разположено на тридесет мили северно от Хокиам. Неговата гимназия, сега затворена заради пролетната ваканция, щеше да бъде един от двата подслона за пострадалите животни.

Керълайн не забрави за обедната си среща в сиагълския тенисклуб, а само я отложи. На нея трябваше да обмислят организирането на сезонния благотворителен бал, който щеше да се домакинства от самата нея. Сръчната и делова Керълайн отдавна вече държеше всичко в ръцете си и старият приятел, с когото трябваше да обядва, посрещна отлагането на срещата без изненада, приветствайки съобщението, че тя ще замине за крайбрежието но много по-важни причини от далечния бал.

— Добре дошла — бе топлият поздрав на една поруменяла жена, която седеше във фойето на гимназията. От нейното поведение и от лентичката върху ръката ѝ се виждаше, че отговаря за посрещането както на доброволците, така и на животните. — И благодаря.

— Никога досега не съм участвала в нещо подобно — призна Керълайн. — Но от радиото уведомиха, че ви трябва всякакви хора — дори неопитни.

— Точно така. Да видим — и жената погледна в някакъв лист. — Защо не ви поставим на разположение на Лоурънс? Той се намира в съблекалнята за момчетата, вляво от края на гимнастическия салон. Преди това обаче искам да си запиша името ви. В мотела от другата страна на улицата ще ви дадем стая, безплатна, разбира се.

Никога преди Керълайн не бе вземала участие в премахване на петролни замърсявания по птици и видри, нито пък някога бе влизала в мъжка съблекалня. Тя тръгна между редицата от натрупани дървени чинове и железни шкафчета, по посока на течащата вода. Близо до банята дочу друг звук — дълбок, спокоен и кадифен мъжки глас, който говореше нещо успокояващо.

През шума на леещата се вода мъжът не усети нейното приближаване и Керълайн можеше да го наблюдава незабелязано. Точно това желаше тя от много отдавна, защото веднага го бе познала.

Дори за момент не бе допускала, че ще го срещне. Но, доколкото познаваше доктор Лоурънс Елиът, абсолютно логично бе влюбеният в професията си ветеринар да бъде тук.

Керълайн се нуждаеше от време, за да се успокои.

Само допреди месец нейните „приятели“ непрестанно й натякваха да се срещне с него. Не че искаха да я сватосват, разбира се. Не можеха да постъпят така с нея, пък и никой не би си позволил подобна фриволност с човек като него, чийто живот бе толкова трагичен.

Не, всички искаха да се срещне с него по много важна причина: доктор Елиът трябваше да се кандидатира за държавна служба — сенатор, губернатор или дори президент. А ако някой изобщо можеше да му въздейства, то това бе единствено Керълайн.

Без съмнение Керълайн владееше дарбата да убеждава. Благодарение на нея заможните филантропи отпускаха тлъсти суми за благотворителни цели и за подпомагане на изкуствата. Тя обаче се съмняваше, че ще съумее да придума човек като Лоурънс Елиът да посвети живота си на обществото. А само преди месец бе изникнала и още една причина, поради която тя категорично бе заявила на

приятелите си, че никога и при никакви обстоятелства няма да се бърка в живота на този мъж.

Причината бе самият Доурънс Елиът и наученото за него от двадесетминутното телевизионно предаване, излъчено точно в Деня на Свети Валентин — този изпълнен с ужаси за него ден. Същата вечер Керълайн бе ходила на опера и по-късно бе изгледала няколко пъти записа.

Тя бе съгласна с приятелите си, че Лоурънс Елиът притежаваше качества дори за президент и че неговите достойнства и мироглед бяха полезни за страната. Но според нея виетнамският ветеран, успял да избяга от седемгодишен плен само за да открие, че жена му е убита, а неговата невръстна дъщеря — изчезнала, заслужаваше да не бъде обезпокояван. За това свое право той бе платил твърде висока цена.

От телевизионното предаване ставаше ясно колко затворен е всъщност този човек и колко трудно му бе да разкрие пред обществото своето трагично минало. Но той го бе направил. Бе изложил душата си на показ поради нещо много по-важно от собственото си уединение — все още неугасналата след седемнадесет години надежда да намери изчезналата си дъщеря.

Керълайн знаеше, че именно поради това дългогодишно свое търсене, той ще каже „не“ и на най-съблазнителното предложение. Може би момичето, набедено за Лолита, нямаше да се върне никога. Но пък съвсем сигурно бе, че ще се скрие завинаги, ако баща ѝ сменеше провинциалното поселище на осемнадесет мили от Сиатъл с резиденцията на губернатор или... с Белия дом.

Още преди телевизионното предаване Керълайн не бе склонна да отстъпи пред желанието на своите приятели и да отиде до Исакуа. Но след като научи за драмата на доктор Елиът, вече бе категорична. И все пак нещо в изпълнените с болка тъмни очи я подтикваше към среща с този човек.

И ето, сега желанието ѝ щеше да се сбъдне. Керълайн усети тръпки на задоволство. Какво трябваше да му каже тя? Да, и нейният живот не бе щастлив. Всъщност родителите ѝ починаха, когато тя бе само на двадесет и една години, и никога не можа да преодолее мъката си по тяхната смърт, сложила край на безоблачните дни. През следващите години младата жена бе преживяла нови разтърсващи удари на съдбата.

Но всичко бледнееше в сравнение с емоционалния срив на младия баща и съпруг, принуден да отиде на война. А нейните седем години нещастен брак сред лукс направо изглеждаха смешни в сравнение със седемте години затвор и мъчения в далечните джунгли.

Постепенно Керълайн бе свикнала с мисълта за смъртта на родителите си, бе успяла да преодолее и оковите на ужасния си брак, и сега — дванадесет години по-късно — тя отново се чувстваше щастлива.

Но Лоурънс Елиът не можеше да намери щастие и покой. Той бе избягал от седемгодишния ад само за да потъне в още по-големия ад, очакващ го в неговия разсипан дом. И сега, седемнадесет години по-късно, сърцето му все още бе измъчвано в безкрайното търсене на изчезналата любима дъщеря.

Лоурънс бе посветил дори кариерата си на своето дете. „Това беше нашата мечта“ — бе отговорил той на репортерския въпрос защо е станал ветеринар.

Неусетил чуждото присъствие, лекарят продължаваше да шепне ласкави думи на една чайка. Керълайн стоеше, заслушана в напевния глас, и наблюдаваше как дългите тънки пръсти внимателно отмиваха малко по малко наслоения петрол върху разтрепераното телце. Птицата бе сравнително спокойна. Трепереше, но не оказваше съпротива. Явно дивото създание инстинктивно съзнаваше, че е на безопасно място в прегръдката на тези приятелски ръце.

Докато наблюдаваше движенията на сръчните ръце на мъжа, Керълайн изведнъж реши да не мисли повече какво ще му каже. Той не се нуждаеше от нейната помощ и тя можеше да си тръгне съвсем незабелязано.

Но не го направи, защото не бе съвсем вярно, че Лоурънс Елиът не се нуждаеше от помощ. Два кичура тъмнокафява коса бяха паднали върху челото му и му пречеха да вижда добре. Следователно, поне за момент, Лоурънс се нуждаеше от още една ръка. Ако тя вземеше птицата или кърпата, то той би могъл да приглади непослушните си кичури за втори път (тя забеляза петролни замърсявания по главата му).

Керълайн си пое въздух и поздрави тихо, за да не стресне човека или птицата.

Лоурънс Елиът обаче надали можеше така лесно да се стресне, след като сърцето и нервите му бяха издържали неописуемите мъчения но време на седемгодишния затвор и ужасите в джунглата преди това.

Керълайн помисли, че лекарят не е чул нейния тих поздрав, но се лъжеше. Той привърши почистването на омазнените пера и чак тогава погледна към нея.

Неговият пряк поглед я стъписа. Тя мислеше, че след многократното гледане на записа знае добре как изглежда този мъж. Режисьорът бе използвал всяка възможност да хване в едър план красивото, сериозно лице. Имаше нещо забележително в това лице — шокиращо излъчване на сила, самодисциплина и... гордост. В гордостта обаче не се долавяше арогантност, а достойнството на един мъж, който е бил затворен, но не и прекършен; на един абсолютно независим човек, лишен от всичко значещо нещо за него, но запазил своята чистота, благородството и смиреността си.

Керълайн не очакваше такова силно човешко присъствие, а освен това грешеше напълно и за цвета на очите. На екрана те изглеждаха почти черни, а всъщност Лоурънс Елиът имаше тъмозелени очи, макар и малко по-светли от смарагдовото на нейните. В тях прозираха скрити тайни и натрупаната с годините мъдрост, а в зеленото, към повърхността, се прокрадваше издайнически един нежен златист лъч.

— Казвам се Керълайн. Дойдох да помогна.

— Доктор Лоурънс. Радвам се, че сте тук — леко усмихнат, я приветства той.

Усмивката му бе съвсем обикновена, непретенциозна и непреднамерена, но въпреки това Керълайн почувства прилив на горещи вълни по тялото си.

Жадувах за твоето докосване. Тази мисъл я шокира почти толкова, колкото и разлялата се топлина, докато накрая разбра, че двете неща просто са свързани. Пред нея стоеше емоционално силен и физически привлекателен мъж, който благодарение на огромната любов към жена си бе заставил тялото си да издържи седем години в една малка клетка; който бе понесъл затворничеството и съпътстващите го мъчения само защото е искал да я види отново, да я докосне и да я обича — по-силно и от най-силната болка.

Щом лириката и музиката можеха да я разчувстват, защо тогава видът на мъжа, въплъщаваш в себе си безграничната любов, да не

направи същото? Ето какво било. Керълайн бе поставила диагнозата и вече можеше да проконтролира неочакваното разливане на топлина. Добре.

Тя сведе очи към тялото си и отново усети надигането на горещи вълни. Все още бе облечена в кремавата копринена блуза и нефритенозелената ленена пола, предназначени за деловия обяд в тенис клуба на Сиатъл.

— Трябва да се преоблека — измърмори тя. — Донесох със себе си дънки и тениска, но жената във фоайето ми каза, че тук имало специални костюми.

— Да, така е. Намират се на пейката, от другата страна на първия ред шкафчета.

Зелените очи на Лоурънс се концентрираха отново върху телцето на птицата. В тях нямаше и следа от нахалство или сласт и въпреки това Керълайн непрекъснато бе обливана с горещите вълни, които трябваше да се научи да контролира.

— Работните костюми са с мъжки размери, но мисля че най-малките ще ви станат — каза накрая Лоурънс.

Горната част определено ѝ стоеше добре, а панталоните бяха доста увиснали около нейните слаби бедра, но това нямаше особено значение, защото Керълайн облече върху синия хирургически комплект престилка за еднократна употреба.

— Сигурно сте много уморена.

Думите на Лоурънс се сляха с тишината. През целия следобед и вечерта той непрестанно бе окуражавал както Керълайн, така и намастените бегълци, носени при тях непрестанно.

— Всичко наред ли е? — обръщаше се понякога съчувствено ту към треперещото същество, ту към нея, несигурно прихванала някое крилце, перка или човка.

Този път обаче думите му бяха предназначени само а нея, защото едва сега останаха съвсем сами. Почистиха и последната чайка, която току-що бе изнесена от стаята, за да бъде закарана във временното си убежище. Там тя щеше да изчака оттеглянето на петролното нетно. Не ги очакваха повече птици или видри. Работата щеше да започне отново

на зазоряване, когато щяха да им донесат други пострадали животинки.

— Вие сигурно също сте изтощен — отвърна Керълайн.

— Още преди часове трябваше да ви предложи почивка.

— Щях да откажа — настоя тя пред мъжа, който, загрижен за съдбата на животните, работеше неуморно и страстно. Вероятно той бе един от първите повикани на мястото, защото се знаеше, че ще се отзове и ще остане колкото трябва.

— Бихте ли вечеряла с мене? Или може би възнамерявате да си тръгнете?

— Не. Мисля да остана и утре да помагам отново. Освен това бих вечеряла с вас.

Те прибраха личните си вещи за след душа в мотела и тръгнаха от гимнастическия салон по работни костюми.

— Каква прекрасна вечер! — не сдържа възторга си Керълайн. Нощното небе бе обсипано с мънички звездички — сребърни огънчета около златната луна. Подухваше свеж и топъл бриз. — Дори не е студено. Всъщност, приказно е.

Тя усети, че Лоурънс си поема дъх, сякаш искаше да заговори, но когато не чу никакви думи, вдигна погледа си към него, за да срещне в тъмнозелените му очи колебание, несигурност и... накрая — решение.

— Споменахте нещо за тениска и дънки — започна той. — Ако желаете, можем да си направим един пикник на плажа.

— Напълно съм съгласна.

— Тогава ще помоля в кухнята да ни приготвят няколко сандвича и малко задушени миди.

Явно Лоурънс бе правил подобно нещо и преди, може би при последното изливане на петрол. Но неговото колебание караше Керълайн да си мисли, че среднощните пикници на лекаря обикновено са самотни.

СЕДМА ГЛАВА

Плажът бе пуст и това бе най-великолепната обстановка, в която Керълайн някога бе вечеряла. Тихото плискане на вълните им правеше серенада, а маса им беше избеляла на слънцето, довлечена незнайно откъде дъска.

— Откъде сте, Керълайн?

— От Сиатъл.

— Аз пък живея отвъд езерото, в Исакуа. Това е на около осемнадесет мили от Сиатъл.

— Знам. Знам и кой сте, доктор Лоурънс. Видях предаването по канал 20/20.

В очите на мъжа заиграха дълбоки сенки. Керълайн не можеше да разбере напълно тяхното сложно послание до нея, но долови намеци на извинение, че в отчаяното търсене на своята изчезнала дъщеря е направил съпричастни и другите.

— Наистина съжалявам за случилото се с вас... с вашата съпруга и с дъщеря ви — поде дружелюбно Керълайн. — Имате ли някакви новини, откакто се излъчи предаването?

— Благодаря. Не, нищо ново.

Приятелите на Керълайн предполагаха, че дъщерята на Лоурънс сигурно отдавна е, мъртва. Според тях, като се изключеше вероятността по някакво чудо и тя да е била затворена някъде през последните седемнадесет години, ако беше жива, щеше да знае, че я търсят. В такъв случай вероятно сама е решила да не се показва. Следователно крайно време бе бащата да се откаже от търсенето.

Когато обаче го видя за първи път по телевизията, Керълайн изпита усещането, че този човек не възнамерява да се откаже от издирването на детето си. Сега, в блясъка на лунната светлина, тя окончателно разбра: Лоурънс щеше да търси дъщеря си, докато умре.

— Та значи, Керълайн, вие сте наясно с всичко за мене — произнесе примирено Лоурънс. — А аз знам за вас само, че сте готова да се грижите за пострадали животни.

Явно нейното желание да помага на невинни създания бе най-положителната препоръка в очите на Лоурънс и Керълайн искрено се надяваше, че той не знае нищо повече за нея. Ами ако някой от агитиращите го да се кандидатира за управленска длъжност е споменал нейното име? Например, помолил го е да разговаря с убедителната Керълайн Хоуторн, преди да вземе окончателното си решение?

— Фамилията ми е Хоуторн — призна тя с притеснение, но не последва реакция и тя почувства огромно облекчение. — Дядо ми се казваше Алистър Хоуторн.

Керълайн спомена името на дядо си с любов и гордост и разказа на своя нощен събеседник историята му. Алистър Хоуторн бил изключителен човек. Започнал като сираче без пукнат грош, той създал корабостроителна империя и после прекарал по-голямата част от зрелия си живот в преразпределяне на своите богатства под формата на благотворителни дарения за развитие на изкуствата и за други благородни каузи. Бил една от сиатълските легенди, почитана личност, чиято щедрост била обезсмъртена не само в сгради, музеи и паркове в града, но и в неговото собствено предприятие. Въпреки че корабостроителниците на Хоуторн били продадени отдавна, те не само продължавали да носят неговото име, но и се славели с лоялността към своите служители.

— Следователно вие сте коренячка?

— Не. Всъщност аз съм родена в Египет — обясни Керълайн с лъчезарна усмивка. — Баща ми беше археолог. Притежаваше изключителен талант и неугасваща страст към пътешествията. Цялото си детство прекарах в път с родителите си: от разкопка — на разкопка, и от съкровище — на съкровище.

— Сигурно ви е харесвало много.

— Разбира се. Всеки ден бе едно приключение. Родителите ми бяха неизлечими романтици. За тях бе прекрасна дори една разкопка, от която не изскачаха никакви съкровища. Във всичко това се криеше и нещо приказно, защото когато не спяхме в палатки около някои руини, обикновено гостувахме в палати на принцеси и крале. Баща ми бе не само изключително чаровен, но и го ценяха в научното общество, както ценяха дядо ми в бизнеса.

— Дядо ви не желаше ли синът му да наследи неговата професия?

— Аз поне не знам такова нещо. Мисля, че дядо бе безкрайно горд с татко и наистина се радваше, че със свои пари можеше да финансира някое негово наистина важно откритие.

— А вашата майка?

Поклащането на нейната огряна от лунните лъчи глава разпръсна игриви златисточервени пламъчета в нощта, но в усмивката ѝ се прокрадна тъга.

— Майка ми е единствено дете и потомък на другата най-известна фамилия в Сиатъл. Тя бе истинска сподвижница на татко. Запретваше ръкави и копаеше неуморно. Много го обичаше.

— А те силно са обичали вас, нали?

Керълайн вдигна замислен поглед към бащата, чиято любов към неговото дете му даваше сили да продължи да живее.

— Да, така е.

— Керълайн? — запита Лоурънс, забелязал внезапно помрачнелия ѝ поглед. — Нещо лошо ли се е случило с родителите ви?

— Да. И тримата — родителите ми и дядо — загинаха при самолетна катастрофа в Западна Африка. Било мъгливо и не трябвало да се приземяват, но те опитали.

— Вие къде бяхте?

— В Ню Йорк, по средата на първата ми учебна година във „Васар“. Формално не посещавах училище, но имах много добро гимназиално образование благодарение на специално разработената за мене програма от едно частно училище в Швейцария. Когато станах на осемнадесет години, с моето семейство взехме единодушно решение, че трябва да отида в колеж. На всички щеше да ни бъде мъчно разделени, но...

— Но беше време сама да предприемете приключения?

— Да — засмя се Керълайн. — И наистина беше приключение. Прекарала бях целия си досегашен живот в средата на възрастни, и се чувствах съвсем различно и вълнуващо с толкова момичета на моята възраст около мене.

— А също така и момчета на вашата възраст?

— Слаба работа. И след третата година във „Васар“ си бях същото наивно двадесетгодишно момиче, при това станах и

невероятно богата. И тогава изведнъж загинаха родителите ми и дядо — една горчива усмивка докосна устните ѝ, а в живота ми се появи Грант Ганън.

— Врагът на мира?

— Да, скрил истинския си облик зад яхналия бял кон герой. Беше пет години по-голям и вече си проправяше път като брокер на Уол Стрийт. Срещаше се с моя съквартирантка от „Васар“, но когато се превърнах в богатата наследница, той насочи цялото си внимание към мене. Твърдеше, че не можел повече да се преструва, защото бил омагьосан от мене още щом ме видял. По-нататък хронологията на нещата е болезнено ясна, както е ясен и неговият план... Но по онова време бях невероятно наивна и не подозирах абсолютно нищо. Грант бе по-възрастен и изключително очарователен, а аз — тъжна, самотна и копнееща за нежност.

Неочаквано Керълайн спря да разказва и сведе поглед, усетила прилив на топлина по страните си. Ето, тя разказваше на Лоурънс своята история, споделяше своя печален опит с един привлекателен мъж, тръгнал с нея само заради богатството ѝ. Грант Ганън наистина беше негодник, но неговата ненаситна алчност не значеше нищо в сравнение с подлостта на Дерек Бюрк, който бе стрелял по Лоурънс и бе го зарязал като куче в джунглата, а после бе прелъстил неговата самотна и страдаща съпруга с истории за голямо приятелство с обичния ѝ съпруг.

— Керълайн? — Гласът му продължаваше да бъде спокоен, но в него прозираха нотки на страх, който отдавна не беше изпитвал. *Не спирайте да ми говорите, Керълайн.* И повтори отново, с малко по-настоятелен глас: — Керълайн!

Обърканите емоции в глас му я накараха отново да погледне към него. Когато нефритените ѝ очи срещнаха неговите — тъмни като най-тъмния зелен лес, тя каза тихо:

— Това, което стана с мене, Лоурънс, моят брак с мъж, желаещ единствено парите ми, е най-обикновено клише, глупав избор на едно наивно момиче. И не си заслужава да бъде коментиран.

— Защото съизмервате вашата съдба със съдбата на Клер, нали?

— Да.

— Не. — „Не се отдръпвайте от мене!“ Лоурънс пое дълбока глътка въздух. Въпреки това гласът му все още бе груб. —

Предателството си е предателство, Керълайн. Загубата си е загуба. Моля ви, не спирайте да говорите само защото мислите, че случилото се с моето семейство е по-важно от случилото се с вас.

При всички случаи нейната драма не можеше да се сравнява с неговата. Но Керълайн разбра правилно настоятелната молба на този мъж: той искаше да изслуша и нечия чужда мъка, независимо колко тривиална бе тя, и ако можеше — да помогне, а не да остане завинаги изолиран от света само защото малко трагедии можеха да се сравняват с неговата.

Сега Лоурънс Елиът търсеше позволение да бъде нормален, състрадателен слушател, и нищо повече.

Може би след като се бе завърнал от войната, никой не бе споделял грижите си с него? Керълайн бе почти сигурна в това и по някакъв начин се чувстваше поласкана, че той се отваряше точно пред нея.

Поласкана... И когато в неговите тъмнозелени очи тя съзря ясно жаждата му да я слуша, Керълайн почувства също порив да сподели болката си с този мъж.

— Кажете ми, моля ви. Кажете ми как понесохте стореното от него?

Всъщност досега тя не бе говорила никога за това. Бе намерила в себе си сила да се бори с мъката сама, осланяйки се на работата си и на надеждата, че отново ще бъде щастлива.

Пред този човек, който познаваше добре личната борба и страданието, тя за пръв път си позволи да признае:

— Бях объркана и жестоко наранена. Не разбирах защо чарът и нежността на Грант просто изчезнаха след нашия брак. Опитвах се да открия какво лошо съм му сторила и как бих могла да си върна неговата любов, макар че тя винаги е била само една измама.

— Сигурно ви е било много трудно.

— Така е — призна Керълайн. Но нейните проблеми далеч не можеха да се сравняват с неговите. Тази мисъл почти я накара да спре своя класически разказ за любов и предателство. Но Лоурънс я гледаше с тъмните си очи, мълчаливо настоявайки тя да продължи.

— Бракът ни изтрая седем години, макар че би могъл да продължи завинаги. Бях абсолютно решена да го оправя, а Грант се чувстваше доволен от създалото се положение. Веднъж обаче една

разочарована от него любовница (по-късно разбрах, че е една от многото) ми се обади, за да ми съобщи истината за моя съпруг. Чувствах се напълно опустошена, но с облекчение открих и отговора. Вече можех да действам и го направих точно като баща си — отхвърлих загубите и продължих напред. Разбира се, аз не притежавах неговия неукротим дух за авантюризм, нито пък бях толкова силна. Въпреки това бързо получих развод и се преместих от Ню Йорк в Сиатъл, където бях отсядала често с родителите си между две техни експедиции. В началото се преместих само временно, докато премисля какво да правя, но... оттогава минаха дванадесет години.

— Дванадесет години? — отекна учудено гласът на Лоурънс. Той бързо пресметна, че тя е била на двадесет и една, когато се е омъжила, бракът ѝ е продължил седем години и е приключил преди дванадесет... — Значи сега сте на четиридесет?

— Ще ги навърша точно след две седмици — усмихна се тя на неговата изненада. Очевидно Лоурънс бе предположил, че тя е много по-млада от него, но сега, разбрал че разликата във възрастта им е почти нищожна, той не можеше да прикрие облекчението си. Накрая тя някак си успя да се измъкне от създалата се конфузна ситуация. — Да, на четиридесет години, отново щастлива и настроена оптимистично.

„Доволна и вече установена — призна си тя мълчаливо. — Бях доволна и щастлива, преди... преценяващите ти и насърчителни очи да събудят в мене опасни копнежи.“

— Защото сте толкова силна.

Керълайн не осъзна веднага последното заключение на Лоурънс. Той имаше предвид, че тя е щастлива и оптимистично настроена, защото е силна. Вероятно бе прав. Но може би трябваше първо да разбере най-важната истина — *причината* за нейната сила: а това бе полученият още при раждането ѝ огромен дар.

— Според мене, след всичките емоционални сривове, най-много ми помогна да оцелея любовта, с която съм закърмена още от малка. Любовта на моите родители държеше в мене винаги буден споменът за тази любов. — След кратко колебание Керълайн продължи: — Мисля, че същите спомени сте оставили и вие с Клер в Холи.

Той се намръщи замислено.

— Надявам се да е така, искрено се надявам.

И мислите, и сърцето на Лоурънс се понесоха отново към неговите сладки и нещастни спомени, но издайническите меки лъчи на пролетната луна позволиха на Керълайн да съзре неговата болка.

Ненадейно за самата нея, тя усети, че настоява смело:

— Говорете. Разкажете ми за вас всичко, от самото начало. Роден сте преди четиридесет и няколко години...

За секунди Керълайн реши, че той няма да проговори, че бе отишла твърде далеч и бе навлязла в непозволена територия.

Върху лицето му се изписа учудване, но то бе по-скоро насочено към самия него, към потребността му най-накрая да сподели с някого историята на живота си.

— Роден съм преди четиридесет и осем години в Тексас. Когато бях на пет, ни изостави майка ми, а през следващите девет години обикалях с баща ми, който бе каубой, от работа на работа и от родео на родео. Когато навърших четиринадесет години, баща ми си намери работа в Монтана. На следващата пролет вече искаше да си тръгваме, но аз винаги съм отдавал значение на учението, а и срещнах Клер, затова останах да слугувам в ранчото срещу стая и храна. С Клер възнамерявахме да се оженим веднага след завършването на гимназията, но тъй като трябваше да я измъкна възможно по-бързо от нейния доведен баща, сключихме брака три месеца по-рано — в Деня на Свети Валентин.

— Значи тя е била убита в деня на вашата сватба?

По време на телевизионното предаване наистина беше наблегнато, че убийството е извършено в Деня на Свети Валентин и че по пода е имало разпилени кървавочервени рози. Знаел ли е режисьорът, че убийствата са извършени на годишнина от сватбата? Не, реши Керълайн. Такова ужасно съвпадение едва ли щеше да бъде скрито от зрителите. Лоурънс просто бе запазил в тайна тази болезнена ирония.

— Това нещо все още не е известно на никой, нали?

— Да.

Лицето му изведнъж помрачня, сякаш нежните спомени за любовта отстъпиха място на нещо изключително болезнено.

— Лоурънс?

— Дерек знаеше, че сме женени на Свети Валентин — каза той с възможно най-спокоен глас, в който обаче се прокрадваха острота и

неприязн. — Когато стреля в мене, той извади сватбената ми халка, прочете високо написаното и я захвърли в джунглата.

Как ли се беше опитвал лошо раненият войник да открие малкото колелце сред гъстата тропическа растителност? Колко ли силно е искал да стисне в ръката си златния символ на любовта, надеждата и мечтите си? Може би именно неописуемото желание да открие изгубената сватбена халка тогава го бе съхранило по някакъв начин жив.

За Керълайн веднага стана ясно, че е бил пленен преди да намери халката. Иначе сигурно е щял да я носи и сега, все още чувствайки себе си женен за Клер и отчаяно опитвайки се да намери Холи, за да спаси и малкото останало от своето семейство.

Лоурънс отново заговори:

— Холи се роди на Коледа, десет и половина месеца след нашата сватба. Създадохме я наистина с голяма любов. Сега, когато се връщам към онова време, ме учудва куражът, с който и двамата сме решили да имаме дете.

— Защото никой от вас е нямал щастливо детство?

Лоурънс поклати глава и внезапната ярост отново се върна в погледа му.

— Дерек никога не е докосвал Холи, Керълайн. Убеден съм в това. Клер бе изпитала целия този ужас с втория си баща и не би позволила такова нещо да се случи. Може би точно затова и е умряла...

— О, Лоурънс...

— Съжалявам.

— Съжалявате? Но защо?

— Защото не е честно да занимавам хората с моята история — отговори тихо Лоурънс и още по-тихо добави: — Но това е единствената ми надежда да намеря дъщеря си.

„Хората нямат нищо против да слушат страшни истории — мислеше си Керълайн. — Всъщност изглежда всички са полудели по тях.“

— Аз почти не мога да упражнявам контрол върху предаванията и думите на журналистите — обясни Лоурънс, сякаш прочел нейните мисли. — От самото начало обаче им забраних да изобразяват Холи като прелъстителка.

— Преди седемнадесет години сигурно сте воювал за това.

— Така е — и неговото тържествено изражение ѝ подсказа, че той наистина бе спечелил едно от сраженията, на които винаги бе готов да тръгне за детето си.

Лоурънс вярваше, че Холи не бе докосвана от Дерек, следователно тя бе оставена жива не поради някакво извратено чувство за любов.

— Какво има, Керълайн? Какво ви учудва?

— Защо не е убил и Холи? Имате ли някаква представа?

— Да — отговори Лоурънс с натежал от чувство за вина глас. — Тя бе пощадена заради мене... Дерек е искал моята дъщеря да стане свидетел на целия ужас, който бе причинил на моето семейство, и да го преживява отново и отново. По време на предаването изтъкнаха като мотив, че Дерек е подозирал за моите съмнения, че взема наркотици. Но имаше и нещо още по-дълбоко: този човек ме ненавиждаше, Керълайн. Изпитваше към мене извратена, изпълнена с желание за отмъщение омраза. Той искаше да бъдем приятели, но още когато го видях, нещо в него ме притесни.

— И сте бил прав.

— Но тогава нямах представа колко патологично и опасно е било неговото състояние.

— И откъде бихте могъл да знаете това, Лоурънс?

Още преди да довърши въпроса си, Керълайн видя отговора в неговите изпълнени с вина очи. Явно той вярваше, че е трябвало да разбере, въпреки младостта и собственото си участие в една ненормална война, а по-късно е бил длъжен да избяга и да спаси семейството си от смъртоносната лудост на Дерек. Така виждаше нещата Лоурънс. Но Керълайн имаше свое мнение.

— Не бихте могъл да знаете. Изобщо не бихте могъл.

Лекарят погледна с благодарност жената до себе си, но в погледа му остана загнездено чувството за вина.

Нощният свят около тях постепенно се променяше, като че ли и той изпитваше гняв от случилото се преди години, в Деня на Свети Валентин. Нежно напяващите вълни станаха изведнъж сърдити и бурни, а галещият морски бриз сега пронизваше студено.

Само луната продължаваше да грее с предишния си блясък, без да се променя. Керълайн — също. Казаното пред камерите от Лоурънс я бе накарало да изпита противоречиви чувства на гняв и мъка, но още

тогава бе усетила, а сега вече знаеше, че Елиът не бе искал да шокира, нито да предизвиква съчувствие към своята орисия. Бе искал само да открие дъщеря си.

— Разказахте ми много малко за годините във военнопленническия лагер, нали? — попита вече по-смело Керълайн.

— Случилото се с мене във Виетнам е нищо в сравнение с преживяното от моята тринадесетгодишна дъщеря в нощта на Свети Валентин.

Тя поклати замислено глава. Не желаше да чува повече за мъчения и жажда за кръв, но въпреки това, ако Лоурънс искаше, ако имаше нужда да говори, щеше да го слуша до безкрайност.

Но Елиът не пророни и дума, нито пък показа с нещо, че продължава мълчаливо мислите си.

— Мога ли да направя нещо за вас, Лоурънс? — запита накрая Керълайн. — Имам контакти и...

Някак си не можа да произнесе „пари“ и го остави той сам да го прочете в очите ѝ.

Лекарят обаче не се почувства засегнат.

— Аз също разполагам с пари и контакти. Правителството ми помогна много, а и Дерек е оставил значително състояние в банковите си сметки. По всяка вероятност е продължавал да се занимава с наркотици, но тъй като няма никакви доказателства, че парите са спечелени неправомерно, беше взето решение, че мога да се възползвам от тях при издирването на Холи. Похарчил съм цяло състояние досега... и все още е останало достатъчно. — Лоурънс се намръщи и продължи: — Имам чувството, че нещо ми убягва, но нямам представа какво точно. Публикувал съм обяви и статии в пресата, правил съм частни разследвания, а и нали отпечатъците от пръстите ѝ се пазят в документацията... През последните седемнадесет години социалните и паспортните служби редовно проверяват за пуснати молби с нейното — на Клер, или на полусестрата ѝ — свидетелство за раждане.

— Трудно е да се предположи какво още би могло да се направи.

Керълайн говореше искрено и искаше само да го увери, че е направил всичко възможно, но така само го подтикна да продължи да дълбае в раната си.

— Според някои Холи е виновна за случилото се и поради това е решила да се скрие. Но много малко хора приемат тази версия. Повечето са убедени, че е мъртва.

Неговите изпълнени с болка тъмнозелени очи поглъщаха нейните и тя стоеше като прикована. След малко той я попита много тихо:

— Вие какво мислите, Керълайн?

— Вярвам, че вие със съпругата ви сте закърмили Холи с любов и щастие. Лоурънс, това е най-големият възможен дар. Не вярвам, че детето ви трябва да се вини за каквото и да било, но...

— Но?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Но е много трудно да се повярва, че през всичките тези години тя не е разбрала за вашето разследване. Особено в началото, когато се върнахте от Виетнам, историята ви се коментираше нашироко.

— Помните я оттогава?

— Да — кимна утвърдително Керълайн. Трудно би могъл да я подмине някой. Но тя бе твърде заета със собствените си проблеми — нейния нещастен брак и затова не бе чела всички тъжни подробности.

— Значи — пророни едва Лоурънс — според вас Холи трябва да е умряла...

„Да“, помисли си тя с чувство на вина и очите ѝ я издадоха. Лоурънс Елиът винаги бе уважавал честността, а и можеше да се изправи без колебание пред голата истина. Бе преживял толкова ужасни неща и въпреки това досега не се бе пречупил. Той прие без уговорки нейното виждане, въпреки че не го споделяше.

— За какво си мислите, Лоурънс? — наруши тишината плахийт ѝ въпрос.

— Не е мисъл, а само чувство. *Имам чувството*, че е жива — и той замълча, останал за момент насаме със себе си. — Но тя е само наполовина жива, Керълайн, както наполовина бях жив и аз в онзи затвор. Сигурно е изолирана от света.

Изведнъж Лоурънс млъкна и после горчиво подхвърли:

— Мислите ме за луд, нали?

— Не.

„Мисля, че сте чудесен“ — Керълайн не се и опитваше да скрие възхищението си от този изключителен мъж.

Часове по-рано тя смяташе, че няма с какво да учуди Лоурънс Елиът, но сега успя. Опитвайки се да привикне с изненадата, той ѝ се усмихна шокирано и малко несигурно. Но определено бе поласкан.

Само след секунда Елиът заговори отново със сериозен глас:

— Има и още нещо. След инцидента полицията наредила всички останали вещи в кашони. В един от тях се намираще фотоалбумът на нашето семейство преди появата на Дерек. Албумът бе оставен, а от него липсваха само пет снимки, но много характерни.

— Мислите, че Холи ги е взела със себе си?

— Да, и освен това, според мен, е взела и сватбената рокля на Клер. — Лоурънс замълча и после се реши да сподели с жената, която по поразителен начин му бе показала, че не го мисли за луд: — Дъщеря ми не е имала причина да вярва, че съм жив, но този албум нямаше никаква стойност за никого другото на този свят. Сякаш го е оставила за мене, за да знам, че не е забравила нашите спомени.

— Не е забравила — повтори като ехо Керълайн.

Вълните отново се бяха успокоили, а бризът бе възвърнал галещата си топлина. Около тях танцуваха лунните лъчи.

След секунди Керълайн пророни убедително:

— Тя не е забравила, Лоурънс. Нищо *не* е забравила.

Около един след полунощ се разделиха пред вратата на нейната стая в мотела. Щяха да се видят отново след зазоряване, когато първите спасени живинки започнеха да пристигат.

Но на сутринта в салона, където Керълайн пристигна преди появата на всякакви животни и преди повечето от доброволците, я посрещнаха с новината, че доктор Лоурънс е заминал. Откарали го спешно с хеликоптер до един от корабите на бреговата охрана. Щял да остане там целия ден, за да дава първа помощ на животните в много критично състояние, които не биха могли да понесат пътя до Моклипс или залива Бей:

Тя посрещна новината с разочарование, но и с успокоение, че така по-лесно ще преодолее опасните пориви на сърцето си. Защото в

магията на измамната пролетна луна двамата с Лоурънс Елиът си бяха казали всичко, което имаше да се казва.

ОСМА ГЛАВА

Брентууд, Калифорния

Понеделник, 20 март

Точно в седем и тридесет Ник спря пълния с рози камион пред бунгалото на Рейвън в Брентууд. Десет минути по-късно от разсадника в Санта Моника пристигна друг камион, в който имаше още рози, но и люляци. До осем и десет часа растенията бяха разтоварени и камионът потегли обратно.

Рейвън не отиде веднага да поздрави Ник. Трябваше да проведе поне още един телефонен разговор, преди да се присъедини към него, но изведнъж погледът ѝ се спря на прекрасните цветя, струпани върху нейната поляна.

Имаше усещането, че някой ѝ е изпратил най-екстравагантния букет на света, в цвят от слонова кост, розово, лилаво и кремаво. Но не беше така, припомни си тъжно Рейвън. Тя си бе поръчала сама този красив пастелен букет.

Рейвън многократно бе получавала цветя. Беше тринадесетгодишна, когато върху чина ѝ в училище се появи една черна орхидея — на сутринта, след като бе изгубила девствеността си от Блейн Калхън. При вида на рядкото и екзотично цвете сърцето ѝ започна да пърха от щастие. Тя вярваше, че в очите на Блейн то символизира нея: рядко и екзотично чернокосо цвете, което от малко момиченце току-що е разцъфнало в млада жена, и то само за него.

През следващите години обаче черните цветя се появяваха многократно и всяко едно от тях бе само още един надгробен камък върху надеждата, символ на срама, а не на романтиката и любовта. Никога не знаеше дали гарвановочерните орхидеи са изпратени от нейните страстни и жестоки любовници, или от техните ненавиждащи я приятелки. Но въпреки огромната болка, която изпитваше всеки път при вида на поредното цвете върху чина ѝ — доказателство за нова измама, Рейвън винаги то закичваше на блузата си и го носеше гордо, както би носила гордо и корсаж на танците, където никога не бе поканена.

Черните орхидеи, подарявани на невръстната Рейвън от заможните наследници и наследнички, с които учеше заедно в академията „Мидоу“, така си и останаха единствените получени от нея цветя. По-късно, когато порасна, богатите мъже се опитваха да я съблазняват с лъскави бижута и никога — с букети. Нежните цветя биха означавали много повече за нея, но вероятно нещо караше любовниците ѝ да мислят, че не е подходяща за тях. Може би защото със своята блестяща, но леденостудена красота, тя самата приличаше повече на диамант, отколкото на цвете?

Никога и от никого Рейвън не бе получавала рози. О, не, грешеше. Неочаквано тя си спомни за двете дюзини в розово-оранжево и кремаво, подарени ѝ от Джейсън Коол в знак на благодарност за сключената от нея сделка с „Голд стар“.

И сега тя щеше да извърши предателство спрямо единствения човек на този свят, който някога бе сметнал, че е достойна за рози. „Но аз няма да го предам — убеждаваше сама себе си Рейвън, запътвайки се към телефона. — Просто ще помогна на Лорън Синклер да отвори очите на Джейсън за една важна истина: «Даровете на любовта» ще бъде много по-добър филм, ако щастливият край остане.“

Рейвън бе силно впечатлена от книгата и си купи всички останали романи на Лорън Синклер, които успя да намери. Вече бе прочела още два и въпреки че сюжетите им бяха съвсем различни, идеята бе една и съща: въпреки неприятните тайни и мрачните сенки на миналото, човек заслужава и може да бъде обичан такъв, какъвто е.

С всяка прочетена дума се чувстваше все по-съпричастна на изключителната писателка и същевременно все повече се учудваше на спомена от нейния глас, който звучеше толкова несигурен и изплашен. Прекрасните послания на Лорън Синклер за надежда и любов, поднесени така убедително в нейните книги, караха Рейвън да мисли, че поведението на авторката би трябвало да бъде жизнерадостно и заредено с оптимизъм.

Рейвън набра номера в Кодиак с надеждата този път във вече познатия ѝ тембър да няма и помен от вялост. Отговориха веднага, но тихо и изненадано:

— Ало?

— Обажда се Рейвън Уинтър. Дано не съм ви събудила.

— Не, не сте. Работя от часове.

— Добре. След нашия последен разговор разбрах от Барбара Рандъл, че Лорън Синклер е псевдоним, а истинското ви име е Мерилин Пиърс. Барбара не бе сигурна кое име предпочитате.

— За мен няма никакво значение... Всяко име е добро — пророни объркано Холи. — Някакъв проблем ли има, Рейвън?

— Никакъв. Просто се обадох да разбера какви са плановете ви за следващата седмица. Мога да ви посрещна на летището и да ви разведа из Лос Анджелис, ако желаете.

— Много мило от ваша страна.

— Решихте ли вече кога точно пристигате?

— Не — излъга по необходимост Холи. Тя бе благодарна за предложението на Рейвън, но трябваше да концентрира цялата си енергия върху подготовката за срещата си с Джейсън Коол. Беше й необходимо да постигне, доколкото може, вътрешен мир и да събере цялата си сила и кураж. — Не съм съвсем сигурна точно по кое време в неделя ще пристигна, но сигурно ще бъде доста късно. Трябва срочно да довърша едно нещо, затова, моля ви, не се безпокойте за мене.

— Сигурна ли сте? — Рейвън отново долови страх в далечния глас. — Защо не ви взема в понеделник сутринта? Решила ли сте къде ще отседнете?

— Не още... пък и няма нужда, благодаря. Имам познати в Лос Анджелис и може би ще отседна при тях или на хотел. Знам, че срещата е само след седмица, и сигурно ви звучи ужасно дезорганизирана — каза Холи, поглеждайки към вече купените самолетни билети на бюрото и картите и справочниците за Лос Анджелис, които лежаха на пода. Изобщо не бе неорганизирана. Пристигаше в Лос Анджелис в събота вечерта. От летището възнамеряваше да вземе първото в живота си такси до хотел „Бел Еър“. Описанието на градината с бунгалата, обърнати към езеро с лебеди, и звучеше идилично, а и местоположението на хотела бе идеално. По нейни изчисления се намираше само на три мили от студиото на „Голд стар“, в 114 блок от Южна Сепулведа на Западен Лос Анджелис. Увериха я, че пред хотела винаги има таксите и лимузини, които можеха да бъдат резервирани и предварително. — Ще се оправя, Рейвън, и точно след седмица ще бъда в офиса на Джейсън Коол, в уреченото време след обяд.

— Не се и съмнявам. Вие знаете телефоните ми и изобщо не се колебайте да ми позвъните, ако се налага. О кей?

— Благодаря.

Бе време вече да каже дочуване на изплашения глас, но Рейвън реши да добави още нещо, този път лично:

— Искях само да знаете, че току-що прочетох „Даровете на любовта“. Книгата е прекрасна и аз съм напълно съгласна с вас, че краят ѝ не трябва да се променя.

— Ще кажете ли това на Джейсън?

— Разбира се — обеща Рейвън. — И двете ще му го кажем.

Рейвън се сбогува с Лорън Синклер и се замисли. Не се налагаше да я посреща, което означаваше, че няма никаква причина, освен липсата на кураж, да се откаже от толкова важното си пътуване до Чикаго. Все още имаше резервация за апартамента във Феърмонт. Нямахте си обаче Майкъл, нито пък някого друго...

— Добро утро.

— Добро утро — отвърна Ник и се извърна от розово-бялата красота на градинската идилия към поруменелите страни на снежнобялата кожа. Черната като нощта коса на Рейвън бе прихваната леко във висока опашка. Носеше свободно падаща огненочервена тениска и избелели и раздърпани дънки. Стоманеносивите му очи премигнаха одобрително и приветствено.

— Накрая се решихте да рискувате.

— Да.

Тя повдигна рамене и Ник се загледа в лъчезарните, но неуверени сапфирени очи.

— Радвам се — каза той. — Как са ръцете ви?

— Много по-добре, благодаря. — Рейвън протегна за инспекция разбинтованите си и определено заздрави ръце.

— По-добре са, наистина. Не би трябвало да имате проблеми, когато ми показвате къде искате да засадим определена роза или люляк.

Ник забеляза в погледа ѝ боязливи пламъчета, сякаш тя не би се чувствала удобно в ролята на диригент, и побърза да я увери:

— Това е вашата работа за днес, Рейвън. Вие ми посочвате — и аз засаждам.

— Ами... тези ръце сега вече нямат проблеми и с правенето и сервирането на кафе. Всъщност вече съм сварила. Искате ли една чашка?

— Разбира се. Между другото, дънките ви ми харесват.

— Благодаря. Вашите също не са за изхвърляне.

Малко след като всички храсти бяха засадени и къщата ѝ потъна в зашеметяващо изобилие от цвят и аромат, Рейвън намери кураж да го попита. Трябваше да се реши, защото секунди по-късно той щеше да си отиде завинаги.

През целия ден бе репетирала по какъв начин да се обърне към него, но накрая от устата ѝ се разнесоха съвсем различни от репетираните слова:

— Танцувате ли?

— Дали танцувам?

— Да, знаете ли... — Рейвън се запъна, ненадейно объркала потока на мислите си под тежестта на неговия учуден поглед.

— Имам някаква представа от това.

Всъщност Ник бе превъзходен танцьор, или поне така му казваха всички жени. Танцуваше със същата спокойна чувственост и същия дълбок инстинкт за ритъм, които го правеха и толкова добър любовник.

Ник се загледа в нейното прекрасно лице, гушещо избилата от срамежливост руменина в пръсналите се нежни къдрици от черна коприна, и запита тихо:

— Нима ме каните да танцувам с вас, Рейвън?

Прозвуча ми така, сякаш ме кани да правя любов с него.

Рейвън побърза да отхвърли тази ненадейна и изключително забавна мисъл от главата си. — „Откъде знаеш? — прониза я един леден глас. — Може само да ти се привиждат пламъчета на тлеещо желание в очите му. Най-вероятно е така. И все пак нито един мъж никога не те е приканвал с толкова нежност да правите любов.“

Рейвън отмести погледа си към белия люляк.

— Да — призна тя на люляка. — Май наистина ви каня да танцувате с мене. Не сега, разбира се, а тази събота вечер.

Ник застана пред нея и скри от замислените ѝ очи нежния ухаещ храст. Когато прикова към себе си цялото ѝ внимание, той отговори тихо:

— Приемам.

— Това е само един формален танц. С черна папионка. Трябва да си вземете под наем смокинг, който, разбира се, аз ще платя.

Той имаше смокинг. Всъщност имаше два смокинга и всеки от тях бе черен, изключително елегантен и безукорно ушит.

— Ще се погрижа сам за смокинга.

Ник почувства раздразнение, когато забеляза изненадата на Рейвън, прераснала в притеснение. Може би си мислеше, че трябва поне да му посочи магазина? Сигурно имаше предвид някой на Бевърли Хилс, където щеше предварително да даде нарежданията си точно каква вечерна дреха да му бъде предоставена?

Раздразнението му обаче бързо отстъпи място пред нещо много по-силно — искаше да танцува с нея тогава... и сега.

— Настоявам да взема нещо много традиционно — черно, консервативно и без всякакви финтифлюшки по него.

Но тя не се успокои и Ник разбра, че Снежанка Акулата не се притесняваше дали градинарят Ник ще избере най-подходящата дреха за официалното тържество, а се страхуваше от нещо друго, което тепърва предстоеше да му съобщи.

— Какво има, Рейвън?

— Ами... приемът е в Чикаго и започва в осем вечерта в събота, затова трябва да заминем от Лос Анджелис рано сутринта същия ден. Бих желала да използваме полета в шест и тридесет, за да съм сигурна, че ще пристигнем навреме. — Рейвън спря да си поеме дъх и да му даде Шанс да каже „не“ преди да го въвлече по-нататък в глупостите си.

— И кога ще се върнем обратно?

— Когато пожелаете. Най-важна е съботната вечер, въпреки че в неделя ще има и обяд. Ако останем, това означава да вземем самолета в четири след обяд, с който ще бъдем тук около седем.

Ник поклати глава, обмисляйки предложената му програма. Точно тази събота той нямаше никакви проблеми да замине. Следобеда

момичетата отиваха на рожден ден, а вечерта — на детско тържество. А Деандра бе позвънила, настоявайки да вземе дъщерите си за целия неделен ден, включително за вечеря. Следователно отсъствието му в неделя също не представляваше проблем, стига само да се върнеше навреме вкъщи, за да посрещне момичетата след часовете, прекарани с тяхната майка.

Сега Рейвън от своя страна забеляза, че той се притеснява.

— Аз ще поема всички разходи — побърза да го увери тя. — И тъй като отсъствието ви през уикенда ще означава несвършена от вас работа, готова съм да ви компенсирам и за това.

— Не се притеснявайте за мене.

Ако маскарадът с „градинаря“ Ник трябваше да продължи, тогава трябваше да я остави да плати разходите, но не и повече.

— Ще се оправя лесно с работата.

— Вярвам ви, но ще се чувствам по-добре, ако платя — противопостави се тя нерешително. — Наистина е така.

— О кей — съгласи се Ник.

Той престана да се съпротивлява. Знаеше, че това не бе желание на Снежанка Акулата. Без съмнение тя бе много по-настойтелна и много по-убедителна, когато уговаряше сделки за милиони долари. Искаше го само Снежанка и това личеше по нейната тревожна обърканост.

Ник се замисли за момент върху току-що поетото обещание. Това пътуване до Чикаго явно бе много важно за нея и тя правилно бе решила, че той ще изглежда напълно приемливо в смокинг.

Значи той, Николас Голт, благодарение на своята добра външност бе нает да ескортира една изключително красива жена, която не би трябвало да плаща за подобна услуга... но която щеше да плати на него, непознатия, защото нямаше кой друг да покани.

— Какъв е поводът, Рейвън?

— Петнадесет години от завършването на гимназията.

— Ходила ли сте на десетгодишнината?

— Не. Не съм виждала и говорила с никой от съучениците ми след дипломирането.

По някаква причина тя трябваше да ги види сега, след всичките тези години, но нямаше смелостта да отиде сама, а Майкъл Андрюс вече не се интересуваше от нея и затова тя бе избрала него. Тази жена,

която бе експерт по външности, знаеше добре, че в черния копринен смокинг той ще изглежда богат, елегантен и успяващ.

Само затова ли го канеше? Заради външността? Защото разбираше каква поразителна двойка ще са заедно?

— В една стая ли ще бъдем?

— Апартамент с две спални.

— По-добре ще е да ми обясните какво се иска от мене.

Ник предполагаше, че тя има готов сценарий. По всяка вероятност щеше да се срамува от неговата професия.

Но Рейвън бе обърквана. Тя не бе измислила никаква роля за него. И когато накрая заговори, нейните колебливи думи прозвучаха поразяващо:

— Единствено, бих желала да се преструвате, ако е възможно, че сте загрижен за мене.

— Че сме любовници?

— Да.

— О кей — съгласи се Ник. После се обърна към жената, убедена, че го е накарала да направи нещо, което тя не заслужава, и повтори тихо и много нежно: — О кей, Рейвън. Мога да направя това.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ник очакваше с нетърпение полета до Чикаго. Представяше си как разговаря с Рейвън под прикритието на шума от двигателите и отпива с удоволствие от шампанското.

Още с издигането на ДС-10 над Лос Анджелис мислите на Рейвън обаче полетяха в неизвестна посока. Причината не беше само в „Щастливи завинаги“ от Лорън Синклер. Да, тя наистина държеше във вече излекуваните си ръце книгата и гледаше надолу към нея, но още от излитането стоеше на една и съща страница. По изписаната загриженост върху лицето ѝ Ник разбра, че тя се намираще надалеч от оптимистичната любовна история в романа.

Мислите на Рейвън се рееха над някакво място, изпълнено с безнадеждност и отчаяние, и Ник по никакъв начин не можеше да я върне назад, към себе си, защото нещо в нейните присвити устни подсказваше, че тя желае да бъде там сега. Някаква необяснима причина караше младата жена да направи тъжно и самотно пътуване в миналото си.

Рейвън нямаше нужда от компания в това свое пътуване. Още преди тридесет минути категорично го бе показала на Ник, който се бе опитал да ѝ зададе въпрос, свързан с нейното минало.

— Какво означава средното „У“ в името ви? — бе попитал той, сочейки към инициалите на портфейла.

В отговор първоначално тя бе свъсила неодобрително вежди. После, като че ли подчинявайки се на неговото силно желание да разбере и сподели тайната, бе изрекла лаконично:

— Означава Уилоу^[1].

— Това фамилно име ли е?

— Не. Това е просто име.

„Просто име.“ Някога, много отдавна, то бе най-очарователното име за Рейвън. Някога, преди майка ѝ да разкаже своята истина за него:

едно момиче е заченато на пролетна поляна, под клоните на огромна плачеща върба, а в синия простор се носи крясъкът на гарван.

Като малко момиче Рейвън харесваше историята и загадъчния начин, по който Шейла Уинтър я разказваше. Харесваше ѝ да бъде Рейвън Уилоу. Но после порасна и жестоките деца започнаха да използват името срещу нея.

Подиграваха я, че гарваните са зловещи птици. Черни, грозни — птиците на смъртта. И плачещите върби също бяха грозни и мрачни. Дразнеха я, че биха плакали неспирно, ако техните родители ги бяха кръстили с такива ужасни имена.

— Плачи, Уилоу! — с кикот крещяха децата. — Плачи за нас, лешояде, плачи, плачи!

Крехкото детско сърце на Рейвън жестоко страдаше под пороя от безпощадните обиди и от очите и се лееха реки от сълзи. Но тя криеше сълзите си от своите мъчителни, а по-късно и от Шейла.

Колкото повече Рейвън растеше, толкова повече спомените на майка ѝ избледняваха и ставаха по-прозаични. Може и да е имало пролетна поляна и плачеща върба, а в синьото като очите ѝ небе — черен гарван... Но може и всичко да е било само една халюцинация в съзнанието на Шейла Уинтър, възникнала под въздействието на ЛСД, което бе вземала почти през цялата си бременност.

Да, Рейвън Уилоу Уинтър бе киселинно бебе. Това и само това бе вярно, и Рейвън никога не го поставяше под въпрос. Тя вярваше, че острата и всеразяждаща киселина е проникнала дълбоко в нея.

Киселината гореше — *как само гореше*. Тя разяждаше най-крехките и чувствителни места, изпепелявайки всичко, което трябваше да цъфти, изпълнено с надежди. Постепенно зоните на поражение се покриваха с дебел слой лед. Рейвън би се радвала на настъпващите ледове, но тяхната покривка не потушаваше огъня.

Дълбоко в душата на детето огънят изпепеляваше... макар че светът виждаше единствено лъхация студ.

Шейла беше безгрижно цвете. Дори когато беше в настроение и можеше да фантазира за плачещата върба и гарвана, тя не помнеше кой е бащата на нейното момиченце, а и не се опитваше да създаде някакъв образ на баща. Рейвън си го създаде сама.

Тя проучи старателно историята на индианските племена от горната част на щата Ню Йорк и реши, че нейният баща е бил от

племето ирокези — горд, благороден и смел. Може би точно от него Рейвън бе наследила своята черна като нощта коса, високите скули и благоговеенето пред природата.

Но нейната снежнобяла кожа? Именно тя я накара постепенно да изостави своята красива фантазия, че има нещо общо с ирокезите. Истинският ѝ баща без съмнение ѝ бе дал, заедно с всички любовници на майка ѝ, прозрачния болезнен цвят на кожата — наследство от непостоянния живот и употребата на наркотици.

Рейвън беше на девет години, когато майка ѝ и нейният последен приятел се преместиха от Ню Йорк в Чикаго. Приятелят, естествено, изчезна много скоро, но тогава Шейла чу за Златния бряг на езерото Мичиган и за възможността да работи в правителствените резиденции на север от града.

Първоначално Шейла започна да почиства различни домове и междуременно се ослушваше за нещо по-добро. Накрая шансът ѝ се усмихна: готвачката в имението „Торнууд“ се местеше във Флорида и овакантяваше не само прекрасно място за работа, но и малка къщичка.

Шейла се представи за отлична кулинарка, хитро прикривайки истината за своята неопитност с предложението оттеглящата се готвачка да ѝ обясни как точно приготвя любимите ястия на фамилията. Жената услужливо показа едновременно на майката и на дъщерята, и така най-накрая Шейла откри по какъв начин може да използва своето мълчаливо и тъжно момиче. Фотографската памет на Рейвън запечата всяка подробност от дадените наставления. Така дъщерята, а не Шейла, започна да приготвя както старите любими блюда, така и нови ястия, които научаваше от готварските книги. Измамата действаше безупречно, още повече, че в къщата имаше множество слуги, които, облечени в черно-бели костюми, сервираха обедите и вечерите.

Рейвън нямаше нищо против да готви. Така се чувстваше поне малко желана от майка си, която всъщност никога не я бе искала, а и вече имаха прекрасно жилище. На момичето малката пристройка в „Торнууд“ му приличаше на палат. Тя се намиреше в отдалечен ъгъл с тучни ливади, простиращи се като дебел кадифен килим, водещ към искрящото сапфирено езеро. И сред тази приказна зеленина се издигаха с горда и величава красота плачещи върби.

Самото езеро Мидоу, на чието северно крайбрежие се намираше техният нов дом, бе привлекателно провинциално място, което се обитаваше предимно от заможни граждани, известни със своята благотворителна дейност.

Новият живот на Рейвън можеше да бъде прекрасен, ако не беше толкова умна. Когато директорът на посещаваното от нея училище в Чикаго разбра за предстоящото ѝ преместване, той се обади светкавично на ръководителя на академията „Мидоу“ и му каза, че ако неговото частно училище наистина е готово да приеме някое много надарено, но бедно дете, то сега му е времето, а детето се казва Рейвън Уинтър.

И така Рейвън стана ученичка в „Мидоу“. Но богатите ѝ съученици не желяеха нейното присъствие. Жестокият и безпощаден кръстоносен поход срещу Рейвън се водеше от Виктория Уейнрайт, която живееше с родителите си в „Торнууд“ и именно за нея момичето приготвяше всеки ден чревоугодническите блюда. От самото начало Виктория изпитваше непреодолима неприязън към Рейвън. Вероятно някакво шесто чувство подсказваше на разглезената заможна наследничка, че един ден тя наистина ще има причини за силната си омраза.

Тъй като на практика Виктория командваше класа — или поне женската половина от него, — в похода си срещу Рейвън тя имаше много съюзници: антураж от обожавачи я момичета. Виктория заяви на всеослушание пред приятелките си, че незаконната дъщеря на една слугиня в никакъв случай не може да контактува с тях. Всички те се отвращаваха от мършавото безпризорно дете, от износените му дрешки, от намазаните с вазелин хилави крачета, когато зимният вятър задухаше пронизващо студен, и разбира се — от смешното име.

Богатите момичета от класа на Рейвън в „Мидоу“ имаха екзотични имена: Челси, Британи, Кейтлин и Тейлър, а едно дори се казваше Птармигън. Кичеха се с имената си гордо и грациозно, както и с дрехите си, създадени от прочути дизайнери. Рейвън Уилоу Уинтър се опитваше да носи своето странно име по същия елегантен начин, но Виктория и нейните приятели не можеха да ѝ го позволят. За тях то бе грозно — като нейните избелели дрехи, прозрачнобледото ѝ лице и покритите с вазелин крака.

Рейвън бе бяла като сняг и много слабичка, а нейните сериозни сини очи излъчваха отчаяние и безнадеждност. Тя вече отдавна се бе примирила, че завинаги ще остане обект на насмешки, докато... някъде около навършването на дванадесетте си години изведнъж неописуемо се разхубави. Тя можеше и да не забележи промяната, тъй като рядко се оглеждаше, но нейните съученици посрещнаха този факт драматично и това веднага се почувства в поведението им.

Оскърбленията към дванадесетгодишното момиче станаха още по-жестоки отпреди и сега в тях имаше и сексуални намеци. Докато мършавото малко дете бе „птица на смъртта“, „проливаща сълзи вещица“, „мръсно и криво дърво“, омайната млада жена бе наричана от съученичките си „уличница“, „мръсница“, „проститутка — също като майка си“...

А момчетата? Те никога не можаха да бъдат въввлечени в кръстоносния поход срещу Рейвън, защото не позволяваха на никой да ги притеснява с глупости. Но станаха тийнейджъри, после започнаха да възмъжават, да се заглеждат, да изпитват желания и копнежи... И тъй като за пръв път някой се интересуваше наистина от нея, Рейвън им позволи да я докоснат.

Беше на тринадесет години, когато шестнадесетгодишният Блейн Калхън отне девствеността ѝ. За Рейвън обаче това бе щастлив дар на любовта. И тя искаше да даде още дарове — прекрасни дарове — на Блейн, защото дори толкова млада, копнееше силно да има дете.

През следващите пет години безпardonно и болезнено Блейн се вмъкваше и измъкваше от живота ѝ. Той желаше нейното красиво тяло, но само него — не и нея. Взе я жестоко, изостави я жестоко и винаги, когато отново я пожелаеше, се връщаше. Имаше и други момчета — много — и Рейвън им се отдаваше с надеждата да получи любов и бебе. Нямахше нито едното, нито другото.

Какво очакваше тя? В крайна сметка бе киселинно бебе, повредена още в момента на своето не толкова приказно зачатие. Пламъците продължаваха да бушуват дълбоко в нея, но всичко, което другите виждаха, всичко, което желаеха — бе съвършено изваяното ѝ тяло. И когато желанията биваха задоволени, нейните любовници бързаха да избягат.

Нямаше любов за Рейвън Уилоу Уинтър и нямаше никакво бебе. Наркотиците, приемани от майка ѝ, бяха опустошили нейната утроба и

тя все повече заприличваше на студено и пусто място, където нов живот едва ли можеше да покълне и оцелее.

Изключителният ум на Рейвън и убежището, което намери в училищната работа, ѝ послужиха добре. Три месеца преди завършването на „Мидоу“ тя бе приета за стипендиантка на ЮКЛА. Реши го сама — въпреки натиска от страна на директора, който искаше този толкова успешен експеримент на неговото училище да приеме подобни предложения за пълна стипендия от Редклиф, Васар или Иейл.

Рейвън се бе спряла на ЮКЛА веднага след като се запозна с предоставения ѝ каталог на учебни заведения. Там нравите бяха демократични, а климатът — топъл. Нейните слаби крака никога нямаше да замръзнат ѝ липсата на найлонови чорапи не би била беда. В академията „Мидоу“ забраняваха на момичетата да носят панталони. От снимките в каталога обаче личеше, че за ЮКЛА тези ограничения не важат.

В ЮКЛА момичето спокойно можеше да си носи джинсите, щеше да си ушие и летни дрехи, а и очакваше да има много студенти с разнообразен произход, които да я допуснат до себе си. Там най-после щеше да учи необезпокоявана от никого, а... и вероятно да срещне някой, който би я харесал и може би би станал нейн приятел...

Реши да замине за Лос Анджелис в деня на дипломирането си. Тази цел, златната светлинка в края на тъмния тунел, ѝ даваше криле. Вече можеше да понесе всичко през оставащите три месеца и нищо не бе в състояние да ѝ причини силна болка.

Но грешеше. Един ден, шест седмици преди края на учебната година, Рейвън завари вкъщи своята майка да опакова багажа си. Съобщи ѝ само, че заминавала с любовника си за Илинойз. Шейла Уинтър не помоли дъщеря си да ги придружи, не каза къде точно смята да отидат и не спомена дали изобщо ще се обади. Единственото, което направи за Рейвън, бе да я успокои, е госпожа Уейнрайт знаела за нейните готварски способности и че се съгласила да я остави в пристройката, докато завърши училище.

В полунощ, седем часа след заминаването на Шейла, силни удари по вратата събудиха момичето. Първоначално тя си помисли, че

е дошъл Блейн. Сега той следваше в „Норфюестърн“ и през последните две години ходеше сериозно с Виктория. Често пъти обаче, след като пожелаеше лека нощ на своята приятелка, Блейн се отбиваше за нещо повече — много повече — при Рейвън.

Със саморазрушително примирение тя се запъти да отвори. Знаеше, че ще каже „да“ на Блейн, макар и после да страда. Но когато приближи вратата, нейното изтерзано сърце изведнъж се изпълни с надежда. Може би беше Шейла. Връщаше се, макар и само за миг, защото бе забравила да прегърне дъщеря си, да ѝ каже, че я обича и че ще я потърси по-късно.

Но в рамката на вратата не се открояваше нито красивата физиономия на Блейн Калхън, нито изпитото от тютюна и наркотиците лице на Шейла Уинтър. Лъскавата гладка кожа над стройната фигура принадлежеше на Патриция Уейнрайт — майката на Виктория. Лицето ѝ, навъсено като буреносен облак, изведнъж накара Рейвън да си помисли с трепет, че нещо ужасно се е случило с майка ѝ, например автомобилна катастрофа...

Господарката на имението настоятелно пожела да говори с Шейла.

— Тя вече замина.

— Замина? — Изненадата на Патриция бе повече от очевидна.

Рейвън със сигурност щеше да чуе нещо наистина неприятно. Тя заговори припряно, сякаш така думите биха звучали по-достоверно.

— Предполагам, майка ви е казала, че напуска и че аз ще поема готвенето през следващите шест седмици. Знам да готвя, и то много добре.

Пред очите на Рейвън фините черти на лицето се изкривиха от презрение и омраза. О, тя познаваше добре този израз на безпределно отвращение. Съвсем по същия начин я бе гледала толкова пъти и Виктория.

— Единственото нещо, което майка ти някога ми е казвала за тебе, хлапачка, е, че си много обременена.

— Обременена? — отекна гласът на Рейвън, а в сърцето ѝ ироблясна лъч на надежда. Нима майка ѝ е била наясно нейните проблеми? Нима това я е интересувало?

— Знам всичко за злоупотребата ти с наркотици, за нимфоманията ти, а също така и че крадеш.

В първия момент Рейвън не можа да проговори от изненада. Никога не бе употребявала наркотици и никога не бе изпитвала удоволствие от секса, въпреки че се бе отдавала в желанието си да получи малко любов и...

— Майка ми ви е казала, че крада?

— Не го отричай! Знам, че много пъти си крала пари от къщи и знам защо: за да си купуваш наркотици и поне веднъж — за аборт.

Не! Сърцето на Рейвън се късаше от тези ужасни обвинения, защото беше съвсем наясно, че всъщност нейната майка купуваше наркотици... и тя бе правила аборт. Момичето страдаше много за своята несбъдната мечта да си има братче или сестриче.

— Но защо, защо, защо? — пророни тя едва чуто.

— Досега си затварях очите за стореното. Майка ти ни служеше добре, а и я съжалявах за огромните проблеми, които си й създавала. Обаче не мога и няма да си затворя очите за кражба на три хиляди долара. Върни ми веднага парите или ще повикам полицията!

— Но аз нямам пари...

— Не ти вярвам — каза Патриция и се запъти към телефона. — Надявах се да се споразумеем културно, без неприятната намеса на полицията. Честно казано, криех всичките предишни кражби от съпруга си, защото знаех, че ще поиска да изгоня незабавно майка ти. Проблемът ми е, че имам меко сърце. Съжалявах я — въздъхна тя, сякаш теглото на нейната собствена състрадателност бе много по-голямо отколкото жалката дилема, пред която се бе изправила самотната майка Шейла Уинтър. — Бих могла да удържам откраднатото от тебе от нейните заплати, но не направих дори това, защото знаех, че използва по-голямата част от парите за плащане на твоята терапия. Постъпила е правилно, като си е тръгнала, но ти заявявам, че моето състрадание си отиде с нея. Искам си парите, момиче. И то незабавно!

— Но аз ги нямам — повтори на пресекулки Рейвън. Парите бяха у майка й, която бе крала, а дъщеря й не можеше да изрече на висок глас това. Въпреки предателството на Шейла, тя не искаше да направи същото в замяна. Вдигна гордо глава и убедително заяви на пребледнялото от гняв лице срещу себе си: — Употребих всичко за плащане на сметките по моята терапия.

— Явна загуба на пари. Ти си наистина невероятна, знаеш ли? Предостави ти се прекрасна възможност да получиш образование, да влезеш в свят, който никога нямаше да познаваш, а ти просто се надсмя над всички, пожелали да ти помогнат.

Споменаването на академията накара сърцето на Рейвън почти да спре. Ами ако тази жена ѝ попречеше да завърши и да не може да отиде в ЮКЛА? Не, това не трябваше да се случи. Самата мисъл за подобна възможност убиваше всякакви крехки надежди за по-добро бъдеще.

— Цена много възможността да се образовам, госпожо Уейнрайт. Наистина е така. Сега съм много по-добре, повярвайте ми. Вече изобщо не употребявам наркотици и ще ви върна всичко, обещавам. Ще върна всяко пени плюс лихвата. Моля ви, не викайте полицията, моля.

Патриция въздъхна отново, този път с аристократично примирение пред жалкия бит на нисшите класи. До известна степен тя изпита и облекчение. Мъжът ѝ наистина би побеснял, ако разбереше, че си е затваряла очите пред кражбите само защото е искала да запази най-добрата си готвачка.

— Добре. Няма да повикам полицията. Но искам да се махнеш от моята собственост. *Незабавно.*

Рейвън напусна имението „Горнууд“ и остана без дом през последните шест седмици на обучението Си. Това всъщност не я притесни особено, защото тя винаги се бе чувствала бездомна.

Започна работа в две заведения за бързо хранене — всеки ден след училище, до късно вечер, и на две смени — през почивните дни. Спеше в ресторантите, в парка или под пейките в училище. Ставаше на зазоряване, за да вземе душ в съблекалнята на момичетата. Всичко приключи след шест седмици. Рейвън Уилоу Уинтър завърши с най-висок успех, а на следващия ден взе автобуса за Лос Анджелис, накъдето я водеше лъчът на надеждата.

В началото Рейвън реши, че ЮКЛА е всичко, за което бе мечтала. Атмосферата бе задушевна и свежа, изпълнена с младежка

енергия и смях. В това малко градче на студенти тя наистина можеше да се смеси спокойно с останалите.

Но дори и в сърцето на ЮКЛА Рейвън бе по-различна от другите. Снежнбялата ѝ кожа не хващаше тен, сякаш нейните изваяни крайници бяха от мрамор, а не човешка плът. Тя бе заглеждана, желана и мразена, защото черната ѝ като нощ коса и алабастровата ѝ кожа се открояваха още по-ярко със своята екзотичност на фона на златокосите калифорнийски красавици.

Никой не се подиграваше с нейното име и с дрехите ѝ, но състудентките ѝ се държаха настрана от нея — както Виктория и бившите ѝ съученички, а мъжете просто я желяеха.

Рейвън наблюдаваше закачливите усмивки по лицата на влюбените двойки и полагаше огромни усилия да се научи да се смее и флиртува. Но не ставаше. Прекалено наранено беше сърцето ѝ. За нея любовта бе нещо твърде сериозно, за да се смееш непрекъснато, а и в отчаянието си трудно би се впуснала във флиртове.

Рейвън отдаваше своето съвършено тяло на мъжете, които го искаха. При всеки следващ любовник се молеше неговото силно желание някой ден да прерасне в любов. Но това никога не стана и всеки път я изоставяха с един и същи коментар: че е студена, сериозна и скована.

Нима никой от тях не можеше да си представи, че нейната скованост е просто израз на страха да не бъде предадена отново? И не разбираха ли, че е сериозна, защото любовта е толкова важна за нея? Никой ли не почувства дълбоките рани под крехката ледена обвивка?

Рейвън спази обещанието си да плати на Патриция Уейнрайт и последното пени плюс лихвите. Още преди да напусне езерото Мидоу, тя изпрати първия плик до имението „Торнууд“. В него имаше пари в брой. До завършване на колежа в Лос Анджелис пускаше парични записи, а по-късно, като студентка по право и адвокат — чекове на свое име. Рейвън изплати общо двадесет и пет хиляди долара — сума, далеч надвишаваща откраднатото от Шейла Уинтър.

С последното плащане приключи преди осем години, в началото на практиката си като адвокат за шоубизнеса. Една болезнена страница от нейния живот бе затворена завинаги. И изглежда наистина бе така, допреди шест месеца, когато получи писмо от място, намиращо се на около миля от „Торнууд“. В плика имаше официална покана за среща

по случай петнадесет години от завършването на академията „Мидоу“. Учтиво се изискваше и отговор на адреса близо до „Торнууд“, имението, където една от домакините на събитието, бившата Виктория Уейнрайт, понастоящем живееше със съпруга си Блейн Калхън.

Виктория Уейнрайт Калхън можеше и да не кани своята отдавнашна съперница за официалната галавечеря във „Феърмонт“, Чикаго. Но тя го направи. От своя страна Рейвън ѝ отговори бързо, като приложи и изисквания чек за петстотин долара. Това бе цената на куверта за двама, включваща вечерята в събота и пищната закуска на следващия ден.

Сега Рейвън имаше пари, дрехи от колекциите на най-известните дизайнери и бляскави бижута. Но нейното спечелено с труд и пот състояние не ѝ донесе щастие, нито пък ѝ отвори вратите към приятелства и любов.

Тя продължаваше да бъде самотен аутсайдер, а сега използва и парите си, за да си купи компаньон за съботната вечер. Плащаше на Николас Голт, за да бъдат заблудени другите, че тя притежава щастие и любов, че бе успяла повече, отколкото изобщо биха могли да си представят.

Когато вдигна поглед от непрочетената страница на „Щастливи завинаги“ и погледна към небето през илюминатора, Рейвън тъжно си призна, че бе платила да не разберат, че е останала такава, каквато са я знаели винаги: птица на смъртта... потънала в сълзи плачеща върба... киселинно бебе, в което дори и най-дебелите ледници не могат да погасят бушуващите пламъци на болката.

[1] Уилоу (от англ.) — плачеща върба. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Рейвън бе резервирала един от най-хубавите апартаменти на „Феърмонт“. Двете просторни спални се свързваха посредством елегантна всекидневна, в която имаше дори и пиано. Всяка стая бе оцветена в нежномораво и кремаво и предлагаше панорамна гледка към езерото Мичиган, парковете Грант и Линкълн и очертанията на Чикагската миля на чудесата.

Ник и Рейвън се възползваха от луксозната самостоятелност на отделните спални и прекараха разделени трите часа преди танците. Ник позвъни вкъщи, за да даде на родителите си телефона. С набитото си око на хотелиер прецени високото качество на заобикалящата го обстановка и дълго се наслаждава на великолепните гледки. Но през цялото това време не преставаше да се притеснява за Рейвън, очаквайки с нетърпение уговорената за осем часа среща във всекидневната.

Когато Рейвън се появи, Ник вече я чакаше, държейки в ръка донесеното венче от черни орхидеи.

Гледаше озадачено цветята, когато чу гласа ѝ зад гърба си.

— О, добре.

Извърна се към нея и за момент остана онемял пред чудното видение в коприна и атлаз. Царствената рокля в черно и бяло прилепваше плътно по тялото ѝ и провокираше не толкова с оголените, колкото с покритите части.

Лъскавата черна коса бе издърпана назад и прибрана в кок, който приличаше на истинска корона. Корона на нощта, обляна от лъчите на невидима луна. Както винаги Рейвън носеше дискретен грим, а единствените ѝ бижута бяха сапфирени обици с цвета на нейните сини очи. А изражението ѝ? То продължаваше да бъде същата измамна смесица от несигурност и кураж.

Снежанка изглеждаше като принцеса от приказките, която нямаше нужда от комплименти — освен за повече самочувствие — и

черни орхидеи.

— „Добре“? — прозвуча гласът на Ник. — Вие ли поръчахте тези цветя?

— Да — вдигна рамене Рейвън. — Това е нещо като закачка.

Но Ник знаеше, че съвсем не е закачка и че изобщо не е смешно. Очевидно бе толкова важно, че дори роклята бе подбрана или може би специално ушита, за да се допълва с венчето черни орхидеи.

— Може ли да ви помогна?

— О! — възкликна само тя, изненадана от предложението. — Да... благодаря.

Ник извади от бялата кутия черното венче, възхищавайки се на орхидеите. Бяха превъзходни и блестяха с някакъв вътрешен блясък, който подходеше на нейната разкошна коса.

Венчето наистина бе прекрасно и несъмнено много скъпо, но...

— Това е неправилно. С нищо няма да промени вида ви. Всъщност според мене по-скоро ще го развали.

В отговор на неговите думи очите ѝ заблестяха, издаващи огромно облекчение. Ник разбра, че тя не искаше да носи орхидеите и реши да не ѝ позволява.

— Доверете ми се, Рейвън. Аз съм наистина експерт — поне по отношение на цветята.

— Добре... — Тя се страхуваше, че Виктория или може би Блейн щяха да ѝ подарят черни орхидеи и затова реши сама да си ги сложи, преди някогашните ѝ съученици да са я изпреварили. Възнамеряваше да носи с гордост екзотичните цветя, както го бе правила винаги в училище, нищо, че бяха символ на срама. Но сега Ник каза, че не е права и неговите очи безрезервно потвърждаваха това. Неочаквано Рейвън изпита необяснимо усещане за безопасност. Ако Виктория и Блейн я замереха с подобна китка, той щеше да я пази, отказвайки да закачи черния знак на срама върху чистобелия атлаз.

— Прав сте. Няма да я нося.

— Много добре — усмихна се Ник и добави: — Между другото, изглеждате много красива.

— Благодаря — промърмори тя едва, усетила внезапно топлина по страните си. Опита да я потисне, като си каза, че на него му се плащаше, за да се преструва. След малко заговори отново, със студения глас на бизнесмен:

— А на вас този смокинг ви отива много.

— Радвам се, че ви допада.

Ник прикова поглед върху жената, която не се нуждаеше от редки и екзотични цветя, защото самата тя бе рядко и екзотично цвете. Но все пак на Рейвън Уилоу Уинтър ѝ липсваше нещо. Липсваше ѝ усмивка върху прекрасните устни и увереност в сините очи. А имаше всички основания да е изпълнена със самочувствие. Надали някой от събраните долу в Имперската бална зала нейни съученици беше постигнал толкова много.

Но не, Рейвън не само нямаше високо самочувствие, тя дори и не показваше увереност на човек, постигнал с много труд заслужен успех. По-скоро демонстрираше, че е нищо — въпреки своите постижения.

Някакъв вътрешен импулс, който Ник не искаше да потисне, го накара да докосне лицето ѝ. То бе изгубило омайната си розовина и отново бе станало бяло като сняг. Под пръстите си усети кадифе, лед и някъде дълбоко под тях тлееща топлинка.

— Не знам защо ви притесняват толкова много тези хора, Рейвън, но имам едно предложение. Защо просто не слезем долу и да ги пратим всичките по дяволите?

Най-напред отговориха очите ѝ, заблестели от учудване и благодарност, а после се усмихна и самата тя — с нежна, изпълнена с надежди усмивка, която бе по-прекрасна отколкото Ник изобщо би могъл да си представи. Накрая каза тихо:

— О кей, Ник. О кей.

Виктория Уейнрайт Калхън ахна от учудване, когато получи чека, потвърждаващ намерението на Рейвън да посети сбирката. Почудата ѝ прерасна в удовлетворение. Това безочие даваше шанс на Виктория да разкрие пред приятелите си пикантната и отвратителна истина, научена съвсем наскоро, когато майка ѝ бе принудена да обясни откъде знае, че Рейвън е адвокат в Лос Анджелис.

Към дългия списък от престъпления на Рейвън бе добавено и още едно — крадла. През месеците, оставащи до срещата, Виктория се постарала да украси историята. С всеки нов преразказ тя прибавяше нови кражби на бижута и пари, подтиквайки по този начин всички присъстващи вечерта на срещата да носят по себе си купища

скъпоценности, с които да подиграват Рейвън винаги, когато погледът ѝ паднеше върху някое от безценните камъчета.

През последните петнадесет години много от учениците на академията „Мидоу“ се бяха установили в района на Чикаго. Виктория и нейните приятелки общуваха постоянно помежду си и често вечеряха заедно със своите мастити съпрузи. Без Рейвън официалната вечер във „Феърмонт“ би била само още една поредна среща с превъзходна храна, скъпи тоалети и шампанско. Но сега никому непотребната Уинтър щеше отново да ги забавлява, осигурявайки им по този начин тема и за бъдещи развлечения, подобни на онези от академията. Новите историйки обещаваха да бъдат дори още по-пикантни. Вече пораснали тийнейджъри, днешните млади мъже с удоволствие разкриваха подробности от своята интимност с Рейвън: как винаги била готова да се отдаде, с какво желание, страст и липса на всякакви задръжки.

Блейн, който се гордееше с дефлорирането ѝ, сега се престаши да разкрие тайната, че всъщност тяхната сексуална връзка продължила пет години, включително двете, през които вече ходел сериозно с Виктория. Блейн срази яростта на жена си, като хвърли цялата вина върху Рейвън, и обеща на съпругата си веднъж завинаги да постави „тази особа“ на полагащото ѝ се място.

Виктория и нейните приятели очакваха появата на Рейвън Уинтър със същото злоещо удоволствие, с което ловецът чака появата на своята жертва. Като адвокат тя, разбира се, разполагаше с някакви пари, е, не толкова като тях, но достатъчно, за да си купи прилични дрехи. Но роклята ѝ сигурно щеше да бъде отвратително безвкусна — кадифе, ниско деколте и декадентско виненочервено.

Всички коментираха как бившата им съученичка се появява с някой много по-възрастен от нея мъж или пък много по-млад тип, стремящ се към актьорската професия „тъпкач“, „парче“, изключително привлекателен, но долнокачествен полов атлет. По-вероятно бе все пак мъжът в живота на Рейвън да бъде стар и невероятно богат. Тя, неговата любовница, върви до него, впила ноктите си на лешояд в старческите ръце и въртейки опашка наляво и надясно, демонстрирайки готовността си да направи всичко за богат мъж с нари.

Дебнещите погледи на Виктория Калхън и нейните приятелки буквално бяха заковани във вратата на Имперската бална зала. Никоя от тях не желаше да пропусне и за секунда очакваното с нетърпение пристигане на Рейвън Уинтър.

В първия момент погледите им бяха привлечени от Ник. Изглеждаше като тях — богат, влиятелен и самоуверен. Но те не познаваха изобщо това красиво лице. Нима този тъмен, загадъчен непознат се осмеляваше да дойде на тяхното тържество? Дори и така, той бе добре дошъл.

Виктория и Блейн се приближиха към Ник и едва тогава забелязаха неговата красива компаньонка. Тя му подхождаше идеално със своята стилна елегантност и излъчване. Никой нямаше нищо против и нейното присъствие, освен че тя беше...

— Рейвън? — изсъска Виктория с ужас в ушите на Блейн. На лицето ѝ се изписа изкусна усмивка на учтивост, но през зъбите ѝ едва се процеди: — Рейвън! Толкова сме доволни, че реши да дойдеш.

— Здравей, Виктория — поздрави тихо новодошлата. Тя видя в засмените очи на богатата наследница презрение и пренебрежение, а когато премести погледа си върху Блейн, срещна нещо по-ужасно — нескрито желание.

Ник почувства дълбокото потръпване, което сякаш парализира способността на Рейвън да отговори. Допреди малко смяташе, че ще съобщи фамилията си само в краен случай, тъй като завършилите академията „Мидоу“ порастваха с навика да четат „Fortune“ и „The Wall Street Journal“^[1], в които често се срещаха статии за „Идън Ентърирайзис“ и за неговия изпълнителен директор. Но тъй като тези хора нямаха нищо общо с разбирането му за приятели, той протегна към Блейн силната си ръка и произнесе:

— Николас Гонт.

От своя страна Блейн му представи съпругата си.

— Приятно ми е — изчурулика госпожа Блейн, омагьосана още по-силно от красотата на този чернокос и сивоок мъж.

Вътрешно Виктория се тресеше от злоба. Рейвън не би трябвало да притежава Блейн, и още повече този елегантен мъж! Само да научи Николас истината за нея, и ще я изостави на часа! И той без съмнение

щеше да я научи. С тази мисия се нагърбваше тя, а изпълнението ѝ щеше да бъде поне малка компенсация за изпитаното разочарование при вида на Рейвън Уилоу Уинтър, облечена толкова красиво и тръгнала с мъж, заслужаващ нещо много по-добро от нея.

Все още не бе късно да се натрупа материал за бъдещи злословия: изписания върху лицето на Ник ужас след изобличаването на Рейвън — повлеканата и крадлата. Виктория си мечтаеше дори да стане свидетел на скандална сцена, когато аристократичният Николас ще захвърли с омерзение нежеланата Рейвън Уинтър. Удоволствието от предстоящото унищожение на врага ѝ даваше сили да продължи да бърбори нежно, все още загледала в Ник:

— Позволих си да ви настаня на нашата маса. Ще има и още една двойка. — После се обърна към Рейвън с преливащ от учтивост глас: — Надявам се, че нямаш нищо против, скъпа.

Имам, отговори сърцето на Рейвън. Как би могла да вечеря с жената, която я бе измъчвала толкова жестоко някога? И как, как изобщо би могла да вечеря с мъжа, на когото някога с толкова желание и надежда бе отдала всичко, а той се бе подиграл така ужасно с нея...

Не, Рейвън не можеше да вечеря заедно с Виктория и Блейн. Просто бе невъзможно. В тяхно присъствие тя все още се чувстваше такава, за каквато я бяха смятали винаги: по-долна и от нищожество, напълно недостойна за нежност и любов.

А и... последните петнадесет години не бяха ли доказали тяхната правота?

Рейвън знаеше, че трябва да се махне, и щеше да го направи веднага щом успее да се освободи от парализиращите я ледове. Тя вече се виждаше как бяга като Пепеляшка, когато часовникът удари полунощ... Пепеляшка, която нямаше причина да оставя след себе си стъклени пантофки, защото просто липсваше чаровният принц, който би хукнал след нея.

Изведнъж Рейвън изпита мазохистично задоволство от жестоката болка, която я прониза и започна да топи ледовете. Тя вече можеше да побегне. Но точно тогава една силна и същевременно нежна ръка я прегърна през кръста.

Ник я гледаше със сивите си очи, от които се излъчваха топлина и сила. Усмихна се и после насочи изпепеляващ стоманен поглед към Виктория, отговаряйки вместо своята дама:

— С удоволствие ще вечеряме във вашата компания, Виктория. Преди това обаче мисля да опитаме от шампанското и да се поразтърпим наоколо.

— Не пия — каза Рейвън, наблюдавайки сребристия фонтан, от който се лееха струи отлежало шампанско.

— Аз пък пия, но съвсем умерено — призна Ник, като взе две вече напълнени кристални чаши и ѝ подаде едната. — Според мене малко шампанско тази вечер би ни се отразило добре. Чувствам се доста неподготвен за някои въпроси, които може да бъдат повдигнати. Спешно се нуждая от възможно най-кратка и същевременно подробна информация за Рейвън Уилоу Уинтър.

— Няма какво толкова да се каже.

— Тогава просто отговорете на въпросите ми. Въпрос номер едно: какво точно работите?

— Адвокат съм. Практикувам право на шоубизнеса.

— Значи договаряте сделки и оформяте контракти на актьори, режисьори, писатели и студия? — Ник вече знаеше отговора, разбира се, но искаше да го чуе от самата Рейвън.

— Да.

— И къде бихте поставила себе си сред адвокатите от вашия бранш в Лос Анджелис? Бъдете честна.

— На върха.

— Имате най-известните личности за клиенти? Най-големите сделки?

— Точно така.

— О кей. Вече открихме и това, че сте изключително красива. Всъщност вие превъзхождате многократно всички присъстващи жени тук. Така че...

— Да? — отекна изпълнен с надежда гласът на Рейвън.

— Така че вие сте поразително красива и поразително преуспяваща. А това означава, че няма абсолютно никаква разумна причина да се притеснявате от каквото и да било в тази зала. Но — продължи той тихо — причината не е съвсем рационална, нали?

— Не е.

Ник би желал да разбере всичко за нейните страдания, но се приближаваха хора — фантомите от миналото, които явно й бяха причинили огромни страдания. Не бе време за въпроси, а за усмивки. Ник докосна нежно нейната кристална чаша със своята и тихо произнесе:

— За вас. И за моя план: преструвайте се, че сме в Лос Анджелис и че тези хора са дошли при вас, защото им трябва някой, който може да им уреди сделка за милиони... и са разбрали, че вие сте най-добрата.

Шампанското нямаше никаква вина. Рейвън знаеше, че няколкото отпити глътки не биха предизвикали замайването и топлината, които усещаше. Прекрасното чувство за сигурност идваше от Ник, а не от „Дом Периньона“. Той беше тук и не я лишаваше нито за момент от своето силно и влиятелно присъствие, а когато я докосна, неговата нежна закрила говореше за нещо по-дълбоко от обикновена страст... говореше за загриженост и любов.

Ник добре се преструваше на любовник — както бе помолен и за което му се плащаше. Рейвън съзнаваше, че всичко е само една перфектна игра, но се опитваше да потисне мисълта за това, трябваше да го направи, за да оцелее.

Пищната вечеря започна със салата „Цезар“ и учтиво, но всепроникващо проучване на Рейвън. Нейните „приятели“ искаха да знаят всичко за работата ѝ. Е, да, условията на сделките са конфиденциални — ако страните не решат сами да ги разкрият, но самите сделки и нейната роля на адвокат можеха да се разгласяват. Подобна информация се появяваше редовно в търговските списания, а често заради важността си намираще отражение и в предавания като „Пийпъл“, „Ентъртейнмънт Тунайт“, „Ю Ес Ей Тудей“.

Рейвън обаче не отговори, когато я помолиха да спомене някои прочути имена, за които работи.

— Значи — заключи Виктория с едва прикрито самодоволство — никой, за когото някога сме чували нещо.

— Не, Виктория — противопостави се Ник с привидно спокойствие. — Грешите. Рейвън представлява почти всички, за които сте чувала.

— Наистина?

Стоманеносивите очи на Ник останаха известно време приковани върху Виктория преди да потвърди:

— Точно така.

— Много впечатляващо, Рейвън — поздрави принудително Виктория. — Вероятно това не ти оставя много време за личен живот, нали? Извинявай за въпроса ми, но някога била ли си омъжена?

Рейвън трябваше да се преструва, че е в Лос Анджелис и че тези хора са дошли при нея заради нейната компетентност. Но защо не се получаваше? Тя не можеше да се владее достатъчно и нямаше сила да спре развихрилата се фурия насреща си.

— Не, никога не съм била омъжена.

Отговорът изглежда удовлетвори напълно Виктория. Благодарение на него богатата наследница получи възможност да зададе на никога неомъжваната жена, която като момиче бе непрекъснато обиждана за нейното незаконно раждане, следващия унизителен въпрос:

— Ами деца, Рейвън? Имаш ли деца?

В този момент Ник изобщо не докосваше Рейвън, но усети как тя се сви като при ненадейно нанесен удар. В следващата секунда взе бързо ръката ѝ и усети трепета на леденостудената плът в дланта си.

— Няма деца, Виктория — отговори той. После се усмихна влюбено на Рейвън и с нежност добави: — Все още...

Виктория побърза да премине нататък, разочарована от отговора и притеснена от явната интимност, която бе предизвикала.

— Ето защо си в толкова добра форма, Рейвън. Завиждам ти, скъпа.

Убийственият ефект от въпроса на Виктория бледнееше в сравнение с трепета, предизвикан от думите на Ник и неговия изпълнен с любов поглед. „Но той само се преструва“, припомни си Рейвън. И все пак тя искаше поне за момент да забрави истината, защото никой мъж досега не я бе гледал с толкова нежност и съпричастие.

Усетил мечтите, които е събудил в сърцето на Рейвън, Ник си позволи също да повярва в илюзията на тяхната любов. Той бе готов да се преструва вечно, съпровождайки тази жена в света на бленуваните

сънища, но гневът му към Виктория го държеше здраво привързан за действителността.

Затова Ник си позволи да отговори още един път вместо Рейвън:

— Рейвън всяка сутрин бяга — обясни той, докосвайки нежно с пръсти снежнобялата длан, положена до неговата. Нараняванията вече ги нямаше, но атлазената кожа бе все още малко груба и напомняше за ужасния начин, по който се бяха срещнали. — Освен това се занимава с градинарство. Ето, току-що ви издадох малки тайни, свързани със съвършената ѝ фигура.

— Знам, че някои не биха се съгласили с мене, но тук е или много топло, или много студено — заяви Виктория с нотки на извинение, сякаш крайностите в климата на Чикаго бяха виновни за нейната физическа форма, която не бе лоша, но не можеше да се сравнява с тази на съперничката ѝ. — Освен това колкото повече чета за джогинга, толкова по-малко ми харесва. Какъв беше терминът? „Високо напрежение“?

— Точно така — намеси се Сандра, съпруга на един от „любовниците“ на Рейвън, с която всъщност никога не се бе срещала. Сандра имаше приятен глас с провлачен южняшки акцент, издаващ незаинтересованост към тайните от миналото на сътрапезничката си. — Джогингът наистина може да доведе до доста главоболия, но градинарството е прекрасно средство за спортуване. Наподобява аеробиката. Някой от вас чувал ли е за спортната екипировка на „Идън“?

Петима от осемте присъстващи на масата потвърдиха, че са чували за „Идън“, а двама от тях, включително Рейвън, вдигнаха незнаещо рамене.

— Просто е прекрасно! — възкликна Сандра. — Явно е разработена от градинар и възпроизвежда точно движенията при градинарството, обхващащи буквално всяка мускулна група от тялото. Целта е заякване и тонизиране, без прекалено натрупване на мускули, но има и някои допълнителни приспособления, за почитателите на повече бицепси. Забелязвам, че благодарение на работата си, професионалните градинари имат наистина разкошни тела. Никълас, споменахте, че се занимавате с архитектура на околната среда?

— Да. Но едва ли съм компетентен по великолепието на мъжките тела.

— Но чувал ли сте за спортните уреди на „Идън“?

— Разбира се.

— И?

— Мисля, че предлагат много повече от традиционните средства за заякване. — Ник гледаше към Сандра, но продължаваше да гали леко кадифената длан на Рейвън, която се бе поотпуснала малко. Изпитваше желание да зърне лицето ѝ. Докога щеше да се лута в своя далечен сън? Или нейните интелигентни сини очи щяха изведнъж да придобият сериозност — доказателство, че знае и винаги е знаела кой е той?

Ник срещна погледа ѝ, който не бе нито отнесен, нито груб, а просто блестеше под напора някаква мисъл.

— Имаш ли някаква забележка относно достойнствата на спортното бягане, Рейвън?

— Не — усмихна му се тя. — Но между това и поливането на рози аз лично бих избрала да поливам рози всеки ден.

[1] Популярно списание и вестник за бизнес и политика в САЩ.
— Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще танцувате ли с мен, Никълас? — запита Виктория веднага след като оркестърът засвири. — Нямаш нищо против, Рейвън, нали? Освен това, в името на доброто старо време, трябва поне веднъж да танцуваш с Блейн, не смяташ ли?

Рейвън забеляза веднага, че Виктория очакваше от Блейн да превърне този танц в някаква форма на наказание. Тя наистина предвиждаше да танцува с Блейн, както и с всички останали. Смяташе да им позволи още веднъж да я докоснат, уверена, че отново ще я пожелаят, а после да им покаже своето презрение.

Но сега вече не искаше да чувства отново ръцете им по кожата си. Сила, а не слабост, диктуваше това внезапно желание. Някога се стремеше отчаяно да бъде приета от тези хора и да бъде включена в техния кръг. Това обаче вече нямаше никакво значение. Чувстваше се далече пред тях — за разлика от някога, когато ги следваше задъхано.

Не, Рейвън категорично не желаше да бъде докосвана от Блейн Калхън.

Ник прочете и това желание в погледа ѝ.

— Не мисля, че тази вечер искам да споделям своята дама с някого, Виктория — каза той. — И двамата сме толкова заети, че рядко имаме възможност да потанцуваме заедно. За нас това е лукс и затова не искам да губя нито минута от предоставения ми сега шанс.

— Ами ти, Рейвън? — предизвикваше Виктория. — Не си ли съгласна да отстъпиш Николас само за един танц? В крайна сметка беше време, когато всички трябваше да споделяме...

— Да — прекъсна я Рейвън, сигурна какво точно възнамеряваше да каже Виктория: „В крайна сметка някога всички споделяхме приятелите си с тебе“. Беше предупреждение и Рейвън неочаквано осъзна, че независимо дали Виктория ще танцува с Ник или не, щеше да направи всичко възможно той да научи за срамното ѝ минало.

„Няма значение дали Ник ще научи истината за мене — с горчивина си припомни Рейвън. — Той и без това се преструва.“

Преструваше се толкова прекрасно... Ник наистина бе съвършен актьор, но сега му предстоеше най-голямото изпитание. Нещо саморазрушително напираше в Рейвън и тя желаше Виктория да разкаже всичко на нейния кавалер. Тогава най-после щеше да спре да си въобразява, че той наистина е загрижен за нея, и всичко щеше да си дойде на мястото.

— Хайде, Ник — нежно го помоли тя. — Танцувай с Виктория.

— Сигурно имате голямо самочувствие по отношение на вашата сексуалност, Николас?

Той се усмихна на тази провокиращо поднесена забележка, като продължи да танцува плавно.

— О? Какво точно искате да кажете?

— Защото Рейвън е спала, не — правила е секс буквално с всички мъже в тази зала.

Подхвърлената реплика наистина го притесни, но само заради Рейвън. Той продължи да се усмихва.

— Било е преди цели петнадесет години.

— Да, но...

— Съжалявам, Виктория, но ако имате намерение да поставяте на изпитание моята сексуалност, то по-добре би било да не ме сравнявате с тийнейджъри.

— И вие не се боите от тлеещите въглени на страстта?

Ник се страхуваше по-скоро от черни орхидеи. Страхуваше се за снежнобелите премръзнали пръсти, за прекрасните, но неуверени сапфирени очи и за огромната болка... Но не и от тлееща страст. Страхуваше се най-вече от това, че Виктория се стараше да причини още болка, като го провокира и се опита да го настрои срещу нея.

Подлостта на тази жена го изпълваше с ярост, но Ник си налагаше да остане спокоен. Явно тя бе решила твърдо да изкара наяве всички „грехове“ и „престъпления“ на Рейвън и той щеше да я изслуша, за да обори безночвеността на всички обвинения.

— Изобщо не се притеснявам от тлеещите въглени на страстта, Виктория. А вие? Предполагам, че Блейн...

— Рейвън беше повлекана, Николас, нимфоманка. Тя спеше с който ѝ падне. Беше бедна, а момчетата — богати. Това бе най-лесният

начин да се добере до парите им.

„Най-лесният“?

Думата отекна в съзнанието му. Той беше сигурен, че на Снежанка изобщо не ѝ е било лесно.

— Опитваше се да забременее, за да върже някого с брак. Слава Богу, че никога не се случи.

— Защо ми разказвате всичко това, Виктория? Мислите, че се опитва да ме върже и мене ли?

— Напълно възможно е.

— Аз пък съм на мнение, че грешите. Рейвън е много богата. Тя не се нуждае от парите ми.

— Нейният глад за богатство може би е ненаситен — както желанието ѝ за секс.

Виктория се канеше да каже и още нещо, но неговите сиви очи потъмняха буреносно и предупредително. Николас даваше ясно да се разбере, че е чул достатъчно по въпроса за сексуалните наклонности на Рейвън. След малко тя добави:

— Има и още нещо, което трябва да знаете. Нещо, което се случи преди петнадесет години...

Блейн се премести по-близо до Рейвън, докато Ник танцуваше с Виктория.

— Никога не сме танцували заедно, нали? — прошепна той тихо и прелъстително.

Тя потрепера от тези думи, от тона им, от ужасните спомени за това какво означаваше той за нея. Навремето Рейвън Уинтър и Блейн Калхън не само че не танцуваха, но и нямаха срещи, нито пък разговаряха, с изключение на няколко общовати думи преди секса. А след това повечето от казаното бяха обиди.

— Танцувай с мен, Рейвън.

— Не.

— Добре, тогава защо не направим нещо друго? Нали това е паметна среща, защо не се помирим?

Беше повече от ясен. Но дори и нищо да не говореше, в очите му се четеше добре познатата настояща животинска страст. Блейн искаше да прави секс с нея, тук, сега. Къде? — чудеше се Рейвън. Зад

някоя плюшена завеса? Може би горе, в неговия или в нейния апартамент?

— Не гледай толкова шокирано. Знаеш, че винаги съм те желаел. А сега си още по-красива, по-секси. Винаги сме били толкова добри заедно, помниш ли?

„Добри заедно“? Нещо дълбоко в нея се преобърна и тлеещата жарава избухна в болезнени пламъци. През годините, последвали мига, в който бе отдала с радост девствеността си на Блейн, имаше множество моменти, особено в началото, когато сякаш наистина долавяше нежност у своите любовници. Но Рейвън скоро откри, че това бяха само измамни лъжи. Нейните зрели любовници я засипваха, особено в началото, с внимание, но всъщност не бяха по-различни от Блейн. Искаха я единствено за удоволствие — с груба, отчаяна и настоятелна страст.

Блейн никога не се и опита да бъде нежен. Сега Рейвън осъзна, че с разголеното си желание към нея всъщност той бе най-честният от мъжете в живота ѝ.

Но двамата не бяха „добри заедно“. Единствено той се чувстваше добре. А с всички останали след него Рейвън усещаше още по-голяма празнота, изолация и самота.

— Хайде, скъпа — настояваше Блейн, изоставил заучената игра на нежност. — Хайде.

— Не.

Тя се загледа в танцуващите Виктория и Ник. Чувстваше се все по-ужасно. Виктория без съмнение щеше да разкаже на кавалера си всичко, без да му спести и най-горчивата подробност. Здравото мускулесто тяло на Ник се извиваше грациозно и чувствено, доказвайки красноречиво, че той притежава усет за съвместните движения на женското и мъжкото тяло. Рейвън осъзна, че за хрониката на нейните престъпления още не бе станало дума, но явно Виктория това щеше да се случи всеки момент. Тя щеше да го узнае веднага, щом Ник целият се сгърчеше от отвращение.

— Мислиш, че любовникът ти ще има нещо против? — продължаваше натиска си Блейн.

„Не — мислеше си Рейвън. — Не и когато Виктория довърши обработката му с факти от моята младост.“

— Да. Няма да бъде съгласен. И вероятно ще те убие с голи ръце — след кратко колебание Рейвън се осмели да отговори накрая.

Ник последва Виктория към масата, със спокойно и непроницаемо лице.

„Той знае всичко“, мислеше си Рейвън. Никакви пари не биха го накарали да остане и да се преструва, че още го е грижа за нея. Бе твърде горд. Не бе от мъжете, които понасяха да ги правят на глупаци. Може би просто щеше да мине покрай масата и да продължи към вратата на балната зала... Би понесла по-леко това, отколкото неговия осъдителен поглед.

Но Ник спря до масата и ѝ се усмихна.

— Да танцуваме, Рейвън.

Той я поведе към един по-отдалечен и тъмен ъгъл на дансинга. Дори и там, далече от любопитните погледи, той настоя да танцуват като любовници. Придърпа нейните крехки ръце около шията си и я прегърна през кръста.

Телата им не се докосваха. Не бе необходимо. Бяха улегнала и убедителна двойка, а не тайни любовници. Интимността си проявяваха насаме, а не на места, където любопитните погледи се опитваха да ги следят навсякъде.

Докато се поклащаха нежно под звуците на романтичната мелодия, Ник чувстваше напрежението на мълчаливата жена в ръцете си. Тя бе скована, изплашена и изпълнена с очакване.

— Имах интересен разговор с Виктория — каза той накрая. — Рейвън, погледни ме.

Той изчака търпеливо наведената към гърдите му глава да последва неговата настоятелна молба.

— Искаш ли да знаеш какво каза тя?

— Сигурна съм, че знам.

— Тогава ти ми кажи.

Той я обгръщаше нежно с ръце и с тъмните си сребристи очи, които нямаха никакво намерение да я пуснат. Рейвън постепенно започна да се чувства по-свободна от всякога.

— Разказала ти е, че съм била много бедна, че за нейно най-голямо съжаление съм живеела с майка си в тяхното имение и че

всички са ме мразели.

— Но защо? Защо всички да те мразят? Защо изобщо някой да те мрази?

Неговата нежност я накара да потрепери и да му признае.

— Предполагам, защото бях различна. Те бяха богати, а аз не. Моите дрехи бяха втора употреба, а техните носеха марките на най-известните моделиери в света. И, разбира се, името ми.

— Какво му е на името ти?

— Било грозно. Наричаха ме птица на смъртта... плачеща върба.

Бясна ярост се надигна в Ник, разбрал колко наранена беше тя от безпощадните обиди. Някакъв властен и примитивен инстинкт го подтикваше да ги унищожи всички — незабавно! Но нещо още по-силно усмиряваше боеца в него и когато заговори отново, в гласа му се усещаше единствено безкрайна нежност.

— Рейвън, както и Уилоу, са много красиви имена. Всъщност те подхождат напълно на красавицата с гарвановочерна коса, която е крехка и нежна като плачеща върба.

— Благодаря — прошепна тя и за секунда само забрави своя срам... и своята болка. Но бързо си спомни непроницаемата сериозност на неговото лице след танца с Виктория. — Какво ти каза Виктория?

— Смятала, че сигурно имам голямо самочувствие относно своята сексуалност, след като се намирам в една стая с толкова мъже, които са били твои любовници.

Главата на Рейвън понечи да клюмне пак, но той я подпря с пръста си и изчака.

— Те никога не са били любовници — каза тя глухо. — Да, спала съм — правих секс — с повечето мъже в тази зала. Те бяха тийнейджъри, а аз...

— Самотна? *Също както сега?* И търсиш любовта точно където не трябва?

— Не се гордея със стореното, Ник.

— Те не трябва да се гордеят.

— Бяхме тийнейджъри.

— Това може да е извинение за хормоните, но не и за жестокостта. За жестокостта никога няма извинение.

Боецът в него бе готов да се сражава отново. Този път наистина се намираше на ръба на яростта, която се прокрадна и в гласа му.

— Защо сме тук, Рейвън?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа: защо те интересува какво мислят тези хора за теб? Не ти трябва тяхното одобрение, нали?

— Мислех, че ми трябва.

— А сега?

— Не — усмихна му се тя, със смела и прекрасна усмивка. Миг след това обаче лицето ѝ помръкна. — Ако настояваш, можем да си тръгнем веднага.

— Искам да си тръгнем — отговори Ник. — Но, Рейвън, искам и да продължим да танцуваме.

В нейните учудени очи отново проблясна надежда.

— Аз също не желая да спра да танцуваме.

— Тогава защо не се качим горе, в апартамента, и да танцуваме съвсем сами?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Телата им се олюляваха бавно, в непорочна и нежна целувка.

Под напора на смело желание Рейвън вдигна лицето си и Ник се приведе да срещне устните ѝ, разбрал нейния повик. Целуна я нежно, като приятелски поздрав, който галеше, но ставаше все по-настойтелен и когато се превърна във въпрос, тя отговори незабавно, разтваряйки влажните си устни.

Ник бе стомана, а Рейвън — лед, но ласките им не бяха студени. Дълбоко в него блестяха пламъците на разтапящия се метал, а тлеещата жарава под ледените късове в нея все повече се възпламеняваше.

И сега, когато целувката ставаше все по-страстна, а желанието в тях напираше, огънят в Рейвън за пръв път се разгоря без болка, с омайна топлина, която я обгърна нежно — като неговите страстни, но добри ръце.

— Какво искаш ти, Рейвън? — запита той тихо. Твърдата стомана ѝ показваше ясно какво иска той, но изборът бе изцяло нейн.

А Рейвън искаше да прави любов. Беше нещо, което никога преди не бе желала, но го бе приемала. Винаги се любеше импулсивно, под въздействие на отчаяната нужда да бъде приета, да принадлежи на някакъв въображаем любовен кръг и да избяга от своята самота и болка.

И какво правеше сега? Рейвън усети парещата болка. Нима не търсеше нищо от този прелъстителен непознат, който е толкова нежен, знае нейните тайни и въпреки всичко изглежда все още загрижен за нея?

„Ти му плащаш за това, забрави ли?“ Огънят я изгаряше все по-дълбоко. „Плащаш му да се преструва на загрижен, на любовник.“

Рейвън се отдръпна.

— Не си длъжен да правиш това, Ник. Долу, пред всички тях, ти наистина си играеше ролята чудесно...

Той я прекъсна с нежно докосване по устните. Можеше да я спре и с истината, но предпочете да не признава, че тя го привлича по-силно

от всяка друга жена и затова може да каже със сигурност, че не се преструва. Желанието му бе напълно искрено, но за Рейвън той продължаваше да бъде, макар и успял, градинар. Искаше да повярва в разказаното от нея за миналото, за подигравачките ѝ се момичета и за използващите я момчета. Сърцето му вярваше. Но предупреждението на Виктория Калхън все още отекваше в съзнанието му: „Тя беше използвачка и прелъстяваше богатите млади наследници с надеждата да ги върже“.

Ник искаше Рейвън за тази нощ, за утре и за всички нощи до края на своя живот. Желанието бе опасно и може би невъзможно, защото имаше и други сърца — млади, безценни и лесно нараними, с които трябваше да се съобразява. За тях, за неговите скъпи дъщери, предадени безмилостно от една жена, която наистина го бе прелъстила, Ник трябваше да продължи с преструвките.

Нуждаеше се от тази жена, желаше я и беше влюбен в нея. Но все още не знаеше дали да ѝ вярва.

— Кажи ми какво искаш ти, Рейвън? — повтори той тихо.

— Теб — прошепна тя и нейният шепот прониза нощта. — Искам теб.

Ник бе имал многобройни връзки преди да се ожени за Деандра и след раздялата си с нея. Жените, с които бе след развода си, знаеха всичко за неговите правила: нямаше никакво намерение да сключва брак отново, да се обвързва емоционално, да ги представя на двете си дъщери. Още в началото на някоя авантюра Ник даваше ясно да се разбере, че от него не може да се очаква повече от приятна компания, удоволствия, пиршества и размотаване нагоре-надолу, докато решат да се разделят.

Любовниците му твърдяха, че е най-добрият, най-талантливият и опитен мъж, който познава до съвършенство чувствата и желанията на жените, който успява без проблеми да ги овладее и убедително да ги поведе на шеметно пътешествие в света на удоволствията.

Но това, което му предстоеше да предприеме сега с Рейвън в дивите и неизследвани територии на желанието, страстта и... любовта, бе нещо съвсем ново за него. Ник нямаше представа как точно да подходи в най-важното и най-опасното пътешествие в живота си.

Бавно, реши той. Стъпка по стъпка. Като начало устните му щяха да се насладят на всяка педя от нейното снежнобяло тяло.

Желаше я отчаяно. Но той искаше този първи път да отбележи началото на вечността. Събличаше я бавно. Започна с фибите, които не позволиха на гъстите кичури коса да избягат от своята пищна корона, докато танцуваха и се целуваха.

— Какво правиш?

— Събличам те.

Ник целуна за кратко шията на Снежанка, засипана от лъскава, черна като нощта коприна. После дългите му изящни пръсти започнаха нежното сваляне на сапфирените бижута, красящи нейните уши.

— Побързай — прошепна тя.

— Не.

— Ник...

Умоляващият ѝ глас го накара да се взре в нейните трескави сини очи. И там той срещна страха. Ник разбра: тя не бе предприемала никога това пътешествие. Рейвън се страхуваше, че сънят бе твърде кратък и скоро трябваше да отстъпи място на горчивата действителност.

— Тук няма тикви, Пепеляшке — промълви той. — Няма бели мишки. Ние сме само двамата... и имаме цялата нощ пред себе си.

Въпреки неговите убедителни слова Рейвън мълчаливо посегна да го съблича.

— Ако направиш това — предупреди я той, — няма да се възползваме от цялата нощ.

— А ти нима искаш?

В отговор Ник я взе на ръце и я понесе към нейната спалня. Дръпна тежките завеси и когато видя изписаното върху лицето ѝ притеснение, запали порцелановата нощна лампа. Нежната и мека светлина ги заля като лунни лъчи.

Ник започна бавно да съблича черната коприна и белия атлаз, докато накрая достигна отново до черното и бялото, но този път на нейното тяло. Насочи устните си към нецелувани досега места — към дланите и коленете, където нежната плът бе изподрана от паважа на улицата по време на инцидента. Нежно докосвайки я, той ѝ се извини отново със сърцето си и мълком ѝ каза: „Съжалявам, че те нараних. Ще направя всичко възможно това да не се повтаря никога“.

— Искам те, Ник. Моля те...

Сините ѝ очи вече излъчваха увереност, а не страх. Рейвън беше повярвала на съня — той нямаше да изчезне, — но оставаше нетърпението, прекрасното нетърпение на страстта.

— Тогава ме съблечи.

Тя цялата трепереше, тресеше се от тласъци вътрешен огън, но пръстите ѝ разкопчаваха спокойно и самоуверено копчетата на неговата риза. После Ник я положи върху хладните копринени чаршафи... и тя го приветства безмълвно с изписани в очите ѝ думи — същите щастливи слова, които пееха в сърцето му: „Обичам те. *Обичам те*“.

Никога преди Ник не бе чувствал такова блаженство и вътрешен мир. Бяха като близнаци или, по-скоро, като едно цяло, споено с огъня на изпепеляваща страст. Нямаше граница между неговата и нейната плът, между неговото и нейното сърце.

Ник прокара дългите си пръсти в оплетената ѝ от любовната игра коса и обърна нежно лицето ѝ към себе си, за да се наслади на неговото изящество.

Но когато внимателно отхвърли назад черните копринени къдри, Ник отново прочете в очите ѝ безпокойство.

— Какво има, Рейвън?

— Има и още нещо, което не знам дали Виктория ти е разказала.

— Какво?

— Тя, а вероятно и нейните приятели, вярват, че съм откраднала пари от къщата на родителите ѝ, когато живеех там с майка ми.

— И бижута — вметна тихо той.

Рейвън го изгледа с разширени от почуда очи, очи, които бяха по-прекрасни от най-красивите сапфири.

— И това ми каза. Но тогава си била млада, отчаяна и бедна.

Значи знаеше и вече ѝ бе простил. Нежността му ѝ подсказваше, че за него това изобщо нямаше значение. Но то бе важно за нея. Рейвън искаше той да знае всичко. В тишината, преди да заговори, сърцето ѝ се гърчеше от болка, защото дори след всичките тези години разкриването на истината звучеше като предателство към Шейла.

Ник мълчаливо слушаше Рейвън, долавяйки в нейния притеснен разказ извинение и вина пред накаралата я да страда толкова много жена...

— Ти просто си я прикрила — пророни накрая той успокояващо.

Майка ѝ не бе сторила нищо добро за нея и въпреки това тя продължаваше да ѝ бъде вярна. Точно както нещо необяснимо караше неговите дъщери да обичат майка си, независимо от всичко.

— Но, Рейвън, ти си поела вината за стореното вместо нея. Ако бяха повдигнали обвинение, последствията за теб щяха да бъдат унищожителни. Вероятно никога нямаше да те допуснат да следваш право.

— Както и да е, обвинение не бе повдигнато и аз изплатих всичко на майката на Виктория — каза тя и на лицето и се изписа кисела усмивка. — Всъщност, моята инвестиция в бъдещето се оказа много добра за нея. Изпратих ѝ точно двадесет и пет хиляди долара, което считам, че е много повече от всичко откраднато, а госпожа Уейнрайт никога не е споменавала нищо за бижута.

Усмивката на Рейвън помръкна.

— Не съм крадец, Ник. Никога не съм била. Исках да знаеш това.

Но сега за Ник тя наистина бе крадец, защото бе откраднала неговото сърце. Той обаче не си го искаше обратно.

— Вече знам — прошепна той нежно върху устните ѝ. Отново я желаше страстно.

— А сега ще те любя много бавно... колкото е възможно по-бавно.

„Ще те любя.“ Думите му я заляха като вълна от топлина, но по-силно и по-чудно от всякога. Ник бе казал „ще те любя“, а не „ще правя любов с тебе“. За Рейвън разликата между двата изрази бе същата като между „карам да вярваш“ и „вярваш“, между „въображаем“ и „истински“.

Той целуна всички части от нейното тяло, които бе пропуснал, а тя за пръв в своя интимен живот се чувстваше спокойна и не изпитваше срам. Отдаде се на Ник така, както никога досега не се бе отдавала, и наистина повярва, че има с какво да го дари.

Те потъваха в блажен сън, който отново и отново се прекъсваше от вплетените им тела, които дори на сън подновяваха многократно своята любовна игра.

Острият звън на телефона ги пробуди окончателно. Ник посегна към апарата, който се намираше по-близо до него. Часовникът показваше единадесет и петнадесет.

— Добро утро, Николас. Виктория се обажда. Запазили сме ви място на нашата маса. Закуската е прекрасна, а шампанското се лее като поток.

— Един момент, Виктория — Ник закри слушалката и се обърна към Рейвън, върху чието лице се изписа напрежение при споменаване името на Виктория. Усмихна ѝ се и каза: — Закуската е започнала. Виктория и Блейн ни пазят места на тяхната маса.

— Гладен ли си?

— Само за теб.

Ник махна ръка от слушалката.

— Ние възнамеряваме да пропуснем закуската, Виктория.

— Значи няма да ви видим отново?

— Страхувам се, че да.

— Нещо не е наред ли, Николас?

Когато чу изпълнения с надежда глас на Виктория, че той ще нарани Рейвън и ще я захвърли, когато се насити на нейното тяло, Ник почувства, че го обливат вълни на ярост, но се овладя и спокойно произнесе.

— Не, всичко е превъзходно. Моля ви да ни извините пред останалите.

Той остави слушалката, загледа Рейвън и повтори със сдържана страст.

— Гладен съм само за тебе.

Събуди ги будилникът, който Ник нави преди да ѝ разкрие за пореден път своето ненаситно желание към нея. Вече бе един и тридесет след обяд. Имаха време да се изкъпят и облекат, преди да вземат самолета за Лос Анджелис в четири часа.

Ник я целуна продължително и с нежелание напусна леглото. Облече един от халатите на хотела и отиде да дръпне завесите. Имаха

време колкото да хвърлят един поглед на величественото езеро и небето над него.

Навън обаче се стелеше на къдели млечнобяла мъгла. И точно когато Ник и Рейвън направиха това неприятно откритие, по радиото обясниха, че неочаквана снежна виелица е помрачила пролетното настроение на времето. Бедствието заварило града напълно неподготвен, поради което целият живот бил парализиран от дебелия покривка сняг. Летището оставаше затворено най-малко до следващата сутрин, след което се очакваха големи закъснения, докато се уреди въпросът със закъсалите пътници.

Двамата бяха на сигурно и топло място, но имаха сериозни задължения на разстояние половин континент от този град.

— Съжалявам — промърмори извинително Рейвън, инстинктивно готова да поеме върху себе си евентуален изблик на гняв. Ник разбра, че причината бе в спомена ѝ за Майкъл. Той сигурно би побеснял, ако подобна буря го бе застигнала. Но на него такова нещо не можеше да му се случи, защото сигурно отдавна щяха да са излетели с някой ранен полет. Пред това обаче Майкъл веднага би се сприятелил с Виктория и Блейн и сигурно щеше да настоява Рейвън да танцува с Блейн и някогашните ѝ любовници, докато той флиртува с техните жени. После той щеше да задоволи сексуалните си потребности набързо, а тя да се чувства благодарна, че се е съгласил да я съпровожда на тази толкова важна среща.

„Изглежда толкова тъжна, мислеше си Ник. Изглежда толкова тъжна и объркана...“

— Хей, Рейвън — каза той нежно. — Това не е краят на света. Всъщност, за някои това би било доста романтично. Трябва да се обади по телефона, а предполагам — и ти също. Та какво ще кажеш за малко телефонни разговори, баня и обслужване по стаите?

Ник искаше да прогони нейната тъга и успя. След малко обаче се замисли.

— Припомняш си програмата за утре? — предположи той.

— Не. Всъщност се опитвам да си припомня един номер в Кодиак, Аляска. Той е на Лорън Синклер. Трябваше да се срещнем утре по обяд с нея и с Джейсън Коол, за да обсъдим някои въпроси във връзка с предстоящото филмиране на „Даровете на любовта“.

— Може би тя вече пътува за Лос Анджелис.

— Вероятно, а не знам къде ще отседне.

— Необходимо ли е да присъстваш на срещата?

— Не, но бих желала да отида.

Рейвън знаеше, че Лорън ще се радва на нейното присъствие, но не спомена нищо затова.

— Тя и аз трябва да убедим Джейсън да не променя щастливия край на книгата — каза Рейвън, отмятайки назад все още разбърканата си след любовната нощ коса. — Звъняла съм ѝ вече два пъти и следователно трябва да си спомня номера.

— Силна зрителна памет.

— Беше. Колкото по-остарявам, толкова повече изпитвам чувството, че съм изскочила случайно от някой филм.

— Да потърсим в указателя? Или Лорън Синклер е псевдоним?

— Псевдоним е. Знам и нейното истинско име. Но тя толкова държи да не бъде обезпокоявана от никого, че се съмнявам да я има в указателите.

— Спирам да задавам въпроси, за да можеш да помислиш. Всъщност ще отида да се обадя от телефона в другата спалня. А после мога ли да се присъединя към тебе в банята?

— Да... моля.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рейвън бе сигурна, че си спомня правилно телефонния номер, но когато никой не вдигна слушалката, реши за всеки случай да направи справка и с указателя на Кодиак. Както предполагаше обаче, в него нямаше името нито на Лорън Синклер, нито на Мерилин Пиърс, а и сигурно авторката отдавна пътуваше за Лос Анджелис.

Накрая Рейвън позвъни в офиса си и остави на секретарката съобщение, че утре вероятно няма да бъде на работа и затова я моли да отмени всички предвидени за деня срещи.

Когато приключи, отиде до прозореца и се загледа в битката между вятъра и снега. Навън вероятно бе страшно студено, но Рейвън се чувстваше сгряна и щастлива за пръв път през целия й живот досега.

Ник също съзерцаваше драмата навън, изпълнен с чудна топлина и радостно чувство. Набра телефона в Бел Еър и очаквайки да чуе гласа на някой от родителите си, се питаше дали ще доловят явното задоволство в тона му.

В слушалката обаче прозвуча гласът на неговата дванадесетгодишна дъщеря. Саманта си бе вкъщи, което означаваше, че Деандра е отложила срещата си с тях. Ник отново изпита силен гняв към Деандра и всеотдайна любов към Саманта. И двете му дъщери бяха предадени от майка си, но само Саманта — по-голямата — имаше спомени за това.

— Хей, здрасти.

— Татко!

— Какво става? — мина той директно на въпроса, защото това бе най-добрият подход за водене на разговор с неговата чувствителна дъщеря.

— Каза, че била настинала — отговори след секунда момичето и бързо вметна: — Гласът й наистина звучеше пресипнало.

В него отново се надигна омраза, слушайки как Саманта защитава майката, която я бе изоставила преди години и още продължаваше да я пренебрегва. Дъщеря му не изпитваше гняв срещу майка си, въпреки че през последните няколко години сякаш започваше да осъзнава вината ѝ. Сега тя понякога посрещаше по-скоро с облекчение, отколкото с разочарование отложените задължителни срещи.

Ник очакваше с нетърпение деня, когато момичетата сами щяха да решат вече да не посещават майка си. Той отдавна би направил вместо тях този избор, но знаеше че не трябва да им внушава нищо. Една забрана щеше да направи Деандра още по-желана в техните очи. Ник само се молеше децата му да открият сами каква е тяхната майка — студена и безсърдечна.

— Добре ли си, скъпа?

— Да. Играя канаста с дядо и баба.

Ник се усмихна. Не знаеше как щеше да отгледа дъщерите си, ако не бяха родителите му, които обичаха децата толкова, колкото и той самият.

— Печелиш ли?

От другата страна се разнесе младежки смях.

— Не! Печели баба, разбира се.

— Разбира се — откликна Ник. Това си бе семейна традиция. Баба винаги печелеше на канаста и никой не очакваше да се случи нещо по-различно.

— Къде е Мел?

— У Джесика.

Ник не се изненада. По принцип Саманта винаги си беше вкъщи за неделното свиждане с майка си. Но десетгодишната Мелъди, която никога нямаше да бъде родена, ако това зависеше от Деандра, нямаше такава потребност. Момичето гледаше на майка си като на повече или по-малко случаен натрапник в света, който вече бе зает от огромната любов на нейните баща, дядо, баба и сестра.

— Връщаш ли си, татко?

— Не — призна с тон на извинение Ник, който искрено желаше сега да бъде с дъщеря си. — Всъщност изглежда няма да си бъда вкъщи чак до утре след обяд, а дори и по-късно. Искаш ли да знаеш защо?

— Да.

— Защото съвсем неочаквано над Чикаго се изви снежна буря.

— Сняг?

Ник се усмихна на ентузиазма в гласа на Саманта. И двете момичета обожаваха снега. През последните няколко години сестрите прекарваха коледните празници в „Идън“ на езерото Тахо, където лудуваха до насита в преспите, пързалиха се с шейни и вкъщи се наливаха с какао, докато гледаха стелеция се навън сняг.

— Бих желал сега да беше тук — каза Ник нежно. — Знаеш ли как се чувствам?

— Как?

— Като в една от твоите топки, която някой току-що е ритнал добре.

— Не добре, а чисто!

— Много чисто — съгласи се Ник, замислен за колекцията от стъклени топки на децата си. Те всичките им бяха подарени от него на връщане от важни пътувания, свързани със строителството на неговите хотели в Тахо, Аспен, Шамоникс и Гстаад. Всъщност бащата си даваше сметка, че дъщерите му се нуждаеха много повече от дарове на любовта отколкото от вещи, и след този уикенд в Чикаго най-голямото щастие за тях отново щяха да бъдат усмивката и прегръдката му.

Ник изобщо не бе планирал да се връща с подаръци от Чикаго, но сега сърцето му нашепваше нещо твърде рисковано: „Можеш да им занесеш най-прекрасния подарък, който изобщо не си възнамерявал да подаряваш — майка“.

— Татко?

— Да, скъпа? — обърна се той нежно към дъщерята, която се нуждаеше от майка, защото се превръщаше прекалено бързо в малка жена.

— В очите на баба се чете онзи поглед, с който винаги се готви да ми нанесе следващия си удар.

Ник се засмя.

— Бягай тогава. Обичам те, скъпа. Ще се видим утре вечер.

Обичам те, скъпа. Ще се видим утре вечер. Тези думи — тези унищожителни думи, изказани с толкова обич — отекнаха в ушите на

Рейвън точно когато приближаваше стаята на Ник.

Той я предупреди какво да направи: да свърши с телефонните разговори и да го чака в банята. Защо не го послуша? Нима не бе разбрала, че от любовниците се измъква единствено *безпрекословно* подчинение? Но разлялата се по нейното тяло топлина я бе направила по-смела и по-решителна. Преизпълнена от щастие, тя бързаше да иде при него, за да се наслаждават заедно на бурята, а после да го прелъсти — точно както той я бе прелъстявал през цялата нощ.

В душата ѝ отново настана скована студ и само в очите блестяха парещи сълзи. Никой никога не бе виждал Рейвън да плаче и тя нямаше намерение да позволи именно на Ник да види болката ѝ, още повече точно сега. Водната струя щеше да заличи навреме следите от сълзи, макар че той едва ли възнамеряваше да я гледа в лицето. За него имаше по-важни неща, явно удоволствия, над които сигурно щеше да концентрира усилията си.

И тогава, отдръпвайки се от вратата, Рейвън осъзна, че искаше той да я докосва и да я люби.

„Искаш да прави любов с тебе, нали?“ — ехидно я попита един вътрешен глас.

„Да! Знам, че всичко е само един каприз, илюзия, която ще се стопи като снега. Но докато трае всичко това, аз ще продължавам да се преструвам...“

— Рейвън?

Намираще се по средата на хола и твърде далече от спасителния душ, който трябваше да прикрие издайническите сълзи. Тя не можеше да се извърне, както и не можеше да му нареди къде да застане, или пък да спре пръстите му, които повдигнаха брадичката ѝ и докоснаха страните ѝ.

— Сигурен съм, че каквото и да си чула, не си го разбрала правилно. Повтори ми думите, които съм казал, моля те.

— Мисля, че ти разговаряше със своята приятелка или... съпруга.

— Няма приятелка и няма никаква съпруга. — Ник се загледа в нейните натъжени очи. Тя се страхуваше, че има друга жена, на която той е казал: „Обичам те“ по телефона. Следователно той не ѝ беше

безразличен. Сърцето му се изпълни с опасно усещане за щастие. Рейвън искаше да бъде негова приятелка и дори негова съпруга. Трябваше само да ѝ каже, че може да бъде и двете, и да я попита дали и тя би искала това. Ник обаче потисна скритите си желания, спомняйки си за децата си, чиито сърца можеха да бъдат наранени. — Говорих с дъщеря си.

— Дъщеря ти?

— Да. Имам две дъщери. Саманта, с която разговарях, е на дванадесет години, а другата — на девет. Две дъщери, Рейвън, но никаква приятелка, нито пък съпруга.

— Тя починала ли е?

Ник се изсмя кратко, но с горчивина.

— Не. Всъщност моята бивша съпруга си е съвсем жива.

— Наранила те е много силно.

— Мене не. Нарани моите две дъщери.

— О-о...

Това възклицание му говореше повече от всяка друга дума. Тя наистина се тревожеше за него, но още по-присърце приемаше самата мисъл, че Деандра е могла да причини болка на неговите дъщери.

„Тя сигурно ще ги обича“ — чу той сърцето си. Тази жена, изпитала такова разочарование от собствената си майка, можеше най-добре да разбере крехката чувствителност на малките момиченца.

„Но — предупреждаваше го един дълбок вътрешен глас — причиненото някога голямо зло на Рейвън я бе накарало да мисли и за други неща: богатство, живот в света на привилегиите и власт. Виктория бе казала: «Страстта на Рейвън към парите е ненаситна».“

Ник искате да привлече към себе си Рейвън, да ѝ разкрие истината за себе си и дъщерите си и накрая да я помоли да влезе в техния свят на любов — завинаги. Но не бързаше ли много? Без съмнение той бе влюбен в нея, а вероятно и тя се влюбваше в него. Но засега маскарадът май трябваше да продължи.

Вместо да протегне ръцете си в прегръдка, Ник накара Рейвън да седне на дивана, а той остана прав. Това разстояние му бе необходимо, защото възнамеряваше да ѝ разкаже внимателно обмислената и редактирана история за Деандра.

— Оженихме се шест месеца след завършването на колежа. Не беше импулсивен брак. Познавахме се от две години и бяхме

обсъждали подробно желанието ни да имаме деца. Бяхме на седмото небе от щастие, или поне така мислех аз, когато шестнадесет месеца по-късно Саманта се роди. В мое присъствие Деандра бе прекрасна майка, но както открих после, тя просто идеално се е преструвала.

— Съжалявам — прошепна Рейвън, но Ник сякаш не я чу. Историята още не бе приключила.

— Около година след раждането на Сам решихме да имаме ново дете. Деандра особено силно настояваше за това. Никога не съм бил диктатор, който би наложил волята си на една слаба и беззащитна жена. Вярвах искрено, че съпругата ми искаше не по-малко от мене деца и месец след месец страдеше, че нищо не се получава.

В желанието си да се успокои Ник пое дълбок дъх, но не успя да скрие бушуващите в него емоции.

Рейвън бе виждала и преди ярост и презрение в очите на бившите си любовници, отблъснати от нейната студенина, но тези чувства не бяха нищо в сравнение с гледката пред очите ѝ сега. В опушеносивите очи на Ник гореше огън. Старателно прикриван до този момент, сега той топеше студената стомана, която заплашваше да се разлее и помете всичко изпречило се на пътя ѝ.

— Ник? Слушам те — подкани го да продължи Рейвън.

Той се взираше невиждащо в далечината, но в душата му се прокрадна частица нежност, когато чу нейния загрижен и окуражителен глас.

— Един ден, когато Саманта навършваше три години, аз се върнах по-рано от работа. Тъкмо влизах, и телефонът извънтя. Обаждяха се от лекарски кабинет, за да потвърдят записаните от Деандра часове за преглед следващата сутрин. Тя беше забременяла — въпреки спиралата, която бе носила през всичките тези месеци, преструвайки се на сломена от невъзможността да забременее. След този случай възнамеряваше да прекрати бременността и да се подложи на операция за прекъсване на тръбите.

Сърцето на Рейвън се изпълни с печал. Тя знаеше много добре какво означава да страдаш, предаден от най-близкия ти човек. Изпитвала го бе през целия си живот.

„Но защо?“ — запита се тя. — Как е могла Деандра да не иска това бебе? Това може би не е било импулсивно предателство, а добре обмислено и пресметнато... Може би тази жена е лъжела

систематично, преструвайки се, че споделя неговите мечти за семейство...

Защо?

За Рейвън отговорът бе много прост: Деандра е обичала твърде много мъжа си. Тя е искала на всяка цена да получи неговата любов, но не е желала да я споделя с никого другиго, нито дори с техните деца.

— Бил си й нужен само ти, Ник.

Той знаеше, че не е така. Деандра бе искала само неговите пари. Ето каква бе горчивата истина, въпреки че обяснението на Рейвън бе по-различно и доста учудващо. Но то бе нормално, защото тя не знаеше за неговото богатство, за хилядите бляскави неща, които парите му можеха да купят.

— Какво се случи после, Ник?

— Убедих я да роди детето.

Всъщност й бе платил, за да го стори. Формалностите по уреждането на развода бяха огромни, но напълно приемливи в сравнение със спестените бъдещи неприятности.

— Явно бракът ни бе приключил. Разделихме се официално в деня, когато Мелъди се роди.

— Мелъди...

Ник се усмихна.

— Това е най-подходящото име за нея. Тя върви по своя собствен път, но сърцето й пее от щастие и радост, които би желала да сподели с целия свят.

Гласът му трепна.

— Като си помисля какво щеше да се случи, ако онзи следобед не се бях прибрал по-рано...

— Но не се е случило, слава Богу — припомни тихо Рейвън, замислена за своето никога неродено братче или сестриче. После вдигна погледа си към него. — Кой се грижи за момичетата сега?

— Родителите ми. Живеем всички заедно. Днес Деандра трябваше да прекара деня с тях, но е отложила срещата в последната минута. Не й се случва за пръв път.

— Тя все още ли живее в Лос Анджелис?

— В Лос Анджелис, Палм бийч, Ню Йорк. Омъжи се за много влиятелен човек.

— Обичаш ли я още?

— Честно да си призная, изобщо не помня дали някога съм я обичал. Каквото и да съм изпитвал към нея, то е изтрито от съзнанието ми веднага щом разбрах какво щеше да направи, ако не бях узнал плана ѝ.

Всеки от двамата потъна в мислите си. Накрая Ник наруши възцарилото се мълчание.

— А ти обичаш ли все още майка си, въпреки нейното предателство?

Рейвън обмисли внимателно своя отговор, опитвайки се да открие в сърцето си истината, която, изглежда, го вълнуваше живо.

— Не — отговори тя накрая. — Но я обичах много дълго. Дори след като си тръгна. Сега разбирам колко е била нещастна и я съжалявам. Тя не обичаше себе си, а това я е правело неспособна да обича и дете. Защо ме питаш, Ник? Да не би заради чувствата на Саманта и Мелъди към Деандра?

— Да. Особено на Сам. Макар че има пълно основание да я мрази, тя твърдо е решена да съхрани връзката майка — дъщеря, която в най-добрия случай е тънка, а в най-лошия — болезнена.

— Ник, трябва да я оставиш да запази тази връзка докогато си поиска. Един ден тя сама ще се откаже.

Рейвън напълно разбираше тревогите му и предлагаше смело и безболезнено решение за дъщерите му. Ник почувства, че отново го залива вълна от нежност към тази жена, въпреки че продължаваше да не я докосва.

— Бих желал да те запозная с тях.

— Ще се радвам много — прошепна тя.

— Какво ще кажеш за една вечеря тази седмица?

— Чудесно — поколеба се за момент Рейвън. За последен път бе приготвила пицна вечеря същия ден, когато майка ѝ си замина, а Патриция Уейнрайт нахълта в полунощ, за да разбие окончателно нейния свят. — Защо не ми дойдете на гости? Ще сготвя нещо вкусно.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

— О кей. Приемам.

Рейвън потриваше замислено брадичката си.

— Какво има? — запита Ник.

— Чудех се дали и родителите ти не биха дошли?

Да, разбира се. Родителите му с удоволствие щяха да приемат поканата. А майка му направо би полудяла от любопитство към жената, чиято розова градина бе засаждал, с която замина за Чикаго и на която най-неочаквано сега искаше да представи дъщерите си.

— Благодаря, но засега е достатъчна и срещата с момичетата. Няма да имаш проблеми с Мелъди, но Саманта може да се държи малко отчуждено и дори враждебно. Тя е прекрасно момиче, Рейвън, щедра и любяща към сестра си, към мен и родителите ми, но се страхува от контакти извън този кръг и се опитва яростно да го запази непроменен.

— Ник, имам представа от предателство и доверие.

— Знам това — отговори той нежно. Надяваше се един ден тя да го разбере и... да му прости, когато откриеше, че той също бе скрил важни истини от нея. Че бе предал нейното доверие, за да не предаде отново своите дъщери.

ТРЕТА ЧАСТ

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лос Анджелис, Калифорния

Понеделник, 27 март

— Окей. Благодаря — отговори спокойно Джейсън, умело прикривайки своето раздразнение. Това съобщение не го зарадва никак, но жената не бе виновна за нищо.

Ядоса се, защото в очакване на обедата с Лорън Синклер и Рейвън Уинтър бе дал почивен ден на Грета. Непосредствено след срещата смяташе да поработи в кацналия над верига от скални масиви апартамент в Санта Моника. По-късно, в четири и четиридесет и пет, щеше да вземе специалната лимузина, която да го закара до палатата на Дороти Чандлър.

Джейсън мразеше да си губи времето. Без съмнение творчески гений, режисьор на уникални и предизвикателни постановки, той се различаваше от множество други творци по това, че никога не губеше съприкосновението си с действителността. Беше съсредоточен, организиран и със силно развито чувство за самоконтрол над артистичните си приумици, поради което никога не просрочваше определеното време за снимки и не надхвърляше предварително отпуснатия бюджет.

Сега, разбрал за ненадейното проваляне на непосредствените си планове, Джейсън веднага насочи вниманието си към предстоящите четири дни. В четвъртък отлиташе за Хонгконг, където щеше да снима „Нефритения палат“. Дотогава трябваше да се справи с множество задачи. Не ги степенуваше, защото така или иначе щеше да свърши всичко до излитането на самолета на „Голд стар“ в четвъртък, точно в три часа след обяд.

Реши да използва няколкото свободни часа за и без това огромната си кореспонденция. Предпочиташе да диктува писмата си и затова му трябваше някой, който спешно да замени отсъстващата Грета. След кратко колебание набра познатия четирицифрен номер, осигуряващ връзката със служителя по административните услуги на „Голд стар“. Марго не му отстъпваше по организация и ефективност на

работа и Джейсън знаеше добре, че въпреки неофициалната празнична обстановка в Холивуд, царяща в деня на академичните награди, тя и днес ще бъде на работното си място.

— Помагай — каза лаконично той.

— О, Джейсън, не. Днес?

— Знам. Няма да се сърдя, ако не успееш да ми намериш никого.

— Само един човек ли ти е нужен? — запита с надежда Марго. Обикновено за допълнителна помощ Джейсън изискваше повече хора.

— Само един — потвърди той. — Само някой, който би могъл да попише под моя диктовка от дванадесет до около три часа.

— А дотогава?

— Мисля, че дотогава имам достатъчно работа. Та значи, възможно ли е?

— Ще намеря някой спешно за дванадесет.

— Благодаря.

— Моля. Джейсън, желая ти късмет тази вечер.

Беше точно дванадесет часът, когато тя се появи в отворената врата. Джейсън имаше вътрешен биологичен часовник, който никога не грешеше, затова не се изненада от присъствието на секретарката, и все пак усети странен порив да вдигне очи. Тя стоеше тихо и не загатваше дори с въздишка за своето идване, но въпреки това нещо ефирно около нея сигнализираше за ненатрапчивото ѝ присъствие.

Секретарките и момичетата от рецепциите, работещи в студията на Холивуд, обикновено се стремяха да стават актриси. Те се обличаха в стилни дрехи със запомнящи се цветове и кройки и използваша огромни количества грим. Освен това приемаха с ентузиазъм дори и най-отегчителната задача, а техните реакции на различните събития в офиса варираха от страдания до екстаз, с което колоритно демонстрираха своите способности.

Холивудските секретарки с претенции на актриси бяха красиви, талантиливи и схватливи; те всички притежаваха и другото качество, необходимо за оцеляване в града на блясъка и измамата — самоувереност, или поне илюзията за наличие на такава. Може би тази жена самата бе една илюзия, мираж, който щеше да изчезне също толкова мистериозно, както се бе появил. Лицето ѝ почти изцяло бе

скрито с великолепна завеса от златна коса, а вместо очи Джейсън съзря само ослепителни отражения в очила с металически рамки.

Вместо предизвикателен тоалет, разкриващ добре оформени крака и пищни извивки по тялото, тя носеше затворена до шията й рокля, дълга до земята и сякаш изпъстрена с поляна от диви цветя.

Джейсън реши, че дрехата е доста симпатична и прилича на реликва от друга епоха, като самата нея. Създанието напомняше невинно дете, най-крехко цвете, обречено да бъде безпощадно пометено от променливите вълни на времето. Би изглеждала добре — на някоя горска поляна, прегърнала китарата си, да ниже балади за любовта. Но вместо в лоното на пасторалната действителност, това ефирно създание се намираще тук, при него, в забързаната империя на блясъка, чийто некоронован принц бе той.

Да, очевидно нейното присъствие бе плод на някакво ужасно недоразумение. И все пак Марго бе спазила обещанието си: неговата секретарка за следобедна бе пристигнала в кабинета му навреме, стискаше в ръката си бележник и очакваше да започнат работа.

Всяка една от десетките други секретарки на Джейсън Коол бе готова на всичко, за да прекара следобедна си с него. Какъв по-добър начин да бъде открита? Имаше ли друг по-влиятелен мъж в Холивуд?

Джейсън съзнаваше, че жената — видение пред очите му не изпитва никакво удоволствие от присъствието си при него, но че е решена да остане — въпреки всичко.

Наистина ли бе толкова страшен? Нима неговата заслужена репутация на безкомпромисен перфекционист от някои се възприемаше като жестокост?

Да, той наистина бе взискателен, много взискателен, но никога и пред никого не бе изгубвал търпение. Дори и сега, когато вътрешно се гневеше, че това деликатно цвете явно се страхува от него, Джейсън успя да запази гласа и усмивката си приятни и дружелюбни. Приблужи към нея и поздрави.

— Здравейте. Моля, заповядайте. Дойдохте тъкмо навреме.

Под мълчаливите инструкции на носителя на академични награди режисьор, тя влезе в офиса и седна на един стол точно срещу неговото бюро. Джейсън видя ясно дълбоко изгризаните нокти на нейните разтреперани, бледи пръсти. В очите й — сложна смесица

между зелено и синьо, също се четеше неувереност и това предизвика у него нов пристъп на ярост.

Трябваше да я успокои. Най-лесно и най-бързо щеше да постигне това, като ѝ покажеше колко леко се работи с него. Като начало можеше да я накара да препише вече написаното и след това да продължи, но тогава тя би могла да изчезне в секретарския офис и да чака там, трепереща от страх, че той ще ѝ открие грешки.

Джейсън нямаше да я пусне, преди да я убеди, че е нелепо да се страхува от него. Когато тя се появи, бе стигнал до средата на едно писмо, и просто щеше да ѝ го продиктува докрая.

— Да се залавяме ли за работа?

Златната завеса се поклати в знак на съгласие и той предложи:

— Защо просто не ви продиктувам нещо?

Стори му се, че това я изненада, но тя бързо сведе глава и затърси химикалка в плетената си чанта, оставена на пода до нея. Явно я имаше някъде от шестдесетте години, тъй като бе доста протрита.

— Готови ли сме? — попита той, когато тя извади химикалка и отвори бележника. — О кей. Моля, напишете това: „Трябва да знаете, абстрахирайки се от моите права върху работата, че като цяло аз не съм много съгласен с творбата, върху която ще работя, за да съм склонен на някакви компромиси по отношение на нейния край...“

— Господин Коол? Съжалявам, че закъснях толкова!

Джейсън не погледна веднага към натрапницата, въпреки че нейните задъхани думи незабавно го прекъснаха. Видението пред него продължаваше да го хипнотизира, омайва и същевременно притеснява. Нежните пръсти с безпощадно изядени нокти стискаха химикалката толкова жестоко... и изписваха старателно и подробно продиктуваното, а не стенографски, както бе редно.

Когато накрая вдигна очи от бледите пръсти и погледна към вратата, Джейсън съзря една жена, която напълно отговаряше на задъхания глас. Бе облечена стилно и много красиво, а когато той внимателно я погледна с тъмносините си очи, върху лицето ѝ чувството на срам бе сменено с невинна усмивка, изпълнена с надежда...

Ето я — задъхана, красива и несъмнено талантива — неговата секретарка за следобеда.

Но тогава коя, по дяволите, бе жената, изписваща с толкова усилия неговите думи? Какъв бе този блед и русокос фантом от шестдесетте години? И защо нейният поглед изразяваше такова облекчение при вида на красивата особа на вратата?

— Коя сте вие? — обърна се Джейсън настоятелно към видението.

Тя отново го погледна, но сега в очите ѝ страхът отстъпваше място на облекчението.

— Коя сте вие? — повтори той въпроса си, но вече с по-мек тон.

Едва сега Джейсън осъзна, че още не бе чул гласа ѝ. На всички въпроси бе отговаряла мълчаливо, с изплашения си поглед.

Сега за пръв път проговори, с нежен и мелодичен глас:

— Аз съм Мерилин Пиърс... Лорън Синклер. — Холи вдигна рамене в знак на извинение към тъмносините очи, които се втрениха невярващо в нея. Това я смути и тя потърси подкрепата на красивата жена до вратата — сякаш натрапницата можеше да ѝ помогне с нещо.

— Това не е Рейвън — обади се Джейсън. — Попаднала е на снежна буря в Чикаго. Явно не съм разбрал правилно съобщението, което получих тази сутрин от нейния офис. Мислех, че е отказана цялата среща. Всъщност излиза, че само тя няма да присъства.

— Може би ще променим датата на срещата?

Джейсън разбра, че тя искаше точно това. Но ако се съгласеше, щеше ли да я види някога отново? Вероятно си мислеше, че вече е получила отговора на своето искане да се запази краят на нейната книга, защото всъщност той бе диктувал именно такова нещо и тя, като ученичка за назидание на всички, бе написала: „Не съм съвсем съгласен с творбата, върху която ще работя, за да съм склонен на някакви компромиси по отношение на нейния край“.

Но продиктуваното се отнасяше за съвсем различен проект. Джейсън я гледаше извинително, докато обмисляше какво да предприеме. Той рядко се извиняваше, а чувствата си обикновено пазеше за пред камерите, за някоя от множеството роли, спечелили награди на Академията.

Сега обаче той не играеше. Нежността му се съпровождаше от странни и непознати емоции. Необяснимата уязвимост пред Лорън Синклер го караше да си мисли дали пък тя не бе някоя невероятно талантива актриса, преднамерено навлякла тези дрехи от

шестдесетте, тъй като „Даровете на любовта“ се отнасяше именно към този период.

Той чакаше. Вниманието му обаче сякаш я обърка повече, отколкото яростта преди малко. Накрая погледна към красавицата, която трябваше да бъде негова секретарка за следобеда.

— Страхувам се, че съм се объркал. Обедът ми не е съвсем отложен, поради което няма да се нуждая от вас.

Бъдещата актриса превъзходно съдържа разочарованието си, като си тръгна усмихната, грациозно ситнейки с токчетата си. Наистина бе много добра и Джейсън реши на всяка цена да ѝ направи пробни снимки.

— Не знаех коя сте. Писмото, което започнах да ви диктувам, няма нищо общо с „Даровете на любовта“ — обърна се той към Лорън Синклер, когато отново останаха сами. После с усмивка вметна: — Сигурно съм имал някакво предчувствие, че ще дойдете, защото не отказах резервациите за обета.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейсън бе запазил маса в Ловния клуб на „Бел Еър“. В този ден, когато Лос Анджелис се наводняваше с репортери от целия свят, обедът на някои знаменитости заплашваше да бъде развален както от доброжелатели, така и от журналисти, опитващи се в последната минута да изкопчат прогноза за наградите.

Клубът предлагаше пълно уединение, изисквано от богатите му и известни членове. Влизайки във великолепния, луксозен салон Джейсън бе приветстван от множество познати усмивки, но никой не го обезпокои с нищо повече.

Двамата с Холи се настаниха в едно наистина уединено сепаре. Заобикалящото ги безупречно чисто стъкло и огромните букети пред него създаваха илюзията за розова градина.

В присъствието на някой друг Джейсън, който обикновено нямаше време за обяд, щеше да поръча само салата „Цезар“. Но с гостенката си се колебаеше какво да направи. Изглеждаше така, сякаш се храни от време на време. Със сигурност гризеше ноктите си, а под старата дреха се криеше болезнено слабо телце.

— Тук всичко е прекрасно — вметна той, докато наблюдаваше как тя проучва менюто.

— Така е. Не съм много... Обикновено не обядвам.

А днес, когато си толкова нервна заради мене, сигурно изобщо не би яла.

— Тогава да поръчам ли само топли рулета и салата?

— Да — отговори тя с явно облекчение.

Погледът ѝ неволно срещна неговия и едва сега Джейсън видя, че носеше само стъкла без диоптри. В нейните синьо-зелени очи не се четяха нито превземки, нито лъжа. Излъчваха естествен и неподправен блясък. Около тях се очертаваха тъмни кръгове, като че ли тя не бе спала от много дни, притеснявайки се от предстоящата ужасна схватка с него.

Джейсън осъзна, че една част от него също се бе притеснявала и искаше този маскарад да приключи по-скоро. Представяше си как

Рейвън и истинската — бляскава и самоуверена — Лорън Синклер го връхлитат неочаквано и след като кимват за поздрав на седналата срещу него актриса го притискат да признае, че ще направи грешка, ако промени сюжетните линии и края на книгата.

Джейсън трудно би издържал до края на подобни сцени, но сега, когато се вглеждаше в сътрапезничката си, разбра че подобно нещо не го заплашва. Нямаше никакъв предварителен сценарий. Тя, тази различна жена и *никой друг*, бе написала думите, които го вдъхновиха толкова силно. Пишеше поетично, лирично или, с други думи — точно както ѝ подходеше. В нейните романтични истории нямаше нищо сладниково или отблъскващо. От тях бликаше единствено окуражаваща надежда — радостна и невинна като самата нея.

Сексът присъстваше, но никога не се натрапваше. Създаваше се впечатлението, че авторката всъщност няма никакъв сексуален опит и се базира само на убеждението си, че правенето на любов е израз на върховното обединяване на сърцата, мислите, разума и душите на противоположни полове. В романите на Лорън Синклер сексът представляваше единствено дар на любовта, сладко удоволствие, идващо накрая, едва след като изборът е направен.

Хиляди въпроси измъчваха съзнанието на Джейсън. Беше се запалил да узнае знае всичко за нея. Защо пишеше такива романи? Защо бе такава, каквато бе? Къде е била след шестдесетте години? Искеше да опознае истинската Лорън Синклер, по-точно жената, скрита зад очилата си.

— Вашето истинско име е Мерилин Пиърс?

Холи се опитваше да укроти сърцето си, започнало да подскача още когато Рейвън предложи срещата с Джейсън, и оттогава ритъмът му се ускоряваше с всеки изминал ден, докато стигна границата, отвъд която повече не би издържало. Вълнението и сърцебиенето пречеха на съня и на храненето ѝ е тя понякога се чудеше как изобщо можа да оцелее толкова време.

Но Холи оцеля. А докато таксито я отвеждаше от хотел „Бел Еър“ до студиото на „Голд стар“, тя реши, че ще се справи и по време на ужасната среща. Последните седемнадесет дни доказаха колко силно всъщност бе нейното слабичко тяло. Бе издържало без храна и сън, а сърцето ѝ можеше да понесе и по-големи натоварвания.

И когато той, сякаш предчувствал нейното пристигане, я погледна така, сякаш я бе търсил през целия си живот, измъченото ѝ сърце запърха, понесло на крилето си нейната самотна душа.

Този приказен сън вероятно бе просто едно от лицата на смъртта. И ето че той я питаше, с такова внимание, как да се обръща към нея, а тя желяеше, поне през краткото време на тази илюзия, да я нарича с пазеното в дълбока тайна име.

— Мерилин Пиърс е името ми по паспорт, но иначе ме наричайте Холи.

— Да не сте коледно бебе?

— Да — прошепна тя едва доловимо, учудена от нежността, с която той произнесе името ѝ.

— И преди колко Коледи?

Холи почувства леко притеснение. Част от нея наистина вярваше, че е на тридесет и пет — възрастта на Мерилин Пиърс, ако бе жива. Част от нея наистина вярваше, че вече е стигнала годините, считани за средата на попрището жизнено...

— Холи? — Джейсън се обърна към нея, видял страданието в красивите ѝ очи. Какво ѝ причиняваше такава силна болка? И какво я принуждаваше да се крие зад златната си коса и маскировъчните очила?

Тя отново пътуваше към виденията на смъртта — минали и бъдещи, — но нежната загриженост в гласа му я върна към ужасното и същевременно приказно настояще.

— Да?

— За какво точно си мислехте?

— За нищо.

Холи се почувства виновна за лъжата си. Тя не искаше да лъже този човек и не можеше.

— Мислех си за отминали събития.

— Можете ли да ми разкажете нещо за тях? Моля ви.

Тя знаеше, че е невъзможно да сподели с когото и да било спомените за онази снежна вечер на Свети Валентин. Знаеше със сигурност, че ако някога изобщо започнеш да изброява неописуемите подробности от онзи ужас, натрупалата се в нея болка щеше да изскочи и да закрепси, без да може някога да спре. Тя нямаше веднага да умре, а само щеше да крещи и крещи — до последния си дъх. Холи

знаеше, че нейните спомени за любимите лица, отчаяните молби и лудостта трябваше да останат завинаги погребани в нея. Нямахте право да споделя такова зло или такъв ужас.

— Не мога — отговори тя накрая.

Джейсън наблюдаваше състрадателно тъгата в погледа ѝ и съжеляваше, че Холи не желаше да говори пред него. Но тя трябваше да сподели с някого. Каквото и да бе, трябваше да излее душата си.

Но защо да споделя точно с него? С човека, чието решение да промени щастливия край на романа я бе накарало да изостави своето гнездо на романтични истории, в което тя явно намираще подслон?

Джейсън вече бе решил какво да отговори на Холи. Филмовата версия на „Даровете на любовта“ щеше да остане абсолютно идентична с нейната книга, бликаща от надежда за любов. Но кажеше ли ѝ това веднага, тя навярно щеше да си тръгне, да изчезне така мистериозно, както се бе появила.

Той не желаше тя да си отива. Необходимо му беше да види отново нейните прекрасни синьо-зелени очи, красивата усмивка, докоснала устните ѝ, да чуе отново чувствените нотки в гласа ѝ, когато говореше с толкова любов под напора на нежни спомени.

Джейсън всъщност искаше много повече. Човекът, чиято страст и всеотдайна енергия се изразходваха за неговите филми, а не за пищни и самоуверени жени, с които споделяше леглото си, искаше много повече от Холи... за Холи... и с Холи. Той копнееше за великолепия дар на любовта, така прекрасно описван от нея.

Внезапно надигналите се в него желаниа го шокираха. Коол винаги получаваше каквото поиска. Но никога нищо не му се поднасяше наготово. Винаги бе постигал триумф с работа, неуморна енергия, амбиция и самодисциплина.

Но никога преди не си бе пожелавал любов. И никога преди не се бе чувствал толкова безсилен. Колкото повече се взираше в замъглените и недопускащи го до себе си очи, толкова повече нарастваше усещането му за безпомощност.

И все пак в този неин поглед се бе прокраднала и смелост, и топлота, когато тя му бе признала, че нейното истинско име е Холи.

— Холи? — произнесе Джейсън с нотки на несвойствена емоционалност и нежен зов.

— Да?

„И ти ли го чувстваш?“ — питаше безмълвно сърцето му.

„Да“ — издайническите пламъчета в очите ѝ побързаха да му отговорят.

Джейсън разбра, че тя бе почувствала магията, но това я ужасяваше, и реши да смени темата с по-безопасна.

— Никога не съм ходил в Аляска.

— Много е красиво.

— Ще ми разкажете ли за нея? Погледнете ме, моля ви! Холи?

„Да“, отговори вместо нея очите ѝ, които се отвориха още веднъж за него. *Да*.

Започна да говори колебливо и неуверено, но надарената разказвачка на истории, която живееше в нея, постепенно надделя. Разказваше за ледници и гори, за смарагдовозелени морета, за огромни мечки и величествени орли. А хората там — те бяха богатството и силата на културните традиции в Аляска.

Понякога Холи спираше да говори, сякаш не вярваше, че той наистина би желал да я слуша още. Но Джейсън я окуражаваше да продължава, страхувайки се, че магията ще си отиде от него. Облаците се разнесоха от погледа ѝ и тя дори се усмихна.

Постепенно историята за Аляска наближи края си. Но това не беше нейната история. Тя не бе разказала нищо за себе си.

— Откога живеете в Аляска?

— Вече петнадесет години.

— Изглежда сте обиколила целия щат?

Холи поклати глава, но на лицето и се изписа срам.

— В началото пътувах много — отговори тя и се замисли, че сега рядко напускаше дори колибата си. Сега дори отиването до града ѝ се струваше непосилно и тя го правеше само по необходимост — за провизии, до пощата, да изгледа някой филм, ако в него участва... Джейсън Коол.

— Имате ли си любимо място? — запита той в желанието си да я откъсне от нейните далечни спомени и да я върне в настояще.

— Бероу — отговори тя с благодарна усмивка. — Ходех там всяко лято.

— Защо?

— Защото през лятото, между май и август, слънцето никога не залязва напълно. Започне да захожда както — навсякъде другаде, но

преди още да е докоснало хоризонта, и отново се издига в небосклона. Прилича на огнена топка.

— Бих желал да видя това чудо.

„Бих желал да видя това с теб“.

Това бе най-важното съобщение, което някога очите на Джейсън бяха изпращали, и тя успя да го разчете съвсем ясно. Бледото ѝ лице се покри с нежна розовина, но тя не отклони погледа си.

Холи и Джейсън говореха за магията — омайната магия на природата, и тази, създаваща филмите. Гласовете им се лееха волно, като флирта на лятното слънце с хоризонта на Бероу. Никой от тях не споменавахе думата „любов“, но и двамата знаеха, че в тези приказни часове я изживяват и потъват в нея, но само за да полетят отново — подобно на лятното слънце, нежелаещо да залезе.

В един момент обаче Джейсън излезе от своя унес и стреснато погледна часовника си. Беше почти четири. Лимузината, която трябваше да го закара до палатата на Дороти Чандлър, щеше да пристигне пред жилището му след по-малко от час.

— Трябва да тръгвам — извини се той тихо. — Церемонията по награждаването започва точно в шест и трябва да бъде там поне двадесет минути преди началото.

— Церемония по награждаването?

Холи очевидно нямаше и представа за какво става дума. Джейсън едва успя да скрие удивлението си, но този факт го притесни.

Може би раздаването на „Оскари“ не бе най-важната новина в Кодиак, но все пак от събота тя бе в Лос Анджелис. Нима през тези два дни не бе включвала телевизора, или не четеше вестници — поне водещите заглавия? Тялом Холи пребиваваше в Лос Анджелис, но къде всъщност се намираше? Губеше се някъде в шестдесетте? Или бе погълната от последния си любовен роман, върху който работи? А може би изживяваше някакви лични страдания?

— Тази вечер се раздават наградите на Американската академия за киноизкуство — обясни ѝ той и внимателно добави: — По време на регистрацията казах на организаторите, че ще присъствам сам. Въпреки това мисля, че ако отида с някого, няма да има никакви проблеми с местата. Би ли дошла с мен тази вечер, Холи?

— О, не — прошепна тя. После бързо вметна: — Искам да кажа, че бих желала... — Тя се запъна, искайки да произнесе думите: „да бъда с теб“.

Така бяха постъпили нейните героини, но...

— Не мисля, че ще дойда. Но благодаря за поканата.

Джейсън не искаше да я принуждава. А и предпочиташе да останат насаме, в техния приказен свят. Ако тя отидеше с него на най-пищната церемония в Холивуд, интимността им щеше да бъде нарушена от ордите фотографи, любопитни да научат нещо повече за мистериозната жена.

— Трябва да поговорим за книгата ти — каза Джейсън, когато пристигнаха пред хотел „Бел Еър“. — Защо не закусим заедно утре сутринта?

— С Рейвън?

Джейсън почувства раздразнение. Явно Холи се надяваше на безрезервната подкрепа на юристката.

— Мисля, че ние двамата също можем да обсъдим въпроса, Холи. Но щом държиш на Рейвън, ще проверя дали се е върнала и може ли да се присъедини към нас.

— Не. Всичко е наред и така.

— Бих желал да обсъдим книгата ти с тебе, Холи, но още сега ти обещавам, че няма да променя нито думичка в нея, ако ти не искаш. Значи... ще те взема в девет. Ще отидем до Малибу. Там има един ресторант, който вероятно ще ти хареса.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След онази снеговита вечер, когато щастливият глас на измислената Корки ѝ бе попречил да разбере за смъртоносна схватка между нейната майка и Дерек, вече седемнадесет години Холи не гледаше телевизия. Ако тогава не се бе заляпала в синия екран, ако тихичко бе играла с близнаците на някаква игра, може би щеше да чуе какво става в съседната стая, може би щеше да извика за помощ и така щеше да спаси най-обичните ѝ хора.

Изолираният и самотен свят, обитаван от Холи след онази вечер на Свети Валентин, бе изпълнен с тишина. Нямахме нито телевизор, нито радио, нито стерео в колибата ѝ в Кодйак. Нямахме никакви излишни звуци, способни да потиснат и най-тихия шепот — онзи, който все още се напрягаше да долови толкова години след неговото заглъхване завинаги...

Холи наблюдаваше празния екран на телевизора в своята луксозна хотелска стая. Апаратът стоеше насреща ѝ мълчаливо и предизвикателно. Сигурно щяха да предават церемонията по награждаването. Тя вяло си спомняше изпълнените с блясък вечери при раздаването на „Оскарите“.

Вече толкова години телевизорът бе неин враг и съконспиратор в жестоката лудост на Дерек, но сега постепенно се превръщаше в съюзник на разтуптяното ѝ сърце, което жадуваше да зърне отново Джейсън Коол.

Холи натисна бутона с разтреперани пръсти и рязко се отдръпна, стресната от шума, напирещ остър и пронизващ в нейните спомени. За щастие звукът бе пуснат ниско. Имаше усещането, че красивата репортерка, застанала на червения килим пред павилиона на Дороти Чандлър, където знаменитостите слизаха от своите лимузини, говореше само на нея.

Холи наблюдаваше екрана, заслушана в имената на пристигащите. Но до появата на Джейсън част от нея се озърташе по-скоро да долови далечните звуци, предшествали някога смъртта.

Веднага щом той се появи и с финес приглади дългия си смокинг на слизане от лимузината, безсмисленото ослушване за смъртоносния шепот от миналото отстъпи място на пресните спомени от техния следобед. Разтуптяното сърце на Холи сега се бореше с един друг глас, който я предупреждаваше, че всичко е било една илюзия, трик на най-надарения в Холивуд актьор.

„Той само те омайваше — нашепваше гласът. — Прелъстяваше те с нежния си поглед, за да получи каквото желае: никаква съпротива на промените, планирани за «Даровете на любовта». Искреността, с която те канеше да го придружиш на церемонията тази вечер, бе само част от добре изиграното представление. Той беше сигурен, че ще кажеш «не». Веднага разбра, че никога не си ходила на срещи и че нямаше да отидеш и днес. Ето, сега слиза от колата, но след миг ще се обърне да подаде ръка на своята придружителка. А тя ще бъде самоуверена и красива — като самия него. Неговата приятелка, неговата любовница...“

Пиколото обаче затвори вратата след холивудското светило и лимузината плавно потегли.

Джейсън пристигна в павилиона на Дороти Чандлър сам, което предизвика внимателно обмисления коментар от страна на репортерката, която приближаваше към него: „Предполагаше се, че мистър Коол ще се появи с Никол Хавиланд, неговата партньорка от «Без предупреждение» и — според клюката — първа дама на сърцето му извън снимачната площадка. Но очевидно той е решил да играе соло тази вечер, като остави любопитните да се чудят дали сега Никол си е сама вкъщи“.

Злобничкия си коментар репортерката правеше с очевидно задоволство, сякаш тя самата бе изоставена от Джейсън и сега изпитваше удовлетворение от подобно третиране и на една от най-забележителните холивудски актриси. Впечатлението, че познава Джейсън интимно, се засилваше и от престорено свенливата усмивка, докоснала устните ѝ, когато той приближи за кратко.

— И така — изпърха тя, — как се чувства човек със седем номинации, включително за: най-добра игра, най-добра режисура и най-добър филм?

— Чувства се отлично.

— Всички останали номинирани, с които разговарях тази вечер, споделиха, че за тях спечелването на златната статуетка няма кой знае какво значение. По-важна е самата чест да бъдеш сред отличените. Съгласен ли сте?

Омайна и много секси усмивка озари неговото красиво лице.

— Номинацията наистина е от значение. Но спечелването на наградата, все пак, е друго нещо. — Внезапно усмивката му изчезна и той добави вече сериозно: — Но най-важното е да направиш филм, в който вярваш... и да го направиш, отдавайки всичко от себе си.

Керълайн се усмихваше одобрително на заяждането — с явни намеци от интимно естество — между красивата нахакана репортерка и Джейсън Коол. Тя приветства неговия несъмнено искрен отговор на прословутия въпрос.

Откровеността бе качество, които Керълайн обожаваше. И което ценеше най-много и в себе си.

Ненадейно телефонът иззвъня, но тя не направи опит да отговори, признавайки си, че тази вечер е изневерила на така цененото от нея качество. За четиридесетия си рожден ден тя имаше по-особени планове. Това бе самата истина — напълно искрена и неподправена. В чест на важното събитие Керълайн просто искаше да остане насаме със себе си, да гледа наградите на Академията и да изпие малко шампанско, което вече я изкушаваше заедно с хрупкавите сладкиши.

Ето защо бе казала на множеството си приятели, че има отдавнашни планове за празника си и не бе поканила никого на гости. По тази причина не можеше и да отговори на телефонното обаждане.

Но човекът от другата страна изчака търпеливо включването на касетофона, който поздравя: „Здравейте. Аз съм Керълайн. Точно сега не мога да ви отговоря, но ако ми оставите съобщение, когато чуете сигнала, ще ви позвъня възможно най-скоро. Благодаря“.

Чу се сигнала за запис и после дълбок, сериозен глас:

— Керълайн, обажда се Лоурънс Елиът. Просто исках да ти пожелаля...

— Лоурънс! Здравей.

— Здравей. Ти си там? Честит рожден ден.

— Благодаря.

— Звучиш ми малко задъхана. Да не съм те върнал на излизане от къщи за тържеството?

— Не. Просто телефонът ми не е на много удобно място — отговори тя, излъгвайки хладнокръвно. Неговият глас я накара да се задъха още преди да се втурне към телефона. „Честност, искреност, а?“ — самопронизира се тя грубо и после призна. — Всъщност празнувам в много тесен кръг тук, сама със себе си, и гледам тържеството за наградите на Академията.

— А какво би предпочела за вечерта? Голямо тържество сред множество приятели?

— Да.

Не бе точно така. Всеки път, когато се питаше какво точно иска, винаги избираше да остане насаме с мислите си. Но сега се обаждаше той.

— Нещо не съм пресметнала правилно шампанското и коктейлните бисквити — твърде много са за един човек, но вероятно са достатъчно за двама... ако това би те заинтересувало.

Ето, покани го направо, на което Лоурънс Елиът отговори с безкрайна тишина.

— Пила ли си вече от шампанското? — попита той накрая.

— Не.

— Добре, тогава ако искаш, можеш да дойдеш тук. Имам телевизор. Ще ми помогнеш при раждането на десет шпрингер-шпаньола, а между другото, ще гледаш и раздаването на наградите.

— Израждаш кученца?

— Всъщност ражда ги един черно-бял шпрингер-шпаньол — Кети. Аз само помагам. Роди първото дребосъче преди пет минути.

— Ти каза, че ще има десет? Откъде знаеш?

— Направих рентгенова снимка.

— Няма ли да я притесни, ако наблюдавам?

— Не мисля. Някои шпрингери наистина са много чувствителни, но не и Кети. Нейното средно име е Мелу^[1]. Очаквам и няколко други наблюдатели. Кети живее на около пет мили оттук, в съседство с много деца. Някои от тях ще получат кученца и възнамеряват да гледат раждането. Първоначално мислех да отида аз в дома на Кети, но преди три дни собственикът ѝ си наранил гърба и сега трябва да остане

известно време на легло. Затова взех Кети при себе си, а след няколко минути децата ще започнат да пристигат с родителите си.

— Много мило от твоя страна да направиш цялото това шоу в дома си.

— Няма проблеми. Мисля, че това събитие наистина си струва да се наблюдава.

— Събитие, на което през своите четиридесет години никога не съм ставала свидетел. С удоволствие ще го наблюдавам.

— Добре.

Лоурънс ѝ обясни подробно как да стигне до дома му в предградията на Исакуа и добави:

— Най-близката до пътя врата ще бъде отворена. Просто влез, когато пристигнеш.

Точно когато Кети бе родила и второто кутре, Керълайн влезе в просторната, осветена кухня. На вътрешната стена на вратата стоеше бележка с инструкцията за пристигащите да се събуват. Тя се подчини и добави своя чифт обувки към вече образувалата се в коридора редица от големи и малки.

На път за дома на Лоурънс, Керълайн спря до любимата си сладкарница на хълма Куин Ан, откъдето купи сладкиши, коктейлни бисквити, шоколадов чипс и сникърс. Когато поставяше съблазнителната бяла чанта на кухненския плот, тя забеляза още една ръчнонаписана бележка, изискваща да си измие ръцете. И този път безпрекословно се подчини, след което се загледа в рентгеновата снимка. Преброи десет малки черепа, още толкова гръбначни стълба, 20 чифта крайници и се насочи към развълнувания шепот в съседната стая.

Малките главички зяпаха с разширени от учудване очи в родилната кутия, където Кети енергично — дори агресивно — облизваше своето току-що родено кутре. Този акт бе нещо повече от горещо приветствие на майката към своето бебе. Така тя стимулираше неговите мънички дробчета да направят прехода си от течния свят към света на въздуха, където трябваше да се научи да вдишва само живителните глътки.

Кети продължаваше да облизва рожбата си, а Лоурънс всмукваше с дебела спринцовка от мъничката устичка на новороденото останките на неговия воден свят. Когато приключи тази процедура, той ловко направи единичен шев на пъпната връв, за да спре изтичането на кръвта.

Керълайн, дечурлигата и родителите им въздъхнаха от облекчение, когато изведнъж малкото същество се раздвижи, изсумтя и започна да диша. Невероятно, но едва преодоляло първото препятствие, мъничкото животинче веднага започна да ходи — нестабилно, но с яростна решителност. Пред очите на всички безжизненото телце се превърна в кученце. Черно-бялата му козина бе подсушена с езика на майката; носът му бе светлорозов от кислорода в кръвта, а опашчицата непрекъснато се поклащаше, за да балансира все още нестабилните крачки върху дебелата кърпа в кашона.

Накрая Лоурънс внимателно извади подсушеното кутре от родилния кашон и го премести в по-малък, където на сигурно и топло вече спеше другото новородено. Кети не оказа съпротива. По-късно, когато родеше всичките си бебета, тя щеше да се грижи за тяхната съдба, но засега имаше друга задача, на която бе подчинен и нейният майчински инстинкт.

Когато Лоурънс преместваше новороденото, Керълайн почувства между тях невидими вълни, привличащи ръцете им заедно да се протегнат към малкото същество и да го прегърнат нежно.

— Все още не трябва да вземаме кутретата — чу се млад и развълнуван гласец. Явно Лоурънс или някой родител бе обсъждал с децата проблема с отглеждането на кученцата. — Трябва да почакаме докато станат поне на една седмица.

— Точно така, Джени. — Лоурънс се усмихна на малкото момиченце, чиято къдрава руса косица се раздвижи в отговор. — Само ще ядосаме Кети, а ние не желаем това, нали?

— Не — и Джени поклати развълнувано главицата си.

След малко зелените очи на Лоурънс зашариха наоколо притеснени... докато открият Керълайн.

— Здравей. Значи успя.

— Да. По пътя спрях да купя малко сладкиши — вдигна тя свойствено рамене и посочи с поглед чиниите със сладкиши на

близката маса. — Но доколкото се ориентирам в обстановката, те съвсем не са достатъчни.

— Вероятно няма такова нещо като достатъчно сладкиши — отвърна с усмивка домакинята. После, почувствал, че появата на гостенката му е почти толкова удивително, колкото и раждането на кутретата, се обърна към развълнуваното общество около себе си:

— Това е Керълайн.

През времето до предстоящата контракция на Кети, Керълайн се представи на останалите възрастни и поговори с децата, но нечий странно любопитен поглед я накара да почувства прилив на горещи вълни в тялото си.

Беше станала обект на неприкрито любопитство от страна на една красива блондинка, която още от далече си личеше, че е майката на Джени. Казваше се Айлийн и не носеше брачна халка. Ясно беше, че Айлийн се интересуваше от Лоурънс, а и имаше какво да му предложи: себе си — млада, красива, жизнена — и... своята русокоса дъщеря, малко момиченце, приличащо силно на изгубената дъщеря на Лоурънс.

Имаше ли нещо между Айлийн и Лоурънс? По неговото поведение не можеше да се каже нищо. Той се държеше с нея също толкова приятелски, но безпристрастно, както и с останалите родители.

„Такъв си е Лоурънс — мислеше си Керълайн. — Дори и да има нещо между него и Айлийн, той ще успее да го запази скрито и строго интимно.“

И точно тогава Керълайн почувства и друг изгарящ я поглед. Обърна се и срещна усмивката на тъмнозелените очи. В тях обаче съвсем не се четеше безпристрастност, а по-скоро послание — предназначено само за нея.

Дъхът ѝ спря, мислите ѝ бяха пометени нанякъде, а тялото ѝ се изпълни с еуфорична и опияняваща топлина. Смаяна от видяното, Керълайн се опита да откликне със същата смела усмивка.

Той обаче вече гледаше в друга посока. Едно нетърпеливо хлапе се завря в неговите ръце, за да пита кога Кети ще роди следващото си бебе и... почти веднага започна самото раждане.

Много скоро Лоурънс отново потърси Керълайн с поглед, но страстта в него се бе превърнала в спомен, бе изчезнала като мираж.

Сега той я гледаше приятелски усмихнато и сякаш я питаше дали би му помогнала — както в мъжкия гимнастически салон на средното училище в Моклипс. Керълайн пое свойски асистенството, изразяващо се в малки, но важни задачи, като да подава спринцовката, конците и тампоните.

— Имам други планове за тебе — предложи ѝ Лоурънс докато наблюдаваше как поставя внимателно четвъртото кутре до неговите трима близнака.

— Добре.

— Някъде зад тази врата се намира един бял женски кокер шпаньол. Тя трябва да излезе навън за няколко минути, преди да си легне. Вероятно спи на едно от канапетата във всекидневната, но може вече да се е свила и на някоя от нейните възглавници на пода в спалнята.

— О, това поведение е доста смело, като се има предвид дейността, която кипи тук.

— Ако само знаеше, сигурно непременно щеше да поиска да се присъедини. Тя е вече на цели петнадесет години. Много е жизнена, но съвсем не чува — обясни ѝ Лоурънс, опитвайки се да развесели с усмивка внезапно помръкналото лице на Керълайн. — Глухотата не я притеснява ни най-малко. Всъщност, според стопаните ѝ, тя се бори с нея от години.

— Кокерката не е твое куче?

— Не. Нямам свои домашни любимци, а само гости, които остават при мене, докато собствениците им са на почивка или пък са изоставени и ние с партньорите ми им търсим дом.

Лоурънс разказа на Керълайн, че кокерът се казва Минди и след разходка има навика да довлича малки камъни със себе си, затова зад вратата сега има цяла купчина от тях.

— Докосването я стряска и плаши, ако преди това не е видяла човека или не го е подушила. Ако е още будна, позволи ѝ първо да те види, а ако е заспала, подръж ръката си близо до носа ѝ, за да се събуди от миризмата ти. И ѝ говори. Може и да е глуха, но чете по устните — каза Лоурънс, когато Керълайн вече се запътваше към животинчето.

„Колко добър човек си, Лоурънс Елиът — мислеше си тя. — Сърдечен, учтив, внимателен и изтерзан.“

Трапезарията, изпълнена с аромата на прясно пригответените сладкиши и глъчката на въодушевените деца, излъчваше топлота и задушевност. Но след шумната веселба, студенината на всекидневната разкри на Керълайн истината: Лоурънс живееше напълно изолиран от света, отдал се единствено на неуморно търсене на златокосата си дъщеря.

Стаята порази Керълайн и с огромното си пространство. Високият таван и стените бяха направени предимно от стъкло — типичен избор за човек, прекарал години наред от живота си в затвор.

Студенината и липсата на каквато и да било украса сами по себе си също напомняха за затвор, бягство от който предлагаха единствено множеството книги, подредени по високите лавици, опасващи вътрешните стени на стаята. Лоурънс очевидно обичаше да чете — като самата Керълайн, която, хвърлила един поглед върху заглавията, откри, че неговите интереси са също толкова разнородни, колкото и нейните.

Тази обща черта помежду им предизвика странни емоции в нея. Ненадейно тя си представи как присъствието на двама души прогонва студенината и болезнената самота от същата всекидневна, с нейното оскъдно обзавеждане и иззиданата от камъни камина. Мъж и жена, седнали пред игривите пламъчета, четат книги, пият топъл шоколад, слушат ромола на сипещия се върху стъклените капаци дъжд и... сред целия този уют чифт тъмнозелени очи се вглеждат в нея, с онази жажда за интимност, която бе виждала и друг път...

„Стоп!“ — заповяда Керълайн на въображението си, което толкова безотговорно ѝ надяна розови очила, и отново се върна към студенината, символизираща живота на Лоурънс Елиът. Сам. Заклучен в собствените си спомени и отчаяно търсене. Да, наистина, понякога този благороден човек предлагаше опита и жилището си на децата и животните на други хора, но те му бяха само гости.

Въпреки няколкото издайнически камъчета, нямаше никакъв кокер шпаньол във всекидневната, както и в просторния кабинет, пълен със старателно подредени купища ветеринарни списания и

множество книги. Нямахме го и в първата спалня, чието ярко обзавеждане я правеше много по-различна и по-топла от останалите стаи.

Това бе мястото, натъжи се Керълайн, което символизираше единственото спасение за него от затвора му... стаята, предназначена за Холи след нейното завръщане.

„О, Лоурънс. Трябва да живееш своя живот. Трябва да позволиш на нещо — на някого — да те докосва.“

А може би все пак той не бе съвсем сам? Керълайн колебливо тръгна към отворената врата на стаята, която бе спалнята на господаря. Може би вътре ще открие някакво доказателство, че измъченият, но толкова привлекателен мъж е дал поне на физическите си потребности малко свобода. Някое забравено парфюмче върху тоалетката или любовен роман на нощното шкафче до леглото?

Нищо. От спалнята на Лоурънс лъхаше още повече студ и вероятно щеше да се окаже най-самотната стая от всички, ако не бе присъствието на заспалия кокер шпаньол, свил се на топче върху своята възглавничка, но не на пода, а по средата на леглото.

Керълайн се усмихна нежно, внезапно решила че златистото кученце несъмнено спеше с Лоурънс, защото той никога не би го изпъдил на пода, след като то предпочиташе леглото.

„Надявам се, че се сгушваш до него. Надявам се, че той се радва на твоето присъствие и топлинка.“

Преди да подложи ръката си под нослето на Минди, за да я събуди, Керълайн хвърли още един поглед на стаята. В нея, както и в останалите помещения, нямаше нищо лично и строго интимно. Не се виждаше дори и една снимка от мистериозно зарязания от Холи албум в нощта, когато е изчезнала завинаги.

Снимките сигурно бяха скрити някъде и само когато Лоурънс оставаше съвсем сам, ги изваждаше. Но не и тази вечер, не, когато къщата му бе отворена за обожаващите го, но любопитни очи на чуждите хора. Доктор Елиът бе местният исакуански герой, силно уважаван и страшно интересен. Те, разбира се, знаеха всичко за него: бяха го гледали по националната телевизия.

Лоурънс нямаше много тайни, но това, което му оставаше — семейните фотографии, той пазеше ревностно само за своите тъмнозелени очи.

До десет и половина вечерта се родиха само шест кученца, но децата трябваше да стават рано за училище и едно по едно си заминаха. Лоурънс и Керълайн останаха сами.

Кети поиска да излезе. Съпроводиха я навън, под златистите лъчи на едно фенерче. Керълайн забеляза, че оградата, върху която Минди се изпишка, опасваше само малка част от неговата собственост. Трапезарията гледаше към обширна ливада. В единия ъгъл се виждаха конюшня и дворче към нея. Цялото останало имение бе покрито с храсти и диви цветя, които се бяха ширнали чак до боровата горичка в далечината.

В тишината и спокойствието на нощта Керълайн се помоли дано поне тук той да намери покой от преследващите го призраци.

В единадесет и четиридесет и пет Кети роди и последното си кученце. Керълайн изживяваше с трепетно вълнение всеки момент — от облизването от майката на полепналата по неподвижните телца плацента, до вдишването на първата глътка въздух. Постепенно обаче се успокояваше и при последното кученце страхът ѝ почти бе преминал... Всички мъничета се справиха добре в прехода си от живота в утробата към големия свят. Да, Лоурънс наистина заши пъпната връв на всяко едно от тях и помогна за първото вдишване, но според него тази модерна медицинска интервенция до голяма степен бе ненужна.

Единствено последното бебе се оказа, че има нужда от помощта му... от нейната помощ.

Кети бе изтощена, но почувствала нежеланието на неподвижното телце да оживее, тя започна да го ближе по-яростно от всякога. Силата на грубия майчин език търкаляше малкото върху кърпата, но не успяваше да запали в него искрицата живот.

Лоурънс се намеси и със своите силни и внимателни пръсти също започна да масажира кученцето. След малко Керълайн му подаде спринцовката, а тя самата пое функцията по триенето.

— Хайде — настояваше тя и нежно втриваше пръсти в крехкото телце, надявайки се да стимулира дробчетата за първото вдишване. —

Хайде, дишай.

Лоурънс извърна малката главица, за да вмъкне спринцовката в устата, и тогава Керълайн забеляза нослето. Тя бе видяла и нослетата на останалите, когато се бореха да вдъхнат първата глътка въздух кислород извън утробата на майка си. Техните бяха само леко потъмнели, от което розовото имаше оттенъци на синьо.

Но при това кученце, колкото повече се нижеше времето без кислород, толкова повече розовото изчезваше, оставяйки след себе си само студено, тъмносиньо.

— Хайде — шептеше тя. — Давай, мъничето ми.

— Керълайн — обърна се към нея Лоурънс с помръкнало лице и извинителен глас.

Искаше само да ѝ напомни, че в природата действия естественият подбор и оцеляват само най-силните, но още преди да си отвори устата, и кученцето изведнъж изскимтя, зяпна и накрая започна да диша.

Пред техните учудени очи нослето порозовя и в следващия момент малките крачка пристъпиха изненадващо сигурно. Кети продължи да лиже рожбата си, но вече по-спокойно. После Лоурънс подсуши с мека кърпа влажната козина.

Той се държеше така, сякаш това животинче не се различаваше по нищо от останалите и никога не е било заплашвано от смъртта. Но и новороденото с всеки изминал момент заякваше все повече. То вече ходеше и решително се изправяше след като някое по-яростно близване го събореше.

— Вече наистина изглежда добре — въздъхна с облекчение Керълайн.

Лоурънс се усмихна.

— Ще се оправи. Кученцата са много издръжливи. Важното е да започнат да дишат и да прескочат невидимата бариера.

Лоурънс приключи с подсушаването и подаде малкото на Керълайн, за да го постави като останалите в другия кашон. Беше женско. Тя го задържа по-дълго в ръцете си, защото имаше специално послание за него.

— Ти ни... ти ме изплаши много — заговори тя нежно на чернобялата муцунка. — Но сега наистина ми изглеждаш съвсем живичка.

— Тя трябва да бъде твоя.

Керълайн откъсна очите си от дребната муцунка.

— Моля?

— Собственикът на Кети ми предложи да си взема едно от котилото — и Лоурънс поглади малкото телце в ръцете на Керълайн. Въпреки че пръстите му не докоснаха нейните, тя почувства тяхната нежност и... топлота.

— Мисля, че трябва да ти подаря нещо за твоя четиридесети рожден ден. Ако я искаш, твоя е. Не е нужно да ми отговориш веднага. И без това тя трябва да остане с Кети най-малко два месеца. Откажеш ли се, веднага ще ѝ намерим друг дом.

„Но аз я искам.“ Тя вече бе решила. Знаеше, че отговорността да се гледа куче не трябва да се поема импулсивно. Но цялото ѝ същество желаше да се посвети на това мъничко създание, сгушено в нейните ръце. Е, предстояха ѝ една странна, скучна среща и благотворително празненство, които трябваше да организира и посети, но те щяха да я откъснат от дома ѝ за кратко. Прекарваше повечето си време вкъщи, а от дълги години най-далечното ѝ пътуване бе до Моклип, за да помогне при спасяването на чайките и видрите.

През следващите два месеца ще огради двора около дома си и ще подготви всичко за кутрето. А когато късите крачета заякнеха и пораснеха, двете биха могли да отиват на разходка чак до хълма Куийн Ан и...

Керълайн знаеше, че не е необходимо повече да се колебае дали кученцето да влезе в живота ѝ. Но изведнъж си спомни за златокъдрата кокер шпаньолка Минди, заспала на близкото легло, и за любовта, с която Лоурънс ѝ разказа за глухотата ѝ и за нейните камъчета.

— Мисля, че най-добрият дом за кученцето би бил точно тук. С теб.

— Не! — реагира той рязко, почти грубо. И като смекчи тона си, добави: — Но ще се радвам да я вземам при себе си, когато пожелаеш.

— О кей — съгласи се Керълайн, удивена от неговото предложение, което можеше да създаде връзка помежду им за дълги години напред. — Искам я, Лоурънс, и не ми трябва два месеца, за да взема това решение.

Керълайн запомни отличителните белези на своето кутре: пет бели ивици върху кадифеночерната му муцунка и снежнобяла предна част на лявата лапичка. После го постави при останалите от котилото,

Лоурънс отиде да изкъпе Кети в банята, а тя смени замърсените кърпи от родилния кашон с дебел слой чисти.

Лоурънс тъкмо приключваше с подсушаването на Кети, когато десетте кутрета се събудиха и нетърпеливо започнаха да се бутат за новата среща с майка си и за първата храна. Несъзнателно бяха задействани и майчините, и детските инстинкти. Кети легна настрани, а кученцата с все още затворени очички се приближиха безпогрешно към зрънцата с храна.

— Забележително — пророни Керълайн, наблюдавайки трогателната сцена. — Наистина има с какво да запомня четиридесетия си рожден ден.

— Май нямахме време за телевизия.

— Няма значение. Предполагам, Джейсън Коол И неговият филм „Без предупреждение“ са обрели наградите. А ако не са, то тогава още по-добре, че не съм гледала.

Настъпи тишина, в която се разнасяха само звуци от енергично сучене, странно изквичаване и въздишките на доволната, но изтощена майка. Ето как кученцата щяха да прекарат нощта. Повече не им трябваша наблюдатели, а и минаваше един след полунощ...

— Е добре. Май вече трябва да си тръгвам — усети се Керълайн.

— Ако искаш, мога да те информирам за състоянието на твоето кученце — предложи Лоурънс, когато я изпращаше до колата.

— Ще ти бъда благодарна.

— И вероятно бих могъл да те заведа със закъснение на вечеря по случай рождения ти ден?

— Да — каза Керълайн и добави негласно: „Моля те“. Лицето ѝ открито говореше и ясно колко се радва на неговата покана.

Лоурънс се усмихна и въпреки тъмнината на нощта, Керълайн успя да различи желанието за интимност в неговите очи.

Неговият тъмнозелен, ласкав поглед отново спря дъха ѝ и тя отново почувства прилив на трескава горещина. И този път никакво нетърпеливо дете нямаше да развали магията. Нищо не би могло.

Но тя се лъжеше...

През цялата вечер Керълайн наблюдаваше чудото на раждането, прекрасния момент, когато безжизненото се превръщаше в движение, когато смъртта отстъпваше място на живота.

Сега, без всякакво предупреждение, тя ставаше свидетел точно на противоположното. Примамливите зелени очи, изпълнени със страстна интимност и желание, внезапно изгубиха блясъка си и посивяха. В тях вече не се четеше нищо друго, освен жестока болка.

Керълайн разбираше. Отправеният към нея жаден поглед вероятно бе съзрял образа на единствената жена, която Лоурънс е обичал някога. Как ли си я представяше? Може би както на онази ужасяваща снимка, направена от полицията минути след бруталната смърт на Клер?

— Лоурънс? — обърна се към него Керълайн, но спря да си поеме дъх, а така промени и следващия си въпрос. Вместо да попита: „Клер ли е?“, тя чу себе си да произнася: — „Холи ли е?“

Той кимна утвърдително с глава и след това неуверено я поклати.

— Какво има? Какво стана?

— Аз... — той отново поклати глава и пророни извинително: — Звучи налудничаво.

— Кажете ми, моля те.

След дълго мълчание Лоурънс сподели какво е изживял:

— Ненадейно почувствах, че тя умира. Понякога изпитвам усещането, че е жива, но по някакъв начин е изгубила свободата си. Сега бе по-различно, Керълайн. Такова нещо не съм изпитвал никога.

— То отиде ли си вече?

— Слава Богу.

Отишло си беше, но споменът за него и признанието оставаха.

— Наистина не бих желал да ме мислиш за луд.

— Е — започна тя нежно, — изобщо не мисля, че си луд.

[1] От Mellow (англ.) — мек, добродушен, любезен, добър. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Холи повярва, че умира, но точно в момента, когато пулсът ѝ сякаш бе спрял, почувства облекчение.

Сърцето ѝ бе наистина изтощено. От години работеше премерено спокойно, без излишни емоции, и отмерваше ударите си някъде по средата между живота и смъртта. После Рейвън я подтикна да напусне тихото си уединение, за да отиде до Лос Анджелис и тогава сърцето ѝ, безцеремонно извадено от състоянието си на безопасна хибернация, започна да подскача болезнено. Бе стигнало пределните си възможности, когато Холи съзря за пръв път нежната загриженост в тъмните очи на Джейсън, и то отново увеличи скоростта си.

Холи с радост посрещна тези чудни, непознати досега чувства... макар и да бе сигурна, че ще я убият. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне йод напора на огромното емоционално натоварване.

И в един момент то наистина спря. Холи не бе изненадана и уплашена, по-скоро почувства неопишуемо облекчение, защото всичко свършваше. Щеше да си отиде бързо, преди още да е изпитала разтърсващия сблъсък от допира си със земята.

Но тя не умря. Просто сърцето ѝ възвърна нормалния си ход — някъде там, между живота и смъртта, където се намираше тя през последните седемнадесет години.

То туптеше така, сякаш Холи отново бе в убежището на своята черупка в Кодиак. Само след няколко часа обаче на нея ѝ предстоеше да се срещне отново с Джейсън, за да обсъдят края на „Даровете на любовта“. Той ѝ бе обещал, че няма да промени нито думичка, нито звук, щом тя настоява. Но дори и да говореше истината, проблемът беше в това, че той щеше да се интересува защо щастливият край на романа е от толкова значение за нея.

Холи тръгна от Кодиак въоръжена с множество данни за книгата си: документи, доказващи продажбата на милиони копия и продължителното задържане в топкласацията на най-продаваните произведения, стотици положителни отзиви и още толкова трогателните писма от очаровани читатели. Тя планираше да посочи

всичките тези факти за успеха на печатната творба. Дори си представяше как, превъплътена в образа на някоя от своите смели героини, се изправя срещу твърдението на Джейсън, че краят на романа е твърде романтичен за военна сага, среща неговия скептичен поглед и без страх го запитва не е ли всъщност клише виждането, че всички истории за войната трябва да бъдат непременно с примеси на горчивина. Всеки знае изпълнените със страдания уроци от войната. В живота обаче може да се случи и другият вариант — по-патетичен, но също толкова верен: надеждата и любовта са по-силни и от смъртта.

Можеше ли Холи да разчита на съпричастие от човека, току-що спечелил седем награди на Академията? Той щеше да изслуша внимателно поразителните статистически данни и дори щеше да приеме нейното философско тълкувание за уроците от войната. Но не можеше да не разбере, че най-важната причина за така настоятелното искане да се запази щастливият край на романа все пак не е разкрита, и много умело щеше да я накара да проговори.

Тя не желаше и не можеше да позволи подобно нещо. Бе луда. Сега вече го знаеше. Бавно и постепенно тихата лудост в нея се засилваше. Успя да заблуди себе си, че още е жива и ще оцелее, но лъжеше безсрамно. Бе само полужива... и абсолютно ненормална. Ето защо все по-рядко напускаше колибата си и все така не позволяваше на мислите си да излизат извън създадения от нея измислен свят.

Несъмнено Джейсън вече бе поставил своята диагноза — жена, потънала в своята безнадеждно ексцентрична и интригуваща лудост. Вероятно предполагаше, че очарованието на шестдесетте години я е накарало да се облече в пъстра като цветята рокля, подчертаваща силната ѝ привързаност към тях.

Само Холи знаеше, че в нейния случай нямаше нито избор, нито привързаност. Странната стряскаща рокля бе само един символ за нейната неориентираност и за огромната разлика между действителността и самата нея.

Не, Холи определено не искаше Джейсън да научава за нейната лудост. Тя нямаше да му позволи това.

— Мис Пиърс напусна рано тази сутрин, господин Коол — предаде администраторката на хотел „Бел Еър“, но лъчезарната ѝ

усмивка помръкна, когато забеляза разочарованието върху неговото лице. — Тя обаче остави писмо за вас.

Джейсън взе запечатания плик и излезе. Навън бе ярък слънчев ден. Мирис на гардении изпълваше въздуха. Той излезе през извития в арка вход и се запъти по алеята към езерото.

По гладката му повърхност грациозно се плъзгаха бели и черни лебеди. Хотелът, разбира се, бе пълен, но в девет сутринта неговите известни посетители все още спяха, поливали до ранни зори с шампанско тържеството от миналата вечер за наградите на Академията.

Джейсън също не бе спал, но не поради пищните тържества или спечелените седем златни статуетки. Той с нетърпение очакваше предстоящата среща с Холи. Между три, когато напусна веселбата в „Шиаго“, и седем, когато се върна в апартамента си да се окъпе и преоблече, Джейсън бе останал на плажа, крачейки надолу-нагоре по пясъчната ивица, замислен върху множество въпроси, на които само тя можеше да отговори.

„Коя си ти, Холи? Защо изпитвам желание да те задържа завинаги при себе си? И защо толкова се страхувам, че и при най-нежното мое докосване ще избягаш?“

Въпросите без отговори се трупаха, но в тях имаше нещо пророческо, защото... преди още да я е бе докоснал, тя вече си бе отишла.

И сега, след паметната вечер, когато думите: „Пликът, моля“ му бяха донесли великолепия златен успех, той разкъса с треперещите си пръсти единствения плик, който имаше значение за него.

Скъпи Джейсън,

Трябва да се върна спешно в Аляска. Моля те, направи каквото смяташ за най-правилно с „Даровете на любовта“. Убедена съм, че ще се съглася с всичко. Благодаря ти отново за часовете, прекарани заедно вчера следобед.

Холи

Джейсън се взираше в бележката — единственото веществено доказателство за нейното съществуване. Почеркът бе ясен и по детски обикновен и простичък. Прочете текста няколко пъти — за повече яснота, и намери зад привидно ясните думи нови основания за почуда и безпокойство.

Трябва да се върна спешно в Аляска — пишеше тя. Това „трябва“ Джейсън разтълкува като „нуждая се“ и в него откри нотки на изплашена припряност и дори на отчаяние. Освен това Холи капитулираше за края на филма без дори да разговаря с него, макар че именно той я бе подтикнал да измине всичките тези стотици мили, да дойде чак в Лос Анджелис.

Благодаря ти отново за часовете, прекарани заедно вчера следобед. Единствено от тези думи лъхаше някаква надежда. Холи му благодареше не само за обета. В тях се долавяше любов и... нещо ужасяващо, поради което бе избягала от него. Тя също знаеше това.

— Джейсън! — поздрави сърдечно Рейвън, когато секретарката съобщи за неговото внезапно пристигане. — Поздравления... какво има?

— Трябва ми помощта ти.

— О кей. — Никога не го бе виждала толкова притеснен и сериозен. — Какво има, Джейсън? Какво се е случило?

— Трябва да ми намериш адреса на Холи.

— Холи? Коя е Холи?

— Мерилин Пиърс. Лорън Синклер.

— Не се ли срещнахте вчера?

— Да, и трябваше да се видим отново тази сутрин, но тя си е заминала за Аляска.

— Искаш да й изпратиш нещо?

— Искам да й кажа лично, че няма да променям края на книгата. Освен това искам да я убедя тя да напише сценария за моя филм. Мисля, че можеш да поемеш договора от нейно име.

Рейвън знаеше, че след два дни Джейсън трябва да замине за Хонгконг и че имаше множество проблеми за решаване преди това. И сега възнамеряваше да изостави всичко, за да замине за Аляска? Това откритие бе наистина много интересно и Рейвън тъкмо започваше да

свиква с него, когато Джейсън я шокира и с останалата част от плана си. Тя едва успя да прикрие изненадата си.

— Искаш да поема преговорите по един договор от нейно име? Не от твоё?

— Ще ѝ платя колкото се споразумеем. Накратко, Рейвън, ще се обадиш ли на нейния издател, за да ми вземеш адреса?

Джейсън би могъл да го получи от администраторката на хотела „Бел Еър“. Той не се съмняваше, че тя ще наруши правилата заради него, но смяташе, че правилата трябва да се спазват от всички. Разбира се, Рейвън нямаше да изпълни неразумни искания — дори и на най-влиятелния си клиент.

— Ако не желаят да го дадат, значи не желаят, но имам съвсем сериозни основания да искам този адрес.

Рейвън разбра, че зад изброените причини се крият и други, доста несвойствени за Джейсън. Спомни си за нежния глас от Кодиак, изпълнените с надежда книги за любов и за... нейния собствен странен уикенд с Ник.

— Обещавам да положа всички усилия — отговори накрая тя с чаровна усмивка.

Всъщност не бяха необходими никакви усилия.

— Впечатлен съм — възкликна Джейсън при вида на листчето хартия в ръката ѝ, което вероятно бе неговият паспорт за още една екскурзия в света на приказките.

— Е, не ми се случва често да измъквам пари от тебе за сценарий — пошегува се Рейвън и продължи сериозно: — Надявам се да ти свърши работа.

— Благодаря. Аз също.

Джейсън нетърпеливо се отправи към вратата. Трябваше да уреди самолета на студиото, кола и хотел за Кодиак. Вече стигнал до вратата, изведнъж рязко се спря.

— Рейвън?

— Да? — запита тя с любопитство, съзнавайки, че за пръв път неговите очи внимателно я наблюдаваха.

— Изглеждаш... щастлива. Нещо се е случило, но не с Майкъл.

— Да. Случи се нещо прекрасно. И не е с Майкъл. Пожелавам ти нещо толкова прекрасно да се случи и на теб.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кодиак, Аляска

Вторник, 28 март

Джейсън пристигна в хотела на Кодиак — „Уестмарк“, почти в полунощ, но нямаше търпение да види къде живее тя и да се увери, че е в къщата си, спи спокойно и сънува сладки сънища. След кратко колебание се подчини на нетърпеливите си импулси.

Мизерната къщичка на Холи се намираще на около четири мили извън града, в края на тесен път, който я отделяше с около половин миля от най-близките съседи. Пътуваше се през гъста гора от величествени борове. Когато стигна колибата, Джейсън разбра, че всъщност този горски път лъкатушеше покрай крайбрежната ивица. Морето долу блестеше като сребро, галено от лунните лъчи, които успяваха да пробият завесата от облаци.

Джейсън очакваше да го посрещне ярката светлина на вратна лампа, която като страж би пропъдила всеки неканен посетител от изолираното място в горската тъма, където живееше Холи. Вътре в колибата светеха обаче множество ярки лампи, а през отворените пердета на прозорците се прокрадваше топлина, която сякаш канеше да спреш и влезеш вътре.

Забеляза Холи веднага. Нейната златна коса примамваше като ярък сигнален огън. Бе на канапето във всекидневната, облечена в халат за баня, оцветен в лилаво и бледомораво. Дрехата придаваше доста съблазнителна закръгленост на нейното иначе слабо телце.

Холи се бе сгушила, но позата ѝ издаваше по-скоро напрежение, отколкото блаженство. Наведената ѝ глава подпираше челото в коленете, обгърнати с ръце и придърпани възможно по-близо до тялото. Седеше неподвижно, но несъмнено бе будна, притеснена и нащрек. От какво? Какво я плашеше толкова? От мястото на наблюдението си Джейсън забеляза и друго — бе много самотна.

Той реши да почука направо по стъклото. Така тя веднага щеше да го забележи и да не се притеснява от среднощни натрапници.

На тихото му почукване тя реагира поразително. Тялото ѝ настръхна от ужас и застина разтреперано. Ръцете ѝ се отпуснаха и посегнаха към нещо, което не можеше да се види. Холи отметна назад косата си и Джейсън съзря нейните трескави и посивели, почти изгубили цвета си буреносни очи, извърнати не по посока на шума, а впили поглед в нещото отпред, към което се протягаха и ръцете ѝ.

И точно тогава се разнесе ужасен, животински рев. Джейсън реши, че сигурно е чул воя на блъскащия се в дърветата вятър или призрачния крясък на далечна чайка.

Но не, невъобразимите звуци дойдоха от ярко осветената колиба, проникнаха през прозорците с агонизираща яснота и донесоха до ушите на Джейсън отчаяни думи:

— Моля те! — крещеше Холи, — моля те, не я убивай!

Джейсън почука отново и по-високо, опитвайки се да отвлече вниманието ѝ от ужасното видение.

— Холи!

— Моля те, спри... Моля те, не я убивай...

Джейсън Коол бе станал неволен свидетел на сцена, над която нямаше никакъв контрол и това предизвика у него болезнено усещане за безпомощност. Потресен, той хукна към вратата, решен да влезе на всяка цена и да прекрати тази агония.

Беше отключено и това ясно доказваше, че в своята отдалечена горска колиба Холи не се страхува от крадци, изнасилвачи или убийци, които спокойно можеше да се нахвърлят върху нея. Липсата на ключалка говореше още, че какъвто и да бе кошмарът на тази самотница, той не можеше да бъде спрял с катинари или вериги.

За момент Джейсън си помисли, че може да не е видял присъствието на някой неканен гост. Тази ненадейна мисъл го обнадежди, защото при всички случаи щеше да се справи по-добре с жив враг, отколкото с видения.

Всекидневната обаче бе празна. Холи вече не крещеше, а ужасена, само нижеше объркани и неясни думи, докато сивите ѝ очи свидетелстваха за някакво видение, което би могло да бъде единствено сцена на смъртта.

Джейсън приклепна пред нея, разделяйки я от невидимия за него призрак. Очилата с металните рамки ги нямаше и той се вгледа

състрадателно в помръкналите очи и в тъмните кръгове под тях, говорещи за хронично недоспиване.

— Холи, аз съм! Джейсън.

Тя не го виждаше, вторачила поглед някъде отвъд него, и отчаяно се молеше да бъде пощаден животът на някаква жена. Джейсън се опитваше да спре тази агония, макар и осъзнал кошмарната истина: именно той бе планирал така безпощадно смъртта на героинята в нейната книга. Макар и невероятно, но вината за нейните страдания бе негова.

— Холи, изслушай ме. Саванна няма да умре. Затова съм дошъл. Ще остане да живее щастливо, точно както ти искаше. — Думите му и нежният тон в гласа му сякаш я поуспокоиха и върнаха към действителността. — Каквото и да си видяла, то е било само мираж. Не е истинско и не може да те нарани. Явно не си спала от дълго време. А предполагам, и отдавна не си яла. Вероятно умората, изтощението...

Джейсън обгърна леденостудените ѝ бледи ръце в топлината на своите.

— Холи? Мисля, че вече можеш да ме чуеш. Аз съм, Джейсън, и съм дошъл, защото...

— Джейсън?

— Здравей — поздрави той нежно. — Истински съм, Холи. Наистина се намирам тук, в твоята колиба в Кодиак. Другото... каквото и да е то... не е истина.

Истина е. Тази мисъл порази нейното изтощено съзнание, опитващо се със сетни сили да се бори с кошмара.

Тя отмести очи от неговата успокояваща усмивка и насочи погледа си към топлината на своите ръце — неговите ръце. За последен път бе докосвана от ръцете на майка си, която я галеше в предсмъртното си сбогом. Сега, след седемнадесет години, някой отново докосваше Холи Елиът и от него се излъчваха толкова нежност и любяща топлина...

Неочаквано тя се дръпна рязко, сякаш опарена от огън.

„Аз съм луда — припомни си тя. — *И сега моята лудост си проличава съвсем ясно.*“

Даде си сметка, че бе помислила почукването но прозореца за пистолетен изстрел, но и това не я успокояваше, защото го отдаде на

моментно просветление в лудостта си. Затъваше все по-дълбоко в спомени и вече трудно различаваше въображаемото от действителното.

Седемнадесет години Холи успяваше да контролира спомените си, държейки ги в състояние на покой — на същото място между живота и смъртта, където се намираше и тя самата. Но след завръщането ѝ от Лос Анджелис спомените се съживиха, набраха енергия и станаха агресивни. Зъбеха се отмъстително, ловко отбягвайки затвора в нейното съзнание, и все повече и повече заживяваха с нейния живот.

Непрекъснато имаше халюцинации. Виждаше в стаята Дерек, майка си и близнаците — истински, триизмерни и дори по-ясни, отколкото през онази далечна нощ на смъртта. Тя наистина ги виждаше, чуваше гласовете им.

— Холи? Помниш ли какво се случи? Можеш, ли да ми разкажеш?

Тя вдигна уклончиво рамене.

„*Кажу ми — подтикваха я спомените. — Разкажи ми всичко. Нека сам се увери колко си луда.*“

Спомените искаха не само да прогонят нежността от очите на Джейсън, но и да го откъснат завинаги от Холи. Те я желаеха единствено за себе си, за да разиграват отново и отново пред нея своята кървава сцена на ужаси и смърт.

— Молеше се за някаква жена да не бъде убита. Това Саванна ли беше, Холи? Ако е така, повече не е необходимо да се притесняваш. Дошъл съм тук, за да те уверя лично, че няма да променям щастливия край на книгата.

— Не беше Саванна.

Тя наистина бе ходила до Лос Анджелис да го помоли за пощада на героинята си, но не направи нищо. Навреме бе разбрала колко глупаво би прозвучала една такава молба. Просто в Лос Анджелис бе получила кратко просветление сред собствения си океан от лудост.

— Благодаря, но... не трябва да нравиш това само заради мене. Постъпи както желаеш и както намираш за най-правилно.

— Точно това намирам за най-правилно.

Що се отнася до желанията му, той копнееше да получи нейното доверие, игривите синьо-зелени пламъчета — там, където сега цареше сивота. Искаше нейната сияйна усмивка, изпълнена с щастие и любов,

и ръцете ѝ отново в своите. Искаше двамата да почувстват топлината на телата си. Джейсън вдигна поглед към нейното изтощено лице и разбра колко трудно ѝ бе дори да говори.

— Освен това намирам за правилно и да поспиш. Да се напиш добре.

Тя кимна обнадеждена. Толкова дълго не бе спала... Може би спомените ѝ нахлуха в нейното ежедневие именно защото ги бе лишила от техните нощни набези в сънищата ѝ. Може би щеше да спре лудостта, ако само започнеше да спи.

— Холи, ако нямаш нищо против, ще остана тук тази нощ. Това канапе изглежда доста удобно.

Тя не можа да скрие притеснението си, което той отдаде първоначално на нейната загриженост за удобството на госта, но после разбра, че всъщност не искаше той да остава.

— Свикнал съм да спя на дивани. Случвало ми се е често в студиото, когато се занимаваме с корекциите. О кей?

След един миг на колебание тя поклати в знак на съгласие главата си и Джейсън усети в гърдите си на неподправена радост.

Без никаква съпротива тя го оставяше да спи в къщата. Не беше ли това прекрасно начало към печелене на нейното доверие?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Холи се събуди с непознато за нея чувство, наподобяващо надежда.

Но това бе невъзможно. Откъде се взе тази надежда на мястото на дългогодишните страдания и болка?

И колкото повече се опитваше да си обясни странното за нея чувство, толкова повече в съзнанието ѝ се натрапваше споменът за една прекрасна приказка — „Спящата красавица“. Дълги години спяла омагьосаната принцеса, докато накрая храбрият принц се промъкнал през непроходимите стени от бодливи къпини и я спасил с нежната си целувка...

Спомените отново опитваха да се прокраднат. Но за тях вече нямаше място. Те бяха просто един кошмар, свързана със смъртта.

В Лос Анджелис Холи бе обхваната от някаква еуфорична магия, а сега сънува самия магьосник, който съживи образа на скъп някога приятел. Магията бе илюзия, създадена от Джейсън, и не можеше да съществува без него. Холи обаче знаеше, че бликналата надежда ѝ принадлежи, или поне ѝ бе принадлежала като малка. Тя съществуваше в постоянно съжителство с нея и сега, благодарение на един изключителен сън, се възвръщаше.

Тази надежда бе най-прекрасният подарък и Холи нямаше да ѝ позволи да си отиде. На всяка ѝена щеше да накара танцуващите в нея игриви пламъчета да не я напускат, та дори и да бяха само още един признак на нейната лудост.

Искаше ѝ се да скочи от леглото си, да дръпне завесите и с радост да прегърне щастливия нов ден. Но не го направи. Въпреки напирания в гърдите ѝ възторг, тя тръгна бавно и внимателно, страхувайки се да не би отново да е изгубила надеждата, както някога Питър Пан изгубил сянката си.

„Остани с мен, моля те.“

Холи дръпна пердетата, за да влезе в стаята най-великолепният за нея ден от седемнадесет години насам, и пристъпи с боси крака и по памучна нощница във всекидневната.

— Добро утро — поздрави Джейсън прекрасното видение с разрошени златисти коси.

— О!

Не беше сън. Той наистина бе станал свидетел на нейната лудост и именно неговата нежност я бе спасила и бе предизвикала в нея тази прекрасна надежда. Но и надеждата, и магията принадлежаха на Джейсън и щяха да си отидат с него.

„Не позволявай на тези прекрасни усещания да те напуснат, Холи. И знай, че не си луда“ — заговори убедително глас от дълбините на душата ѝ.

— Добре ли спа? — запита Джейсън.

— Да, много добре. А ти?

— Взех си полагаемото.

Всъщност той изобщо не бе мигнал. Предпочете да бди над спокойствието на Холи. През цялата нощ крачеше тихо нагоре-надолу, като страж срещу невидимия натрапник, благодарение на което на сутринта бе научил доста повече за нея.

Спартанската обстановка в къщата наподобяваше повече работен кабинет, отколкото жилище. Имаше компютър, принтер и факс, но по голите стени не висеше дори картичка с игривото слънце над Бероу, нито снимки от кориците на нейни книги, нито фотографии на приятели, нито дори копие от списъка на бестселърите, в който „Даровете на любовта“ оглавява класацията.

Нямаше телевизор, радио или видео. И въпреки че навсякъде бе затрупано с книги, сред тях не можеше да се види нито един вестник, списание или друг източник на информация за текущия живот по света. Затова пък жилището бе пълно с романи и справочна литература: „Енциклопедия Британика“, речници на седем езика, тълковни речници. Имаше обширна колекция от справочна литература за Виетнам, а един шкаф бе пълен с пътеводители до най-екзотични и невероятни места, сред които се мъдреше и наскоро излязлата от печат книга за Лос Анджелис.

Джейсън винаги бе изпитвал истинско удоволствие да чете бестселърите на Лорън Синклер, чието действие се развива в Париж и Лондон. Когато взе от една лавица справочниците на Фодор за тези градове, разбра, че са прочетени на един дъх, сякаш самата тя бе пазарувала в „Хайгроув“ или се бе възхищавала на чудесата на Лувъра.

Сега вече Джейсън знаеше истината за екзотичната обстановка, в която се развиваше действието на нейните романи. Въпреки че правеше напълно автентични и детайлни описания, тя самата никога не бе пътувала.

Възможно ли бе същото да се отнася и за любовта? Нима никога не бе попадала в нейния приказен свят?

В тъмната северна нощ Джейсън разбра, че колибата на Холи е по-скоро работно помещение, отколкото жилище, а на сутринта, когато пожела да пие кафе, направи още едно обезпокояващо откритие. В излъсканата до стерилност бяла кухня имаше множество висококачествени домакински уреди, лъскави тигани и тавички на „Ревъри уеър“, старателно подредени кухненски принадлежности и пълен набор от съдове и прибори за хранене. И въпреки това вътре приличаше на склад, сякаш всичките тези вещи бяха предназначени за някой друг — Холи явно не се докосваше изобщо до тях.

За храна имаше единствено няколко кутии със сухари и голям буркан с витамини. Дано това да беше само временно явление! В крайна сметка, когато и той се вълнуваше от някакъв проект, рядко обръщаше внимание на храната, а огладнееше ли — ядеше каквото му попадне под ръка.

Искаше му се да вярва, че студената, еднообразна диета е предизвикана от неотдашните проблеми, но никога неупотребяваните тенджери, тигани, печки и микровълнова фурна говореха за нещо съвсем различно: тук никога не бе приготвяна никаква топла храна, дори и супа. По рафтовете не се виждаха шоколад, кафе или чай.

По време на своето нощно проучване Джейсън бе открил гараж, но освен чифт планинарски обувки и голямо количество прилежно подредени дърва за огрев, вътре нямаше нищо. Нямаше и кола. Може би Холи провеждаше тази спартанска диета, тъй като не обичаше дългите преходи до града? Но и това обяснение бе незадоволително, защото местната бакалия сигурно би се съгласила да я зарежда с провизии, а и тя винаги можеше да наеме кола.

Просто такъв си бе начинът на живот на това нежно арктическо цвете. Дори и в най-големите студове на Аляска поемаше твърда и студена храна — колкото да не загине от глад. Ето защо лицето, ръцете и краката ѝ бяха така болезнено бледи.

— Рано сутринта отидох до града да взема душ и да се преоблека в хотела. На връщане купих и малко храна. Надявам се, че нямаш нищо против — заговори нежно Джейсън.

„Той е разбрал, че ям само сухари“ — сети се Холи. При тази мисъл току-що възвърналата се надежда отново опита да се изплъзне и изчезне, но тя вече не би допуснала това. Сухарите ѝ бяха необходими преди, когато вярваше, че е мъртва. Те бяха повече от достатъчни да поддържат бавните удари на сърцето, летаргичния метаболизъм и тъгата ѝ.

— Холи?

— Нямам нищо против. Благодаря.

Джейсън приготви масата. Направи портокалов сок и горещ шоколад, докато затопляше кифличките със сладко от къпини и кроасаните, които бе купил от заведението за пресни закуски на „Уестмарк“. Управителят на хотела с удоволствие му предостави и храна за по-късно: доматиена супа, няколко вида сандвичи, печено с раци и сирене „Чедър“, както и пай със сладко от боровинки.

Джейсън бе виждал Холи само в широки, свободно падащи връхни дрехи. Този път обаче тя се присъедини към него за закуска в джинси, пуловер, каубойски ботуши и с прибрана назад, вдигната на опашка коса. Въпреки видимата повече от всякога външна слабост, тя изглеждаше силна и горда, като истински пионер от Северна Америка.

Появата ѝ по домашно облекло и със съвсем обикновена прическа накара Джейсън да осъзнае, че все пак тази спартанска колиба бе нейният дом, мястото, където до предишната вечер се бе чувствала удобно и в безопасност.

Изглеждаше слаба, но уверена в себе си. Приличаше на това, което бе — една жена, оцеляла дълги години съвсем сама. Нещо повече. Тази жена от границата редовно — в слънце и сняг, по тъмно и светло — изминаваше цели осем мили, за да направи покупките си, а през останалото време успяваше да пише истории за мечти и любов, които ѝ бяха спечелили огромна слава и състояние.

Тридесет години Холи се справяше чудесно и без него. Затова сега среща решително изпитателния поглед на Джейсън, опитвайки се да докаже и на себе си, и на него, че може да се справи сама и още тридесет години.

През изминалата нощ очевидно тя бе видяла в съня си нещо, за което сега се държеше здраво, вместо да се хване за Джейсън. Той не знаеше дали тя се бои за живота си, любовта или независимостта си, но личеше, че вижда заплаха в него. Холи все още отказваше да разбере, че той не само не желае нищо от нея, но има толкова много да ѝ даде.

— Вече ти казах миналата вечер, че дойдох, за да те уверя лично, че няма да правя никакви промени в „Даровете на любовта“. Всъщност това е само част от причината: надявах се също така, че ще те убедя да напишеш и сценария за филма.

— Сценарий? Но аз никога преди не съм се занимавала с подобно нещо. Нямам представа дали бих могла.

— Не ме притеснява това „дали бих могла“. Имаш превъзходни диалози, а това е най-важното за един сценарий.

— Но във филмите действието се развива с много по-различна динамика, отколкото в романите — протестира тя тихо. — Освен това филмите са толкова зрелищни.

— Холи, да не си киноман? Не видях тук никъде телевизор и се чудех дали изобщо някога си гледала филми.

— В града има кино — каза тя и от това гневът ѝ се засили. Нейното сърце искаше да полети в омайния свят, създаден от Джейсън, но съзнанието ѝ отказваше да се подчини на неговия властен и решителен натиск. Надеждата принадлежеше на нея, само на нея. — Не ходя често на кино, но съм гледала всички твои филми.

И тогава надеждата се понесе от нея към него, искряща като електрически поток. Холи зачака, за да почувства празнотата от собствената си загуба, но вместо това откри, че е окрилена повече отвсякога. А той изглеждаше толкова изненадан и доволен, че тя бе изминавала пешком по осем мили само за да се наслади на неговите филми.

— Гледала си „Баю“?

— Естествено.

— Е, добре — предаде се Джейсън, който изгуби нишката на разговора, омагьосан от лъчезарните дълбини на нейните очи. Би останал там завинаги, но си спомни за страха ѝ от него. — Съвсем права си за динамиката на филмите. Най-добре е да не се надминава

двучасовият вариант, което означава, че при адаптацията на една книга цели сцени се изхвърлят, сбиват или съединяват в едно.

— Разбирам и това не ме притеснява. Проблемът е в това, че не съм сигурна как да го направя.

Джейсън се усмихна.

— Нали затова съм тук. Ако нямаш нищо против, бих желал да ти опиша моето виждане за филма и кои сцени считам за най-важни. Попитах те за „Баю“, защото и той е адаптация по дълъг и нелек роман. Спомняш ли си, че редица сцени се нижеха в сложна комбинация под звуците на музика? По този начин успях да включа, макар и в синтезиран вид, някои от по-слабо разработените сюжетни линии.

— Спомням си. Беше много ефектно... и силно въздействащо.

— Благодаря. И така, Холи, желаеш ли да станеш мой сценарист?

В този въпрос сякаш се съдържаше и неговото обещание, че ще продължи магията си завинаги, на което Холи откликна колкото можеше по-смело.

— Бих могла да опитам.

— Добре. Това вече е сериозна приказка.

Джейсън трябваше да довърши два филма преди да започне работа върху „Даровете на любовта“ и все още не бе мислил подробно над отделните сцени. Но сега щеше да се възползва от сценария, с който щеше да се заеме Холи, за да продължи връзката си с нея.

— Утре заминавам за Хонгконг, но на тръгване ще уредя да ти изпратят няколко филмови сценария по романи, включително и „Баю“. Около неделя — понеделник ще ти пусна по факса от Хонгконг и моите виждания. Ще ги нахвърля грубо, защото ще разчитам на тебе да доизгладиш нещата.

Той си тръгва? Утре? Все пак магията нямаше да продължи завинаги. Много скоро всичко ще приключи. А какво ще стане с надеждите й? И те ли ще си заминат с Джейсън? Не, тя нямаше да позволи подобно нещо.

— Хонгконг? — откликна гласът й. — Утре?

— Трябва да замина — отговори тихо Джейсън.

Как искаше да остане! Но не можеше да отложи пътуването си до Хонгконг дори и с един час. На него разчитаха твърде много хора. Те всичките — снимачен екип и помощници — бяха отделили време от

заниманията си, за да реализират съвместно плановете си за най-големия филмов хит на всички времена.

Сутринта, когато наблюдаваше как първите слънчеви лъчи галеха индиговосинята морска шир, Джейсън си помисли, че ще помоли Холи да сподели с него екзотичния чар на Хонгконг. Но нежното арктическо цвете бе понесло трудно дори пътуването си до Лос Анджелис. Някой ден обаче щеше да се почувства сигурна с него и тогава щяха да разгледат заедно всички прекрасни места по света.

— Колко време няма да те има?

Джейсън се поколеба. За снимките в Хонгконг бяха отделени пари за осем седмици, но той вече бе предупредил ръководството на „Голд стар“, че при повече късмет би могъл да се побере и в седем.

— Ще се върна след шест седмици — чу се той да произнеса напълно сериозно. — И веднага ще дойда при тебе, ако това не те притеснява.

— Ни най-малко. И тогава ще обсъдим сценария?

— Да, въпреки че, ако нямаш никакви по-важни задължения, можем да направим това и през следващите шест седмици. Дано само времевата разлика и снимачната програма да не затруднят телефонните връзки.

Последното предизвика едва прикрито безпокойство в Холи и това нямаше нищо общо с филмите или часовите пояси.

— Но ти можеш да се обаждаш винаги, когато пожелаеш, без значение колко е часът, Холи. А ако ме няма, тогава ми прати факс. Ще разполагам с апарат в стаята си.

— Наистина ли?

— Това не е рядкост в съвременните хотели, особено в Хонгконг, където животът се върти с толкова бързи обороти, че дори и изпращането на факс изглежда бавно. Та значи, ще очаквам обаждания или факсове с твои мисли и предложения по сценария. О кей?

— Да.

Притеснението бе отстъпило място в очите ѝ на омайни пламъчета в синьо и зелено.

— Редакторката ми ще бъде силно впечатлена.

— Защо? — запита Джейсън, който искаше щастието ѝ да продължи вечно.

— Ами, купих си факс само защото тя настояваше, за да ми изпраща реклами или най-интересните отзиви — усмихна се Холи. — Тя всъщност не вярваше, че в Кодиак може да се намери толкова модерна техника.

— О, вече има и доста добри компютри.

— Които едва сега започвам да разучавам.

— Мога ли да ти помогна? Запознат съм доста добре с компютърните системи.

— Всъщност аз по-скоро се уча да пиша — обясни тя. — Написах на ръка първата си книга — „Завинаги“, защото не можех по друг начин, опаковах ръкописа с панделки и го изпратих на издателството, което публикува този любим мой роман.

— Изпратила си копие от „Завинаги“ по пощата, написано на ръка и без посредничеството на агент?

Джейсън познаваше достатъчно добре издателствата, за да знае, че изпратените с обикновена поща работи се отделяха настрана и често никога не биваха прочитани. Такава творба трудно стигаше до публикация. Но ето че Холи отново го изненадваше с написания на ръка и вероятно на обикновени листа от тетрадка роман.

— Това е забележително!

— Просто имах късмет.

— Повече от късмет.

— Ами... било си е чист късмет, че панделките са привлекли вниманието на редакторката и така тя се е зачела в книгата.

— Имаш много четлив почерк.

— Това каза и тя.

— Но предполагам, че сега някой пише новите ти романи на машина?

— Да. Моята редакторка ми уреди машинописка от Ню Йорк. Смятам обаче, че трябва да започна сама да набирам текстовете си, като всички останали.

— Ще можеш ли да твориш направо върху компютъра?

— Не мисля. Вече съм свикнала да пиша всичко на ръка и това наистина ми харесва.

— И все пак ще бъде по-ефективно да набиращ текста на компютър.

— Това е без значение за мене — вдигна рамене Холи, опитвайки се да отхвърли внезапно появилата се неприятна мисъл, която заплашваше да развали магията; всъщност тя нямаше нищо против да прекарва безкрайни часове, чукайки по клавиатурата на компютър. Нямаше какво друго да прави с времето си. Освен това обичаше да бъде заедно с героите си, спасявайки се по този начин от своя свят. „Ти не си луда“ — противопоставяше се тихо и нерешително един вътрешен глас.

— Холи?

Вместо отговор на своя въпрос, Джейсън срещна в очите ѝ мълчалива молба: „Спаси ме от моите плашещи мисли. Но не ме карай да говоря за това“.

— Добре е след като приключим със закуската, да си направим една хубава разходка до обяд — предложи той, подчинил се безропотно на повика в очите ѝ. — Вече проучих този край на острова.

— Чудесно! — прие тя с благодарност и искрена изненада. — Но, обяд?

Джейсън се засмя.

— В хладилника има дори и вечеря. Страхувам се обаче, че няма да мога да я споделя с тебе. Самолетът на студиото трябва да излети оттук най-късно в шест, защото в Лос Анджелис екипажът ще се нуждае от време за преглед, а също така и от сън преди отлитането ни за Хонгконг.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Едно малко стадо китове прекарва щастливо лятото тук — посочи Холи към искрящата индиговосиня повърхност на морето.

— Къде са сега те?

— В Хаваите. Отглеждат малките си.

Почти два часа се разхождаха безцелно и лениво. Тръгнаха през борова горичка, преминаха през просторна поляна с току-що разцъфнали диви цветя и накрая стигнаха до плажа. Холи му разкриваше своя свят и неговите безценни богатства.

Джейсън наблюдаваше играта на морския бриз и копринената повърхност на водата, изпълнен с благоговейно щастие пред най-красивото диво цвете, което стоеше редом с него. Положените усилия имаха успех. По лицето ѝ се гонеха отскубнали се предателски кичури коса. Бризът правеше това, за което пръстите му отдавна бленуваха. Но Джейсън вече не желаше да види пуснатата цялата коса, защото така се наслаждаваше по-добре на очите ѝ. Те обаче отново започнаха да помръкват.

— Трябва да ти обясня за снощи.

Холи искаше да го увери, че не е съвсем полудяла.

— Както предположи, аз наистина не бях спала и яла от доста дълго време. Предполагам, това ме направи по-чувствителна към спомените.

— Към кошмарите, по-точно...

— Да.

Реши да му разкаже само фактите, без всякакви подробности. Така той щеше да научи причината за нейните кошмари, без да става съпричастен на цялото причинено от тях зло. Огрялата в Холи надежда поставяше своето безпрекословно условие: трябваше да бъде искрена с този мъж.

Започнала със спокоен и безстрастен глас, в няколко безлични изречения, подобни на нейния дом, тя разказа на Джейсън, че баща ѝ е загинал във Виетнам, а пастроктът, който в началото изглеждал свестен човек, всъщност се оказал чудовище.

— Той уби майка ми, сестра ми, брат ми и накрая — себе си. Но мене не пожела да премахне. Нямам представа защо, но това накара полицията и съседите да вярват, че по някакъв начин съм отговорна за случилото се. Затова напуснах града възможно по-скоро и промених името си.

След разказаното Холи потърси смело неговия поглед. Най-накрая го бе направила. Описа му историята си — без да плаче, без да разкрива ужасяващите подробности, които неминуемо щяха да го заразят със злото на Дерек.

— До сега не съм разказвала това на никого.

Джейсън остана смълчан, в очакване да приключи острата вътрешна борба между това, което той желаше, и това, което смяташе, че ще бъде най-добро за нея. Искрено съжаляваше за нейното детство, съсипано след ужасната трагедия, но не можеше да ѝ го върне. Поважно бе да разбере какво е най-добро за нея сега. При всички случаи тя не можеше вечно да крие в себе си насъбралата се мъка. Може би трябваше наистина да му поговори за кошмарите си от нощта. Не бе ли това единственият начин да се прогонят толкова истинските и властни призраци, които заплашваха да я оставят в плен на ужасите завинаги?

— Все още нищо не си ми разказала — започна тихо той. — Още не си ми разказала какво се случи през онази нощ.

— Направих го!

— Знам, че си спомняш всичко, Холи. Всяка дума, всеки израз. Ти преживяваше точно това, когато пристигнах снощи, нали? Предполагам, че моето почукване на прозореца ти е прозвучало като изстрел на пистолет.

Смелостта отдавна бе напуснала нейното лице и сега на негово място Джейсън виждаше единствено страх.

— Не мислиш ли, че ако поговориш с някого, може да ти олекне?

— Не знам — призна тя с питащи нотки в гласа си.

— Аз също не съм сигурен. Но съм убеден, че няма да е за добро, ако продължаваш да пазиш заключени дълбоко в себе си кошмарите и предизвиканите от тях емоции.

Тези думи пронизаха като с нож съзнанието на Холи. А не трябваше ли спомени и емоции като нейните да останат завинаги затворени, като най-жестоките престъпници?

Не, уверено призна тя пред себе си. Не... защото само Дерек бе престъпник. Освен това имаше и други спомени, които макар и потиснати от ужасите и страданията, продължаваха да се прокрадват плахо и напомняха за голямата любов.

— Същия ден валя сняг — Холи започна тихо, с внезапно изплувалия в съзнанието ѝ образ на непорочна красота. — Имаше едно дърво в двора ни — благородна ела. Спомням си, разговаряхме с мама колко нежна и красива е тя в снежната си дреха. Приличаше на булка...

Холи говореше на морето, на плискащите се сини вълни, където семействата на огромните китове възнамеряваха да се установят през лятото. Постепенно пред очите ѝ започнаха да оживяват картини от онази вечер: какво бе готвила за вечеря Клер; непринудения разговор за снега; коментарите с близнаците по време на предаването и дори подробности от „Корки и Бялата сянка“.

Колко весело, колко нормално бе всичко...

До момента, когато Дерек се връща застрашително вкъщи. Холи почувства обрата в себе си, виковете, които напиреха да изскочат навън и да се излеят с невиждана сила.

Но нямаше виковете.

Имаше само сълзи. Седемнадесет години сълзи. След толкова дълго време сълзите оставиха на мира нейното наранено сърце и за пръв път се изляха предателски от очите ѝ.

— Холи — зашепна нежно Джейсън, който я бе прегърнал още преди да се разплаче и нежно целуваше нейната копринена коса.

— Трябва да ти разкажа всичко.

— И аз искам да ми разкажеш.

Сълзите продължаваха да се ронят — топли като тих летен дъждец — и да подхранват с живителната си сила корените на надеждата в нейното сърце. Златистите кичури престанаха да танцуват по лицето. Ала танца им пое един мъж и една жена, чиито сърца и души се сляха в прекрасен, тържествен менует на страдание и любов. Холи ту търсеше закрилата на неговата топла и силна прегръдка, ту отново се отдалечаваше, изпитала потребността да се дистанцира от него, макар и за малко.

Нито Джейсън, нито Холи бяха танцували някога подобен танц. Но се справяха отлично, защото тяхното необикновено „pas de deux“^[1] се аранжираше от безпогрешната ръка на любовта. Джейсън не се

опитваше да я спре, когато тя се отдръпваше, нито пък хващаше насила бледите ръце, които трепереха безпомощно пред призрака на смъртта. Но той бе до нея и с радост предоставяше закрилата на своята прегръдка, когато тя самата пожелаеше това.

Когато някой много болезнен спомен отказваше да излезе от устата на Холи, Джейсън се намесваше настоятелно:

— Кажи ми всичко, продължавай.

И тя се подчиняваше. Не пропусна и най-малката подробност от кошмарите, напирасци в съзнанието ѝ.

Когато разказът приключи, Джейсън взе в прегръдката си нейното крехко и разтреперано тяло и я зачака търпеливо да изплаче мъката си под мощните удари на неговото сърце. Накрая Холи потърси очите му, в които се четеше огромна тъга. Въпреки че му спестила подробностите за Дерек и съмненията си, че е луда, тя бе причината за тази тъга.

Пръстите ѝ погалиха лицето му.

— Съжалявам — прошепна тя, докосвайки го.

— Но за какво, Холи? За това, че ми се довери?

— Не.

Джейсън внимателно отдръпна залепнал за очите ѝ кичур.

— За това, че ми позволи да те докосвам?

В отговор по лицето ѝ се разляха горещи, огнени вълни.

— Не.

— Никога не съжалявай, че ми се довери, Холи. Защото аз не съжалявам — усмихна се той с любов. — Съгласна ли си с мен?

— Да — прошепна тя.

Върнаха се в жилището ѝ почти когато Джейсън трябваше да тръгне за летището. Тя го убеди да вземе за из път два от сандвичите и му обеща, че през следващите дни ще изяде всичките донесени от него провизии.

— Ще изпращам поне по един факс на ден и ще ти звъня винаги, когато мога — обеща той. — А ти ще пишеш ли, ще ми се обаждаш ли?

— Разбира се, но...

— Но? Не си мислиш, че имам предвид да ме информираш ежедневно за работата ти по сценария, нали?

— Не бях сигурна.

— Е, тогава вече си, Холи. Знам, че се упражняваш в машинопис, но ще ми пишеш ли на ръка?

Той настояваше за интимност, възможно най-голямата интимност при предстоящата им раздяла.

— Непременно.

Той погали нежно на прощаване лицето ѝ, а изпълнените му с любов очи се сбогуваха с нейното прекрасно сърце.

Притаила дъх, Холи наблюдаваше как колата му се отдалечава и потъва в борвата горичка. Надеждата и магията продължаваха да живеят в нея.

Четиридесет и пет минути по-късно шумът на нископрелитащ самолет я накара да изскочи навън. Лъскавата метална птица блестеше като сребро върху тъмното небе. Тя — малката фигурка — му помаха с фенера и сякаш в отговор самолетът наклони сребърното си крило.

Едва когато самолетът изчезна напълно в нощното небе, Холи се прибра в колибата си. Вече в спалнята, тя потърси замислено плетената торба, с която пътува до Лос Анджелис. Извади от нея очилата с метални рамки, които никога повече нямаше да сложи, и снимките на своето семейство. Искаше да покаже на Джейсън тези запечатани щастливи мигове. След шест седмици, когато той се върнеше от Хонгконг...

В понеделник сутринта, когато му бяха съобщили за отказания обед с Рейвън Уинтър и вероятно с Лорън Синклер, Джейсън се бе отърсил бързо от краткотрайното раздразнение и го бе заменил с нещо по-продуктивно — план за отхвърляне на някои от натрупалите се задачи, които трябваше да бъдат разрешени до четвъртък след обяд.

Сега бе сряда вечерта. Самолетът току-що бе изпратил последно сбогом на Холи и бързо се отдалечаваше в посока Лос Анджелис и Хонгконг. Изведнъж Джейсън осъзна, че откакто се бе запознал по-отблизо с Холи, не бе напреднал и крачка с купищата хартия, които изискваха неговото внимание.

Едно издуто куфарче лежеше на съседната седалка, също както вчера, по време на полета до Кодиак. Тогава той дори не се опита да работи. Мислите му бяха заети само с притеснения и надежди за нея.

Сега, въпреки умората, успя да си наложи дисциплина. Трябваше да обмисли подробно задачите, лежащи в куфарчето, и щеше да го направи, независимо дали това ще му струва още една безсънна нощ.

Но всъщност имаха ли значение няколко безсънни нощи в сравнение със седемнадесетгодишните кошмари на Холи?

„Сири да се тревожиш за нея“ — заповяда деловата част от неговото аз.

Но не можеше. При мисълта, че тази вечер тя сигурно ще спи спокойно, щастливо се усмихна. Тероризиращите я от толкова дълго време спомени вече нямаше да бъдат толкова агресивни и самоуверени. Сега тайната им бе споделена и те повече не можеха да използват Холи като убежище за своите мъчения, въпреки че страданието по загубата на любимите хора никога нямаше да я напусне.

Джейсън успя да се концентрира и работи неуморно четири часа, но Холи отново нахлу в мислите му. Нещо не бе наред. Някаква основна брънка в разказа ѝ се губеше.

Трудно можеше да си представи, че Холи е пропуснала нещо, но гложещата го мисъл все повече прерастваше в убеждение.

Вярно, че освен Дерек, имената на останалите действащи лица бяха спестени. Но това не бе от особено значение, а и тя си спомняше любимите хора най-вече като „мама, сестра ми, брат ми“. Следователно липсата на конкретни имена не бе причина за безпокойство. Имаше нещо друго, нещо скрито дълбоко в дебрите на паметта му.

В съзнанието на Джейсън непрестанно се натрапваше спомена за една статия в списание „Таим“, която бе чел още като второкурсник в ЮКЛА. Силно го бе впечатлила историята за клането на едно семейство в деня на Свети Валентин и завръщането осем месеца покъсно на бащата, по чудо останал жив седем години като военнопленник. За съжаление отдавна бе забравил подробностите. Още тогава деветнадесетгодишният Джейсън знаеше, че един ден ще

стане режисьор и гледаше на всичко с очите на бъдещ творец, който се опитва да претвори в живи картини отделни човешки съдби.

Историята в „Тайм“ бе интригуваща, но не го удовлетворяваше напълно. Може би затова все още я помнеше: тя оставаше някак си незавършена — до откриването, жива или мъртва, на непълнолетната тогава дъщеря.

Джейсън не помнеше подробности, нито бе гледал предаването по телевизията. На празника на Свети Валентин бе прекарал с Никол Хавиланд една изпълнена със страст и удоволствия вечер, завършила със скандал.

Джейсън се загледа в очакващите го книжа. Отново изоставяше работата си, която бе най-голямата му страст — заради Холи и чувството, че в нейната история липсва нещо съществено, което той вече знаеше...

— Вторият баща се е казвал Дерек, а оцелялото момиче — Холи, и никой от тях не е носил вече познатите ни фамилии — обобщил с открит скептицизъм Бет Робинсън.

Джейсън се гордееше, че бе избрал именно нея за тази деликатна и трудна задача.

До преди три месеца Бет бе най-добрият и най-ангажираният следовател на „Голд Стар“. Обожаваше работата си, но напусна без изобщо да се замисли, когато работодателите ѝ казаха, че четиридесет и три годишната бъдеща майка и нейното дете трябва да си останат вкъщи последните месеци преди раждането.

Сега бе в осмия месец, чувстваше се достатъчно отпочинала и с радост щеше да се възползва от шанса да свърши малко работа за Джейсън. Да, увери го тя, нямаше да има никакви проблеми. Особено ако той наистина изискваше от нея само няколко телефонни разговора.

На път за летището Джейсън посети Бет вкъщи и я запозна с искането си да се разследва престъпление отпреди много години, което било извършено някъде в щата Вашингтон.

— Джейсън, имаш ли някаква представа кога са станали убийствата? Коя година или поне по кое време на годината?

— През зимата — отговори той, спомняйки си описанието на Холи за величествената ела, облечена в прясно падналия сняг.

Затрудняваше го годината на убийствата. Сега Холи бе на тридесет години, а тогава е била тийнейджърка, но достатъчно голяма, за да избяга и заживее сама. Следователно е била на около петнадесет години.

— Мисля че, е било преди не повече от петнадесет години.

— О кей. — Бет без колебание бе определила задачата като безсмислена. Но когато видя тъжното и сериозно изражение на Джейсън, само потвърди неговите инструкции. — Ако някой любопитства, ще поддържам тезата, че работим върху документален филм за насилието в семействата, нали?

— Точно така. Това е официалната версия, а случаят ме засяга лично, Бет. Сметките, моля те, изпращай до мене. Ще ти дам моята фонокарта и номера на кредитната си карта, за да ги използваш при обажданията, както и номера на виза-картата ми, в случай че някоя информация трябва да бъде изпратена с куриер.

— О кей. Утре сутринта в осем ще пусна пипала в полицията, вестниците и телевизията. Имаш ли идея с коя част от щата да започна?

Джейсън вече бе мислил по този въпрос. Снегът не му даваше много информация. Най-снежни зими имаше източно от Каскадите, но можеше да вали и във всеки друг район. Специалният разговор на Холи с майка ѝ обаче говореше по-скоро в полза на район, където снегът не бе често срещано явление. Това, както и фактът, че по-късно тя бе решила да живее в Кодиак, който предлага панорамен изглед към морето, го доведоха до едно определено заключение:

— Според мен става въпрос за западната част на щата, за Сиатъл или някой от по-малките градове по крайбрежието.

— Тогава ще започна със Сиатъл. Познавам един човек с когото някога работих заедно в „Сиатъл Таймз“ винаги е бил много услужлив.

[1] Нежен танц за двама. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сиатъл, Вашингтон

Петък, 21 март

Още във вторник Лоурънс се обади на Керълайн, за да я уведоми за състоянието на кученцата и да я попита къде и кога би желала да отпразнуват вече отминалия рожден ден. Споразумяха се за петък вечерта. В четвъртък Кети и кученцата си отиваха при своя собственик, а на другия ден си заминаваше и Минди. Керълайн избра заведението „Спейс Нийдъл“.

През следващите две вечери се чуха отново, за да потвърдят уговорката си. Лоурънс звънеше в единадесет вечерта, след като приготвеше за сън дванадесетте си кучета.

Макар че обикновено си лягаше около десет, тя го увери, че може да се обажда дори и след единадесет часа. Възбудата от очакваното позвъняване я държеше будна и пълна с енергия до уреченото време. Сгушена в уютната топлина на леглото си, Керълайн притваряше очи, за да се концентрира по-добре върху неговия глас, и изобщо не чувстваше умора.

Говореха с часове, скачайки без усилия от тема на тема, макар че и тя самата не можеше да си обясни как така без затруднения се бяха пренесли от Смарагдовия градски купол към египетските пирамиди или как всяка една тема по някакъв начин бе свързана с избора на име за нейното кученце.

Прекараха часове в обсъждане на плюсовете и минусите на имената Фрекълз, Джинджър, Клеопатра, Кловър и Мафин. Разбира се, тя се нуждаеше от неговия съвет. Като ветеринар той най-добре знаеше кое име е по-подходящо за куче и кое не става. Спираха се на всяко хрумване поотделно и Лоурънс никога не прояви нетърпение.

Елиът бе достатъчно тактичен, за да не каже, че решението си е нейно, защото кученцето си е нейно... Проявяваше съпричастност, сякаш те двамата носеха обща отговорност за новия мъничък живот.

Накрая, в четвъртък, преди да си пожелаят лека нощ в два часа сутринта, се спряха на „Жулиета“. Нямаха предвид героинята от

„Ромео и Жулиета“. Просто името бе красиво, звучеше авторитетно, а по-късно — в зависимост от нрава на храброто създание, което бе успяло да оживее, можеше да се сведе до „Джули“ или по-краткото „Джул“.

— Още ли ти допада „Жулиета“? — попита Лоурънс, докато вземаха с колата краткото разстояние между къщата ѝ на булевард „Куин Ан“ и центъра на Сиатъл.

— Естествено. А на тебе?

— Харесва ми.

Бяха резервирани за осем часа маса във въртящия се елегантен Зелен салон, който се намиреше на последния етаж на „Спейс Нийдъл“. По това време на деня пастелният пролетен здрач над белите планини вече бе изместен от черното було на нощта, но в тъмнината можеха да се насладят на блестящия като скъпоценен камък Смарагдов град.

Не съжаляваха за късното си тръгване, защото валеше и още през деня гъста мъгла забулваше забележителностите.

В такова време повечето хора биха отказали резервацията си, но не и Керълайн. Дори реши, че може би такова време бе най-подходящо, за да се оцени наистина красотата на града. Изливащият се дъжд омекотяваше и същевременно засилваше, усещането от възприемането на пейзажа, като прикриваше заострените силуети на сградите и изкарваше на преден план блещукащите светлини върху тях. Проникващите лъчи се гонеха с дъждовните капки, пронизваха ги с блясъка си и ги пръскаха върху нощното небе като милиони мънички дъги.

— Прекрасно! — възкликна Керълайн, запленена от омайната игра на вода и светлина.

— Да — съгласи се Лоурънс. — Много е красиво.

Гласът му бе дълбок, кадифен и нежен. Пред звука на същия този глас тя притваряше очи в среднощната тъма на последните няколко дни, за да му се наслаждава по-добре. На няколко пъти Лоурънс се бе засмял — а той рядко се смееше — а тя с учудване откри, че е много секси.

Думите на нейния кавалер я накараха да се обърне изцяло към него. На светлината на запалената свещ в погледа му се четеше нескрито желание. Керълайн си пое дълбоко дъх, опитвайки се да спре напускащата я смелост. Ненадейно откри, че окончателно се е извърнала към Лоурънс и приветства открито и смело това негово чувство, отговаряйки му със същото.

— Много си красива, Керълайн.

Казани от някой друг, тези думи щяха да я разсмеят. Красива? Тя? Не! Беше здрава, добре запазена за четиридесетте си години и по патрициански внушителна. Красива — обаче не.

Но тъмнозелените очи, които я галеха ласкаво, бяха напълно сериозни. И ето че за пръв път през живота си Керълайн Хоуторн наистина се почувства красива.

— Благодаря — промълви тя. — Ако съм красива, Лоурънс, това е заради теб... за теб.

В дъждовната пролетна вечер, месеци преди туристическия сезон, не ги притесняваше никой. Нямаше клиенти, очакващи нетърпеливо да се освободят места край прозореца на въртящия панорамен ресторант. Керълайн и Лоурънс се хранеха бавно, наслаждавайки се повече на разговора си, отколкото на менюто. Времето минаваше, но желанието им да бъдат заедно нарастваше.

След дълго мълчание, изпълнено със смели усмивки и неприкрити желания, Лоурънс прошепна с пресипнал глас:

— Да тръгваме.

— Виж ти, виж ти, каква чудесна изненада!

Гласът принадлежеше на Мартин Сойър, влиятелния бизнесмен, който след като сам не бе успял да вкара Лоурънс в политиката, бе потърсил за помощ Керълайн с нейните забележителни способности да убеждава.

— Керълайн и Лоурънс... най-накрая заедно и... явно си прекарват много добре.

Последното се отнасяше за ръката на Лоурънс, която, подпирайки нейната по пътя към асансьора, създаваше впечатление за нещо повече от обикновено кавалерство — за любов.

— С господин Елиът се срещнахме случайно, Мартин — започна да обяснява Керълайн. Но вече бе късно. Тя го разбра по отдръпването на неговата ръка от нейната.

— Обаче сте се срещнали. Това е най-важното.

В този момент жената на Мартин го подсети, че оберкелнерът е готов да ги ескортира до тяхната маса. Минути по-късно Лоурънс и Керълайн се спуснаха надолу с асансьора.

Навън магията на ненаситното желание си бе отишла. Дъждовните капки, наподобяващи само до преди малко милиони нежни дъги, сега изглеждаха безцветни, студени и пронизващи.

Потеглиха смълчани. В главата на Керълайн се въртяха хиляди обяснения, но тя предпочиташе да не отклонява вниманието му от хлъзгавите и тъмни улици.

Лоурънс гледаше внимателно в пътното платно, но напрегнатите мускули на врата и брадичката му издаваха, че мислите му все още бяха при „Спейс Нийдъл“ и нескритото удоволствие на Мартин Сойър, че тя се е заела с убеждаването му да се кандидатира.

— Влез, моля те — каза тя, когато колата спря плавно пред дома ѝ.

Елиът кимна решително, сякаш искаше да покаже, че е възнамерявал да направи точно това, за да сподели натрапчивите си мисли.

— Държа да знаеш, че се срещнахме случайно — започна Керълайн веднага след като съблякоха подгизналите си от дъжда шлифери и влязоха във всекидневната.

Той застана до прозореца и се загледа навън. Съзерцаваше издигащата се величаво към небето сграда на „Спейс Нийдъл“ и... си мислеше за породилото се на светлината на свещите желание, което се бе оказало само още един неосъществим блян.

— Мартин наистина настояваше аз да те убедя да се захванеш с политика. Поради тази причина бях гледала двадесетминутното предаване по канал 20/20 и затова знаех кой си. Но аз му отказах още преди да те срещна. Ето защо той беше така изненадан да ни види заедно. Моля те, повярвай ми, повярвай ми, че не съм те използвала. Никога не бих го направила.

Лоурънс се извърна рязко и тя срещна едно лице с непознато досега изражение. Очите му гледаха с буреносен поглед, вкаменените черти издаваха решителност и безкомпромисност, а когато накрая той заговори, гласът му бе далечен и леденостуден:

— Да ме използваш? — запита той със саркастична усмивка, прикривана досега също като нежността, с която ѝ говореше в късните нощи. — Ти не ме използваш, Керълайн. Нямам какво да ти дам. Нямам нито едно проклето нещо, което би послужило някому. Аз съм използвачът, Керълайн. Аз съм този, който те използваше.

— Това не е вярно!

— Вярно е. Ти даваше, а аз вземах, макар и през цялото време да знаех колко егоистично постъпвам. Но — гласът му омекна — имаш ли някаква представа колко хубави бяха за мен нашите разговори?

— Да, имам — отговори тя с избликлала нежност. — Имам, защото и за мен беше така.

Той сякаш чу думите ѝ и дори в очите му просветнаха пламъчетата на неговата страст. Но всичко продължи само миг и погледът му отново потъмня.

— Аз съм празен, Керълайн. Знаеш го, и знаеш защо. Ти ме изпълваше с твоето щастие, ентузиазъм, радост и аз ти позволявах да го правиш.

Тя пламенно реагира:

— На тръгване от ресторанта, преди да налетим на Мартин, имах усещането за нещо повече, което... и двамата желяехме.

— Но Мартин ме накара да си припомня кой съм. Моето истинско аз не е мъжът, в който се превръщам с тебе. Заради тебе.

— Не виждам нищо лошо в мъжа, който е с мене.

— Освен, че той не е истински. Това е само една празна черупка, запълнена от тебе.

— Грещиш! Ти си внимателен, ласкава и раним, и... това няма нищо общо с мене.

— Има. Вниманието ѝ нежността са просто отражение на същите тези твои качества. Повярвай ми, Керълайн. Познавам се достатъчно добре.

Да, той се опитваше да се сбoguва с нея. Вярваше искрено, че няма какво да ѝ предложи. Щеше да си отиде без никога повече да се завърне. Колкото повече осъзнаваше това, толкова по-ясно ѝ ставаше

какво всъщност означава да изгубиш някой, когото наистина обичаш. Вече усещаше настъпващите празнота и самота, макар и несравними с изпитаното и преживяното от него през всичките онези години от живота му.

Той се запъти към гардероба, за да вземе палтото си.

— Лоурънс, моля те!

Отчаяният ѝ вик го спря и той се обърна изплашено към нея.

— Моля те, не си отивай! Ако с мене се чувстваш по-малко самотен, по-малко празен, тогава...

— С теб се чувствам прекрасно, Керълайн — потвърди той. — Прекрасно.

— Но същото усещам и аз...

— О, Керълайн — прошепна той с глас, в който се бореха страстта и отчаянието. — Не искам да те нараня.

„Как би могъл да го направиш?“ — питаше го безмълвно тя, въпреки че знаеше отговора. Не, имаше един начин да я нарани. Много отдавна бе отдал сърцето си на Клер — жената, заради която бе успял да оцелее цели седем години на заточение. Жената, пред която дори след нейната смърт се бе заклел да открие тяхната изчезнала дъщеря.

Керълайн знаеше, че може да бъде наранена. И все пак тя се приближи към него и смело потърси неговите измъчени и молещи очи.

— Не се страхувам, че ще ме нараниш Лоурънс. Ужасявам се от това, че би могъл да си отидеш и никога вече да не се завърнеш. Моля те, не прави това. Остани, моля те... при мен.

— О, Керълайн... — Той зарови силната си ръка в нейната лъскава, гъста коса и за пръв път целуна леко отворените ѝ в трепетно очакване устни.

Нежната целувка и ласкавите пръсти пробудиха в нея непознати досега, прекрасни чувства: желание, страст, потребност. За пръв път в живота си тя получаваше възможност да осъзнае наистина техния смисъл.

„О, любими, как жадувах за твоето докосване.“

Керълайн имаше зад гърба си седем години брак и още дванадесет години развод, с няколко чисто сексуални връзки. Всичко започваше с приятелство, но след физическия контакт се опорочаваше и губеше смисъл. И все пак тя, със своите четиридесет години, можеше да се счита за жена със „сексуален опит“. Но никога, никога досега не

бе изпитвала тези великолепни чувства на топлина, страст и желание да го има до себе си. Това наистина бе нещо съвсем ново за нея.

Не и за Лоурънс. Той знаеше какво е да отдадеш себе си на жената, която обичаш. С Клер се бяха любили за последен път часове преди пътуването му към джунглата на Виетнам и оттогава интимността им се бе превърнала само в скъп спомен. Мъжът, чиято изключителна дисциплина му бе помогнала да понася седем години тясното пространство на затворническата килия, смело бе понасял и повика на сексуалните си потребности. Но сега, след толкова години на въздържание, дълго потисканите желания бяха по-освободени и по-силни отвсякога. И двамата искаха нещо много повече от обикновеното вплитане на изгарящи от страст тела.

Любиха се в леглото, където през последните три нощи Керълайн бе заспивала, люляна от топлината на неговия глас. И тогава, и сега тя се чувстваше добре в тъмнината, наслаждавайки се единствено на неговия прекрасен образ, който носеше в сърцето си.

Откриването на този мъж и пламналата помежду им страст сами по себе си вече бяха много. Всичко бе станало ненадейно и сега неговите жадни тъмнозелени очи обхождаха бавно, с лакомо желание нейната голота. А и самата тя имаше какво още да научи за собствената си пробудена страст. Колко далече щяха да стигнат те двамата? Щеше ли да им стигне смелостта?

Понесли се в неспирния танц на любовта с всяка следваща стъпка изпитваха по-голяма радост, интимност и увереност. В душите им звучеше омайна музика, мелодия, в чийто ритъм се вплита техните взаимно нашепвани имена.

Керълайн се събуди в шест сутринта. Бе заспала дълбоко в разхвърляното и омачкано от любовната игра легло, а сега намираше завивките опънати, без всякакви следи от нощни страсти. Тя самата лежеше завита уютно и топло с юргана си.

Изпод пердетата се прокрадваха първите игриви лъчи на слънцето. Бе толкова рано, а него вече го нямаше...

Рязко отметна завивката и се хвърли към прозореца. През открянатото перде я посрещна прекрасен и окъпан след дъжда пролетен ден. От бурята бе останал само далечен спомен.

Колата на Лоурънс стоеше все още паркирана долу, на улицата. Но посланието на старателно опънатите завивки бе ясно като деня навън: той възнамеряваше да си отиде преди още да е станала. Щеше да я напусне така, сякаш никога не е идвал.

Керълайн грабна от близкия стол хавлията си на цветя, стегна я до болка на кръста и хукна към стълбището, като решише по пътя разрошената си гъста коса.

Вече преполовяваше пътя, когато внезапно хрумнала ѝ мисъл я накара да забави крачка. Предишната вечер Лоурънс бе опитал да си отиде, но остана, защото изпитваше силно физическо привличане. Ето че сега се опитваше да направи същото, но страстта му вече бе задоволена и...

Не, тя нямаше да го моли повече. Просто щеше да се сбoguва с него.

Той пишеше нещо на кухненския плот. Керълайн остана безмълвно загледана в този страшно красив мъж, който под прикритието на мрака бе събудил в нея повече страст от всеки друг досега. Все още усещаше неговото мускулесто, слабо тяло. Снощи не бе успяла да го види в тъмното, но бе опознала неговата страст и очертанятията на множеството му белези.

— Здравей.

Лоурънс се изправи и погледна към нея. Миг след това изненадано, но приветливо ѝ се усмихна.

— Добро утро.

Миналата нощ Керълайн предпочете тъмнината, защото се притесняваше от силното желание в очите му. Но сега забеляза в тях същата ненаситна страст, независимо че той вече знаеше всичко за нея и нейните желания.

— Пишеш ти бележка.

Керълайн кимна с глава. Значи, се сбoguваше учтиво. Типично в негов стил. Имаше обаче още нещо, което тя трябваше да направи, преди да е оставил посланието си.

— Снощи не използвах никакви контрацептиви, но...

— Ние не използвахме никакви контрацептиви, Керълайн.

— Исках само да те предупредя, че няма от какво да се страхуваш — каза тя, но не можа да продължи мисълта си, прекъсната от странния поглед в очите му. Вместо облекчение, в него бе изписана тъга, сякаш Лоурънс бе разчитал на това тяхно взаимно нехайство.

Може би любовната им игра без предпазни мерки бе за Лоурънс, както и за нея, преднамерен избор?

Тя определено не желаше да се предпазва от този невероятен човек и изключителен баща. Би било прекрасно да има дете от него, но точно в този момент подобни мисли бяха излишни — и най-страстната любовна нощ не би могла да създаде нов живот. Според теориите може да се забременее по всяко време на менструалния цикъл, но Керълайн бе наясно, че това не се отнася за нея. Този месец възможността да зачене бе отминала.

Лоурънс обаче не знаеше този факт. Нима човекът, който на седемнадесет години е внимавал да няма дете преди да се ожени, бе станал небрежен тридесет години по-късно? Или бе направил съзнателен избор, като бе дал една нощ безпределна свобода на своята дълго потискана страст?

Може би през изминалата нощ внезапно бе изпитал желание да има дете, но сега — на дневна светлина — съжаляваше? Така и трябваше да бъде, за да не извърши предателство към друго дете — любимата дъщеря, в търсенето на която бе посветил живота си. Ето защо тъгата в очите му бързо се стопи.

— Неподходящо време?

— Да. Имам съвсем точен цикъл. Мензисът ми трябва да започне в понеделник и сигурно ще бъде така, защото вече чувствам някои симптоми.

— Като?

Керълайн потрепера, сякаш той отново я докосваше, за да се впуснат в омайното пътуване, започнало с нежна целувка и достигнало до екстаз. Защо се чувстваше така, като че ли Лоурънс я галеше? Защото неговият въпрос излъчваше подобна интимност. Искаше да знае повече за нея: за тайните на нейната утроба и как така тя ѝ подсказваше, че вече е късно да заченат дете.

— Като... подуване в долната част на корема. А и гърдите ме болят.

Внезапно по лицето му се изписа силна загриженост.

— Нараних ли те снощи, Керълайн?

— Не — увери го тя тихо, спомняйки си огнените му ласки. Тя бе завладяна, пленена и обладана от него, но въпреки силата на мощното му тяло и страстта му, не бе изпитала ни най-малка болка. — О, Лоурънс, изобщо не си ме наранил.

— Не съм го правил дълго време.

— Аз също — усмихна се тя. — Въпреки това мога да си осигуря някакво контрацептивно средство. Гинекологът ми е приятел и ме е снабдил с рецепта за всеки случай. Щом отворят аптеките, веднага...

Думите заседнаха в гърлото ѝ. Тя бе изтичала след Лоурънс, за да се сбогуват, а се заговориха толкова непринудено, че забрави за какво всъщност го бе последвала и сега нахално го занимаваше с някаква си рецепта.

— Да ти кажа ли какво пишех в бележката? — запита той нежно.

— Беше покана, Керълайн.

— За какво?

— Възнамерявах да ти оставя покана за редица неща, между които можеш да избираш според вкуса си. Но сега, след като си будна, ще започна с нещо, което дори не съм планирал. Тази седмица официално не съм на повикване, но се съгласих да посетя една къща, един обор и една конюшня. Първата от тези задачи трябва да свърша днес, в осем и половина сутринта. Ще бъда доволен да ми асистираш.

Лоурънс се усмихна на сияещите очи срещу себе си.

— След това мислех, че можем да посетим Жулиета. Няма да повярваш колко много е пораснала само за шест дни. После предлагам да отидем до търговския център, където ще ти изпълнят рецептата, а аз междувременно ще напазарувам малко храна за един пикник. Миналата нощ видях поляната, но през деня тя е невероятно красива. Освен това има още една поляка над потока през гората. За нея знаем само аз и сърните.

Лоурънс замълча, но вътрешно се наслаждаваше на внезапно изникналата пред очите му картина на поляната. „Ще се любим там, Керълайн. На дневна светлина, сред море от диви цветя. Нашата любов ще бъде както миналата нощ и дори още по-чувствена, защото вече се познаваме. Ароматът на цветя и окъпани от дъжда борове ще се носи над нас във въздуха, гален от ласките на пролетното слънце. И днес, Керълайн, вече ще се гледаме, когато правим любов,“

— По-късно, за вечеря, можем да отидем до Снокуолмския водопад, а утре сутринта, стига да се измъкна от леглото без да те събудя, ще прескоча до пощата и за кроасани... Керълайн? — Лоурънс вече знаеше отговора ѝ, заблестял в нейните очи. И все пак изпитваше необходимост да чуе и думите ѝ.

— Приемаш ли някое от тези предложения?

Не му отговори веднага. Не можеше. Все още витаеше далече, на поляната с диви цветя, където щяха да я гаят ласките на слънцето, неговите настоятелни устни и жадните му очи. Той щеше да види нейната гола страст, а тя — истината за неговите белези и...

Тъмни сенки в неговите очи я откъснаха от образите на изпълнената с аромата на борове любовна игра. Все още неполучил отговор, Лоурънс не можа да прикрие прокрадналата се в него неувереност... сякаш той също се притесняваше за предстоящите откровения на дневната светлина... сякаш би могла да бъде отблъсната от видяното.

— Всичко ми допада, Лоурънс — прошепна тя. — Всичко.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Брентууд, Калифорния

Неделя, 2 април

— Ще ви бъде забавно — обърна се Ник към двете си дъщери, когато спря пред къщата на Рейвън.

Саманта и Мелъди с удоволствие приеха странното хрумване на баща си да ги докара с камиона. Ник им бе разказал само истини за Рейвън: как се бяха запознали; как бе засадил с цветя градината ѝ; какво работеше тя; за пътуването си с нея до Чикаго по случай петнадесетгодишнината от нейния гимназиален випуск и за това, че ги канеше всички на вечеря в дома си.

Скри обаче от децата си, че за Рейвън той е само градинар, а не изпълнителен директор на „Идън Ентърпрайзис“. Нямаше намерение да ги намесва в своите сценарии, макар и с риск по време на вечерята истината да излезе наяве. Ник, все пак, почти не се страхуваше от подобно развитие на нещата. Неговите дъщери рядко говореха за пари, маркови стоки или скъпи ресторанти. Тези теми ги вълнуваха толкова, колкото и дали се возят в камион или в кола.

Всъщност Саманта и Мелъди предпочитаха камиона. Харесваха им стърчишката, друсането и най-вече големината на кабината, което им позволяваше и двете да се сместят отпред до баща си.

И ето сега, когато и тримата седяха отпред, Ник весело съобщи — не за пръв път — че ги очаква забавна вечер. По-малката дъщеря посрещна предупреждението с присъщия си естествен ентусиазъм, а по-голямата — естествено — с недоволство.

— Наистина ще бъде забавно, Сам — пошегува се нежно с нея Ник.

Саманта трудно можеше да остане дълго навъсена в присъствието на баща си. И двамата го знаеха. Но дори и когато очите ѝ заблестяха игриво, Ник продължи да се притеснява от нейната реакция пред домакинята.

Всъщност той бе предупредил Рейвън за възможността момичето да остане мълчаливо през цялата вечер, но тя го бе успокоила, че

напълно разбирала нейните притеснения.

Рейвън бе подготвена за мълчаливата Саманта, точно както бе подготвена да посрещне гостите си в шест. Но когато отвори вратата, изглеждаше силно раздразнена.

— Да не сме подрали?

— Не. Идвате точно навреме. Моля, влизайте.

Рейвън въведе с усмивка зяпналите я изпитателно момичета, но само едната от тях ѝ се усмихна в отговор.

— Добре дошли. Аз съм Рейвън.

— А аз съм Мелъди.

— Здравей, Мелъди.

Деветгодишната дъщеря наистина се оказа изключително лъчезарно дете. Сините ѝ очи грееха в неподправена слънчева усмивка. Дори червената ѝ коса с пищни непослушни къдрици блестеше като огън. Трудно можеше да се устои на това щастливо лице и магията на излъчваната от него радост. Рейвън обаче трябваше скоро да загърби малкото слънчице и да се обърне към другата дъщеря на Ник.

„Би могла да бъде моя.“

Рейвън бе поразена от огромната прилика между самата себе си и Саманта. И тя не се изразяваше само в гарвановочерната коса и тъмносините очи. Някога, когато беше на дванадесет години, тя имаше същото сериозно изражение, което сякаш казваше, че никак не е лесно да живееш в свят, пълен с толкова много хора, готови да разбият сърцето ти.

Изпитваше силно желание да прегърне девойката, да я увери, че няма да я нарани, но вместо това само ѝ се усмихна и я поздрави.

— А ти трябва да си Саманта. Радвам се да се запозная с теб.

— Здравейте.

Рейвън усети, че вместо да се поуспокои от непринуденото посрещане, момичето сякаш стана още по-притеснено и по-подозрително.

— И така, Рейвън — намеси се Ник, — какво е станало?

Тя си бе обещала да обясни с чувство за хумор случилото се и да го поднесе на момичетата като анекдот, но не можа да прикрие гнева и разочарованието си.

— Изпуснах печеното.

— Съжалявам.

Ник добре знаеше колко се притесняваше тя за тази вечеря, колко ѝ се искаше да сервира нещо, което дъщерите му наистина щяха да харесат. Затова и бе отказала неколkokратните му предложения да излязат някъде навън.

— И то се пръсна?

— Всъщност тавичката се оказа доста здрава. — Тя се усмихна горчиво. — Но печеното, за съжаление, наистина се изсипа.

— Навсякъде по чистия под на твоята кухня? Бих казал, че още може да се яде.

Подът на Рейвън наистина блестеше, а тя бе събрала, измила и поставила храната в съд за микровълновата фурна.

— Да, яденето ще може да се яде, но няма да го сервирам сега — заяви тя и се обърна към най-важните си гости: — И така, момичета, не е много приятно, но си мислех... дали да не поръчаме пица?

— Обожаваме пица! — изстреля въодушевено Мелъди.

Рейвън се усмихна с благодарност на малкото състрадателно девойче, което се опитваше да я успокои.

— Наистина ли? Добре. Тогава е решено.

— Всъщност нашата любима пицария се намира недалече от тук — каза Ник. — Предлагам да отида дотам и да взема по нещо, докато вие трите се опознаете по-добре.

Въпреки предположенията на Рейвън, Саманта не пожела да придружи баща си. Но тя знаеше със сигурност, че и ентузиазираната Мелъди, и нейната страшно сериозна дванадесетгодишна сестра обичаха да готвят.

— Все още не съм приготвила мешаната салата. Може би вие двете ще ми помогнете? Надявам се с ваша помощ поне нея да опазя и да не се разпилее по пода.

Мелъди прихна да се смее лудешки. Саманта обаче посрещна хумора на Рейвън с нескрита изненада.

— Баща ми не си търси съпруга.

Рейвън рязко се извърна и едва не заби ножа в пръстите си. Тихият, треперещ глас достигна до нея през шумното рязане на домати и веселото и безгрижно бърборене на Мелъди. Момиченцето зяпна и млъкна при ненадейните думи на сестра си. До този момент двете

седяха на масата и усърдно мачкаха сирене, докато Рейвън се занимаваше с доматиите на мивката.

Погледът на Саманта излъчваше едновременно и кураж, и безпокойство. Тя бе направила това смело и шокиращо изявление единствено от страх да не изгуби баща си. Рейвън познаваше много добре източниците на тези чувства — отчаяние при възможността да изгубиш нещо толкова важно и толкова голямо в живота си.

Но преди още да успее да отговори, дванадесетгодишната дъщеря на Ник заговори отново и с още по-шокиращи думи:

— Той е мъж и има своите потребности. Ето защо се среща с много жени.

Рейвън щеше да си спомни следващото изречение на Саманта по-късно, защото съзнанието ѝ все още бе заето с първото: „Той е мъж и има своите потребности“. Тя се вгледа в отчаяното момиче, което ѝ напомняше толкова много за самата нея. Само след няколко месеца Саманта щеше да навърши тринадесет години. На тази възраст Рейвън бе изгубила своята девственост. Не, тогава тя я подари, защото се нуждаеше отчаяно от любов и... защото благодарение на своята майка бе останала с разрушителното и унизително виждане, че мъжете имат потребности, които жените са длъжни да задоволяват. На тринадесет тя вече се чувстваше стара и изтощена. Но всъщност бе само едно незряло момиче, а Блейн — шестнадесетгодишният „мъж“, който я бе пожелал, защото имаше потребности — изглеждаше страшно зрял.

„Но ние бяхме само деца — помисли си Рейвън. — Бях също като Саманта и си нямах никой, който да ме обича или защитава.“

Но дъщерята на Ник бе обичана с безгранична и самоотвержена любов. И въпреки това тя току-що напълно сериозно бе изрекла една мисъл, която нито един любящ баща не би внушил на дъщеря си.

— Баща ти не би могъл да изрече подобно нещо. Той ли ти каза, че мъжете имат потребности?

— Не съвсем...

— Добре.

Рейвън се приближи към масата и седна до тях двете, по-сериозна и от Саманта.

— Моля ви, никога, никога не вярвайте на това, че в мъжете или момчетата има нещо, което им дава право да изискват каквото и да било от вас. Никога и не си помисляйте да правите нещо само защото

някой мъж го иска от вас. Всеки човек желае и има право да бъде харесван и обичан, но трябва да си го спечели, а не да взема и да изисква.

Рейвън сирия да си поеме дъх и забеляза, че Саманта я гледаше с широко отворени от изненада очи. Може би момичето я мислеше или за полудяла, или за самонадеяна. А дали това прекрасно младо създание изобщо имаше представа за какво точно ставаше въпрос? Но Рейвън не желаше да бъде по-красноречива. Навярно под „потребностите“, за които говореше толкова самоуверено, Саманта имаше предвид просто компанията на възрастни, а не секс.

— Може би не бях съвсем ясна.

— Не, напротив! — възкликна Мелъди. — Точно това ни каза и татко, след като Джанет ни обясни, че татко се виждал с нея само защото мъжете имали потребности.

Ясно беше, че за Мелъди думата „потребности“ бе само празна черупка. По блясъка в очите ѝ обаче си личеше с какъв интерес бе слушала мнението на баща си по въпроса.

— Дотогава ние дори не познавахме Джанет. Татко много се ядоса, когато един ден тя изненадващо дойде вкъщи, но когато каза и другото нещо, той направо побесня. Според него тя изобщо не трябвало да говори подобни неща пред нас.

— Напълно съм съгласна с баща ви, момичета.

— Сигурна съм, че той никога повече не се е срещал с тази жена — добави Мелъди.

Рейвън изобщо не се учуди, че Ник предпазва любимите си дъщери от всеки, опитал се да нарани тяхната ценностна система. Саманта също знаеше това. Какво тогава целеше тя? Нима искаше да накара Рейвън да се съгласи, че мъжете наистина имат потребности, за да го използва срещу нея по-късно пред баща си, с което да сложи край на тяхната връзка?

Може би. Стана ясно обаче, че Рейвън шокира момичето с реакцията си на безпристрастна закрила, също като Ник.

— Според мене, Саманта, ти всъщност искаше да кажеш, че нямаш нужда от нова майка — предположи нежно Рейвън, съзряла объркване в очите на момичето.

— О! — изпъшка Мелъди и отмести разширените си от изненада светлосини очи от Рейвън към сестра си.

Тя мълчеше. Вместо нея говореше неприкритата тъга.

— Саманта, изслушай ме, моля те. Не се опитвам да ставам твоя майка. Не съм го и помисляла. Освен това изобщо не съм сигурна, че мога да бъда майка, и то добра. Всъщност, по-вероятно е да не мога.

— Защо не? — запита Мелъди.

Преди да отговори, Рейвън се замисли за това колко отдавна тя — нежеланото киселинно бебе — се опитваше да стане майка, защото жадуваше да има деца и беше убедена, че ще ги обича. Но природата си знаеше най-добре.

— Много е трудно за обясняване — обърна се тя към загриженото детско лице. — Въобразила съм си, че е така.

— А каква е твоята майка? — продължи лъчезарната Мелъди.

— Ами, първо — не съм я виждала от петнадесет години. Няколко седмици преди да завърша гимназия, тя реши да си отиде. Никога не съм имала баща, сестри или братя, затова когато тя си тръгна, аз останах съвсем сама. Дълго време вярвах, че си е отишла заради мен, тъй като сигурно съм била много лоша дъщеря.

— Но не е било така, нали? — вметна Мелъди.

— Изобщо не си била лоша — добави веднага след сестра си Саманта.

— Не, аз бях добро дете — отговори Рейвън без да бъде особено убедена за себе си, но го вярваше с цялото си сърце за тях. — Накрая разбрах, че за тръгването ѝ не съм била виновна аз. Просто тя не бе от най-добрите майки, но искрено вярвам, че се е старала, доколкото може.

И трите се замислиха. И трите бяха просто изоставени от майките си момичета. Скоро Рейвън отново се превърна в зряла жена, която приключи тъжната тема с обобщението:

— Не всеки е създаден да бъде майка и това не е ничия грешка. Просто такъв е животът.

Когато Ник се завърна от пицарията, в кухнята вече се разговаряше за любимите музикални групи на момичетата. До края на вечерта Саманта повече не се намръщи. Понякога дори се усмихваше, но през по-голямата част от времето остана сериозна и подозрително наблюдаваше всяко действие на домакинята.

Рейвън смяташе гостуването да приключи някъде около осем и половина и дори по-рано. На другия ден момичетата бяха на училище, а при това положение Мелъди задължително трябваше да си бъде в леглото до девет. Освен това Ник припомни, че тази вечер и Саманта била решила да си легне по това време, тъй като щяла да става много рано, за да довърши подготовката си за някакъв изпит.

Но осем и половина дойде и си отиде. Ник тихичко напомни на момичетата колко е часът, но и двете само вдигнаха безучастно рамене и без да помръдват, останаха с вперени в Рейвън очи. Тя им разказваше за снежните зими в Чикаго, щедро сипейки романтични епитети за това, което всъщност за нея — малкото момиче, мазало с вазелин краката си против студа — навяваше само кошмарни спомени.

В девет и петнадесет Ник с нежелание съобщи, че вече наистина е много късно. По-малката му дъщеря започна да оклюмва. А и той знаеше от опит, че детето се нуждае от хубав, здрав сън, за да презареди напълно енергичното си телце.

Без всякакво подканяне и двете момичета поблагодариха учтиво на Рейвън за вечерта. Мелъди дори се хвърли към нея и буйно я прегърна за довиждане, За части от секундата Саманта бе готова да я последва, но не го направи и с малко напрегнат тон произнесе:

— Съжалявам за това, което отначало изнаприказвах.

— А пък аз не съжалявам, Саманта. Така получихме възможност да си поговорим.

Рейвън им помахаша за довиждане от предната веранда. Няколко ръце ѝ отговориха от кабинката на камиона, който бързо се изгуби в тъмнината.

Заплака. По лицето ѝ се стичаха едри сълзи, събрали в себе си натрупалите се емоции. Дори спасителната мисъл, че с изключение на разваленото печено вечерта бе минала по-добре, отколкото Ник можеше да предположи, не бе в състояние да я успокои.

„*Не ме оставяйте! Вземете ме с вас! Можем да бъдем едно семейство. Можем да си говорим, да се смеем и да се справяме заедно дори с най-трудните моменти... нали?*“ — нашепваше ѝ един вътрешен глас.

Друг един глас, наподобяващ този на Виктория Уейнрайт ѝ подсказваше, че Ник никога не би поверил грижата за своите безценни дъщери на някоя си. Да, той наистина пожела да я срещне с тях и дори ги остави сами при нея, докато купи пица. Но и тя самата изказа пред момичетата опасенията си, че не би могла да бъде добра майка. Имаше хиляди предпоставки да не бъде.

А нима самият Ник ѝ бе дал и най-малък повод да си мисли, че се интересува от нещо повече от приятно прекарване на нощта? Саманта бе права — той не търсеше нито съпруга за себе си, нито майка за дъщерите си.

Рейвън потрепера, когато си спомни какво още бе казало момичето. Ник имаше потребности, но и множество жени, щастливи да ги задоволяват. Самата тя бе прекарала целия си живот в безразборни сексуални връзки, защото неистово търсеше нечия любов. Може би затова и сега отчаянието и натрупалата се болка бяха породили този предателски плач и молби да не бъде оставяна сама, да бъде необходима някому.

Да, тя искаше да бъде обичана, но имаше и още нещо — за пръв път искаше и да обича. Ето защо толкова силно желаше да има дете. Една част от нея тайничко винаги бе вярвала в способността ѝ да обича и да закриля. Тази вечер обаче Рейвън наистина бе повярвала в това.

„Имам какво да дам от себе си. Знам, че имам.“

Двамата с Ник се бяха договорили, че както всяка нощ през изтеклата седмица, той ще дойде веднага след като момичетата заспят. Тази нощ обаче трябваше да бъде по-различна, защото бе последната им заедно за през следващите десет дни. Родителите на Ник сутринта заминаваха за Денвър, за да видят дъщеря си и първия внук от нея.

Обикновено Ник пристигаше около десет вечерта. Този път обаче мина единадесет, стана единадесет и тридесет, а него все още го нямаше. Тя вече губеше надежда, когато силните фарове на камиона осветиха двора.

— Никой не можеше да заспи — каза той, когато Рейвън отвори вратата. — И двете бяха силно възбудени. Омагьосани са от тебе, Рейвън. Особено Сам.

Ник обгърна с длани лицето ѝ и се усмихна с неприкрита нежност. Сивите като стомана очи горяха от желание и от още нещо, може би любов?

Без всякаква причина тя отново избухна в сълзи и захълца отчаяно.

— Рейвън? Какво има?

„Искам теб и твоите прекрасни дъщери. Искам да бъдем едно семейство. Много... много искам това да стане“.

— Рейвън? — Ник я придърпа и силно я притисна към гърдите си. — Какво има? Всичко мина толкова добре. Не разбра ли?

Тя усети неговата нежност и думите му я накараха да почувства, че са един отбор, двама родители, които заедно опитват да се справят с крехката чувствителност на любимите си деца.

„Стоп — предупреди я един глас. — *Ти се нуждаеш от него, но той те желае само за леглото. Един ден ще му писне от тебе и от твоите необясними сълзи, а има толкова много жени, които биха пожелали Николас Голт...*“

— Може би според тебе вечерта не е минала добре — пророни той, заровил глава в лъскавочерната ѝ коса. — Саманта явно е изтърсила нещо, което е наранило чувствата ти.

Накрая Рейвън овладя положението.

— Не, нищо подобно. Всичко мина много добре, Ник. Наистина мина добре. Те са чудесни малки момичета — заяви тя категорично.

— Тогава би ли ми обяснила защо плачеш?

Рейвън се усмихна кисело.

— Честно казано — не знам. Предполагам, че е на нервна почва. Доста се притеснявах за тази вечер. Сама не разбирах колко съм напрегната, а и няхах време да се успокоя за съсипаното печено. Вероятно всичко това ми се е насъбрало.

Ник загледа замислено тъжното прекрасно лице срещу себе си, а единият от пръстите му нежно проследи пътя на една още незасъхнала сълза. Знаеше, че тя му казва само част от истината, скривайки от него най-важното.

„Значи сега и двамата си имаме тайни.“

На връщане към дома ѝ отново се сблъска с мисълта, която през цялата вечер танцуваше в съзнанието му: „Кажки и, че я обичаш. Кажки

й, че искаш да остане завинаги в твоя живот и в живота на твоите момичета“.

Ник си представяше как изрича тези думи пред Рейвън и тя цялата грейва пред него щастлива; как после двамата решават, че още е рано да споменават плановете си пред момичетата, защото първо трябва да прекарат повече време заедно и най-вече да помогнат на Саманта да превъзмогне страха си — по-силен от надеждата.

И някъде по средата на този откровен и радостен разговор той смяташе да й каже, че всъщност е невероятно богат, но и доволен, че тя не е знаела за милионите му и че това изобщо не я е интересувало.

Когато обаче се вгледа в сапфирените й очи, забулени в своите собствени тайни, Ник разбра, че още е твърде рано да разкрива своите.

И двамата се нуждаеха от време.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сенчъри сити, Калифорния

Петък, 7 април

В петък по обяд — пет дни след вечерята с пица — секретарката на Уинтър ѝ съобщи по интеркома, че я търси някоя си Саманта Голт.

— Свържи ме с нея — помоли я Рейвън и натисна премигващата лампичка на апарата си.

— Здравей, Саманта — поздрави тя топло.

— Здравсти.

В простикия поздрав Рейвън успя да долови трепет на несигурност и това я накара да забрави веднага внезапно появилите се притеснения.

— Какво се е случило?

— Нищо. Искам да кажа... дядо и баба са в Денвър, а татко има важна среща този следобед.

Гласчето внезапно пресекна.

— Саманта?

— Толкова е глупаво! Може би ти също имаш неотложна работа следобед.

— Всъщност, не — отговори Рейвън без изобщо да обърне внимание на програмата със записаните за деня срещи. Разбира се, че имаше ангажименти, но нито един от тях не бе по-важен от Саманта.

— И така, цялата съм твоя. Слушам те?

— Можеш ли да ме вземеш от училище?

— Разбира се. Само ми кажи къде и кога.

— Ходя в „Уестлейк“. Намира се на улица „Норф феъринг“ на хълмовете Холмби.

— Знам добре къде се намира. — Знаеше още, че училището за момичета „Уестлейк“ е едно от най-добрите частни училища в района, а също така и едно от най-скъпите. — На около петнадесет минути от мене.

— Възможно ли е да дойдеш веднага?

— Абсолютно. Ще съм тръгнала още преди да затвориш телефона. Да не си болна, Саманта? Да те заведе на лекар? Ще се радвам да ти помогна.

— Не, благодаря. Просто трябва да се прибера вкъщи.

Рейвън я забеляза веднага, след като зави по закътаната с дървета алея, която водеше до „Уестлейк“. Бе с някаква жена до себе си на площадката пред главния вход. Когато плавно паркира пред тях, забеляза, че жената стоеше угрижена до момичето.

Веднага се разбираше, че няма да позволи на Саманта току-така да се качи в колата, затова Рейвън загаси мотора, слезе и подаде приветливо ръка на жената, усмихвайки се и на двете.

— Добър ден. Казвам се Рейвън Уинтър.

Жената се представи като директорката на училището и обясни присъствието си.

— Страхувам се, че възникна малък проблем, госпожице Уинтър. Предполагаме, че Саманта се е обадила на някой, който е упълномощен да я съпровожда до тях. Никога не пускаме учениците си с човек, чието име не ни е известно предварително.

„Сигурна съм, че е така“ — помисли си Рейвън.

Училището провеждаше правилна политика, разбира се, и тя напълно го одобряваше. В „Уестлейк“ се обучаваха главно богати наследнички от Платиниевия триъгълник — невинни малки момичета, които можеше да бъдат отвлечени за изнудване на родителите с огромни суми. Саманта бе дъщеря на градинар, чийто успех явно му позволяваше да си позволи скъпото обучение в това училище, и все пак Саманта не бе особено съблазнителна цел за кражба.

Рейвън остана много доволна, че администрацията се грижеше за доброто на всички свои възпитаници, независимо от тяхното материално състояние. Тя нямаше намерение точно пред Саманта да спори, че колкото и безценна да е тя за баща си, в сравнение със супербогатите си съученици едва ли представляваше интерес за евентуални похитители. По-скоро Рейвън опита друг подход: опита да докаже че тя самата е безопасна и може да се счита почти за член на семейството.

— Ситуацията наистина е доста необичайна. Но както вашата възпитаничка сигурно ви е казала, дядо ѝ и баба ѝ заминаха на гости при дъщеря си в Денвър, поради което нямат възможност те да дойдат. И тъй като програмата на Ник — господин Голт — е доста по-натоварена този следобед от моята, Саманта се обади на мен.

— За съжаление не мога да разбера точно какво ви свързва със Саманта, госпожице.

— Аз съм нейна приятелка — отговори Рейвън дружелюбно и се усмихна на момичето. Очите на Саманта ѝ отговориха с израз на благодарност, което подтикна Рейвън да стане още по-настойтелна. — Разбирам вашата загриженост и ние с нейното семейство напълно подкрепяме училищната политика. Но нейната истинска цел не е ли да държи настрана непознати и нахални хора? А аз съм тук днес само защото Саманта ме повика. Тя ме познава и...

— И ѝ вярвам — намеси се Саманта и се обърна към директорката. — Всичко е наред, повярвайте ми, моля.

— Добре — усмихна се накрая директорката. — Искрах само да съм спокойна. Сега вече съм.

— Благодаря — каза Рейвън, когато доволно, момичето тръгна към нея, преминавайки направо пред невидимата стена, която секунди преди това изглеждаше непробиваема. Рейвън приятелски я прегърна през крехките ѝ рамене, но преди да я поведе към колата, извади от чантата си една от визитните си картички и я подаде на директорката. — Бих искала да я прибавите към списъка от придружители на Саманта.

— Е, здравей — отново каза Рейвън, когато двете се качиха в нейния Ягуар. Вече бяха закопчали коланите си, но моторът не бе включен.

— Здравсти.

Тъмносините очи на Саманта блестяха от възхищение.

— Беше наистина велика, Рейвън! Не мислех, че ще ме пусне с тебе.

— Ами след като така или иначе няхах намерение да си тръгна сама, тя рано или късно трябваше да се предаде.

— Благодаря.

— За нищо. Значи... си болна?

— Не е точно болест. Затова и може би не беше необходимо да се прибирам. Според училищната сестра всичко ще бъде наред, но все пак поне този път, този първи път — Саманта спря обърканото си въведение, наведе глава и тихичко си призна: — Днес за пръв път съм неразположена.

— Наистина? Е, в такъв случай трябва да си починеш до края на деня. Разбира се, първата менструация е съвсем естествено явление, но наистина е голяма работа.

Мислите на Рейвън полетяха към Ник и неговата реакция на новината. Щеше да я посрещне възможно по-сдържано и само сериозните му сиви очи щяха да издадат емоциите, свързани с превръщането на неговото момиченце в жена. По пътя за „Уестлейк“ Рейвън бе убедена, че Ник ще се радва на гласуваното ѝ доверие от Саманта. А сега? Щеше ли все още да бъде доволен? Рейвън искрено се надяваше Ник да разбере, че дъщеря му не е имала представа от значението на това събитие за него. Момичето вероятно предполага, че това е работа между жени... между майки и дъщери.

— А може би е и малко страшничко? — запита тя нежно, майчински.

— Тебе страх ли те беше?

— Бях ужасена. Нямах представа какво става.

— Майка ти не ти ли е говорила за това?

— Не. — Тя се опита да не показва в гласа си горчивината. — Бях доста малка, когато започна. Не ми беше казала, защото си мислеше, че има още много време, докато ми потрябва да знам.

Споменът ненадейно я връхлетя с цялата си болезнена тежест. Наистина бе много изплашена от силното кръвотечение и жестоките болки. Мислеше си, че умира. Напусна училище без да каже на никого и препъвайки се, побягна към къщи.

Шейла бе в леглото с новия си любовник. Когато се появи, и двамата я изгледаха злобно, а после майката добави към нейния страх и срам, принуждавайки я да признае и пред непознатия мъж какво е станало. След признанието Онзи тип започна да сипе цветисти простацини, които се допълваха и от майчините:

— Значи появи се проклятието. Страхотно! Ето ти една възможност да имаш дете — изкряка тя през жлъчен кикот и кашлица

на пушач.

Но кървенето и болките, които бяха обезпокоили Рейвън толкова, изчезнаха още на втория път. Девойката нямаше представа колко нормален е нейният цикъл до постъпването си в колежа, където чу съученичките ѝ да споделят опит. А когато посети ученическия здравен център за първи гинекологичен преглед и разказа за минутните болки и кървенето в продължение на часове — не дни, сестрата ѝ завидя.

Но още тогава Рейвън беше разбрала, че няма за какво да ѝ завидят. Носеше разядена от киселина утроба, по чиято повърхност хранителната тъкан никога нямаше да се възстанови, за да бъде годна за създаването и износването на едно мъничко, ново същество. Нейните оскъдни и безболезнени менструации бяха само още едно доказателство колко бе повредена от наркотиците на майка си.

Да, първата менструация на Рейвън бе ужасяваща и травматизираща и макар че тя не прочете подобни чувства върху лицето на Саманта, все пак ѝ зададе отново въпроса, чийто отговор знаеше.

— Страхуваш ли се?

— По-скоро се чувствам малко странно. В училище имахме специален урок за менструалните цикли, някои от приятелките ми вече имат мензис, а и съм говорила за това с баба.

— Имаш ли силно кървене или болки?

— О, не. Спазмите са доста слаби, освен това не чувствам гадене или нещо друго. — Дяволита усмивка озари красивото лице. — Сигурна съм, че няма да изпадна в несвяст.

— Да изпаднеш в несвяст? — откликна Рейвън през смях.

— Изразих се малко старомодно, но на нас с приятелките ми ни харесва — вметна Саманта и се изчерви.

— На мене също — увери я Рейвън и отново си спомни за дванадесетгодишното момиче, което толкова отчаяно желаше да има приятелки — кръг за тайни, където едно остаряло „изпадам в несвяст“ се използва, защото съдържа в себе си необходимия драматизъм и чар. С леко разтреперани пръсти тя запали мотора.

— Да спрем ли при някоя аптека, Саманта?

— Не. Още преди няколко месеца с баба набавихме всичко необходимо.

- Тогава накъде да карам?
- Знаеш ли как се стига до „Ийст гейт“ в „Бел Еър“?
- Разбира се.
- Давай натам.

— Трябва да си призная нещо — извинително започна Саманта точно преди да завият от „Сансет“ към „Бел Еър“. — Имам предвид това, което казах в неделя вечерта, че татко се среща с много жени. Не е вярно. Никога не се вижда с никоя. Винаги си е вкъщи, когато не ходи на работа. Искам само да си наясно с това.

Рейвън знаеше много добре, че Ник не винаги си бе у дома през нощта. Въпреки това си позволи да повярва в прекрасното предположение, че късните му нощни посещения при нея са изключения от общото правило.

— Благодаря. Много мило от твоя страна, че ми го каза.

Стигнаха „Бел Еър“. Спазвайки инструкциите на Саманта, Рейвън се концентрира върху карането по криволичещи покрай големи имения улици. Представяше си, че се насочват към къщата на градинаря, разположена в едно от тези заможни домове. Тук, както и на езерото Мидоу, помещенията за прислугата често са достатъчно големи да приютят мъж, неговите две дъщери и родители.

Но когато накрая завиха по един частен път и започнаха да изкачват последната отсечка към билото на хълма, Рейвън започна наистина да се притеснява. Построеното в колониален стил и бяло на цвят имение се намиреше сред градина, която без съмнение бе изобретена от Ник. Но никъде не се виждаше жилище за градинар.

— Баща ти трябва да си е вкъщи. Камионът му е тук.

— Не. Не е вкъщи — отговори Саманта с разширени от изненада очи. — Обикновено не ходи с камиона на работа.

— Ас какво тогава?

— С Лексуса.

Саманта чевръсто разоръжи алармената система и въведе Рейвън в облицованото с мрамор фоайе. Нямахше изобщо да се познае, ако се погледнеше античното огледало на стената. С обаждането на Саманта

се бе вживявала в ролята на майка, но сега, когато влезе в имението и разбра колко жестоко бе излъгана от Ник, изобщо нямаше нужда да се оглежда, за да разбере какво всъщност беше — създание, с което се забавляват и после захвърлят.

— Можеш ли да останеш за малко, Рейвън? Можем да изпием по една лимонада и да хапнем сладкиши.

— С удоволствие, скъпа — отговори Рейвън, която както винаги действаше саморазрушително. Щеше да остане още някоя и друга минута и да се преструва, раздухвайки допълнително вече разгорелия се болезнен огън в себе си. — Ако ми покажеш къде се намира кухнята, ще приготвя лимонадите, докато се преобличаш.

Всъщност кой бе Николас Голт? Заради пътуването на родителите му до Денвър не се бяха виждали от понеделник сутринта. Чуваха се обаче по телефона всяка нощ, след като момичетата си легнат, и няколко пъти през деня по пряката линия в офиса ѝ. Рейвън си мислеше, че Ник се обажда от улични телефони на път от една градина за друга. Явно е била много, много далече от истината.

— И къде е тази важна следобедна среща на баща ти? — подметна уж случайно Рейвън, когато стигнаха до кухнята.

— Да видим. — Саманта подхвърли на най-близкия кухненски плот тетрадката си и извади от нея прегънатата фирмена бланка. — „Уестууд Маркиз“. Ето и цялата му програма за деня.

Момичето ѝ подаде листа и тръгна нагоре по стълбите, за да се преоблича.

Върху бланката старателно бяха напечатани ангажиментите на Ник — час по час — и съответните телефонни номера, на които можеше да бъде открит. Явно неговата секретарка бе написала графика му специално за неговата дъщеря, в случай, че се налага спешно да го потърси. Най-отгоре, елегантно изографисан, се намираше и отговорът за истинския Николас Голт — президент и генерален директор на „Идън Ентърпрайзис“. Отдолу старателно бе изписан и адресът на компанията — намираше се на бул. „Уилшайър“.

Рейвън набързо фиксира програмата на Ник за деня и разбра, че обаждането му малко преди десет е предшествало делова среща в „Маркиз“, където вероятно щяха да се обсъждат плановете на господин Голт да строи курорт „Идън“ в Мои. Срещата бе предвидена от десет до четиринадесет и тридесет, а под нея бе изписано: „3 часа

— вкъщи“. Ник явно възнамеряваше да се прибере преди момичетата, за да не намират след училище имението празно.

Рейвън хвърли око към часовника на печката. След малко повече от половин час Ник щеше да е тук. Разбра, че неминуемо ще се срещнат и това нямаше нищо общо с нейните саморазрушителни инстинкти. Оставаше единствено заради малкото момиче, което постепенно се превръщаше в малка жена. Ник нямаше да остави сама дъщеря си, следователно и тя не би го направила.

Дали щеше да побеснее от яд, когато разбере, че преструвките му са разкрити? Напълно възможно. Но не и пред Саманта, не и докато не останеха насаме.

„Но той ще срещне и моя гняв! Моя гняв, а не моята болка, защото не мога и няма да позволя да слушам отново обидни подигравки като «Да те обичам ли, Рейвън? Да те обичам?»“

Рейвън приготви лимонадата и подреди малко плато със сладкиши. Чувстваше се адски глупаво да приготвя храна в кухнята на толкова великолепно имение. Разбира се, тя бе посещавала много имения в „Бел Еър“, но с официални покани. Николас Голт обаче не бе я канил в дома си. Намираще се тук по погрешка, защото си въобразяваше, че може да бъде майка, а така също и експерт по менструални въпроси. А всъщност бе само една неудачница и дилетантка. Вече двадесет години се опитваше да зачене дете и така и не бе успяла. Освен това нямаше никаква информация за нормалните цикли на нормални момичета, която можеше да сподели.

Тя, разяденото от киселини дете, внезапно се почувства много млада и изключително крехка. Сякаш отново се намираще на езерото Мидоу, където ѝ бяха позволили да влезе в кухнята, да приготви храна за семейство Уейнрайт. Където никога не бяха я допуснали до останалата част на великолепното имение.

Малката домакиня се върна в кухнята.

Рейвън реши, че възбудата от днешните събития постепенно започва да се уталожва. С началото на менструалните си цикли Саманта необратимо бе пресякла невидимата граница, която разделя момичетата от жените. Може би част от нея искаше да се върне обратно, за да си остане все още момиченце.

Рейвън отложи темата, докато се пренесат на намиращата се пред всекидневната веранда. Разположиха се с лимонадата и сладкишите около сиво-синята чугунена маса. Верандата гледаше към градина от рози, а от централната ѝ площадка се предлагаше един от най-колоритните изгледи на Южна Калифорния: отдолу се простираше Градът на ангелите, в който се миеха вълните на Тихия океан.

— Добре ли си, Саманта?

Момичето поклати глава в знак на съгласие, но се изчерви.

— Да не би сега да изглежда по-страшно?

— Май е така. Изглежда по-истинско.

— И по-неизбежно, нали? — допълни Рейвън. — Събитието не може да се избегне, но всъщност ти с нищо не се променяш. Вътрешно си оставаш същата.

— А ти останала ли си същата, както когато си била на моите години?

— В много отношения — да — засмя се Рейвън, защото с думите си целеше да вдъхне кураж на Саманта. Но мислите ѝ нашепваха съвсем друго: *„Ти си съвсем същата. Изплашена, неуверена, отчаяно търсеца любов и с нищо незаслужила злощастие. И си достатъчно добра — за известно време — да удовлетвориш нечи физически потребности. Но това е всичко“*. Рейвън почувства, че усмивката ѝ започва да увяхва и се изплаши, че Саманта може да открие тъгата в очите ѝ, затова насочи погледа си към тениската ѝ. Върху светлозеленото със златисти букви бе изписано: „Поло клуб на Санта Барбара“.

— Яздиш ли?

— Да. Не поло, разбира се. А ти?

— Никога не съм се качвала на кон.

— Тогава трябва да опиташ! Страшно ще ти хареса. Просто ще дойдеш с нас в Санта Барбара.

Саманта ентусиазирано започна да фантазира за присъединяването на Рейвън към тях в ранчото им в Санта Барбара. Колкото повече момичето се въодушевяваше от идеята си, толкова по-силно гостенката ѝ стискаше в дланите си чашата с лимонада, сякаш пръстите ѝ търсеха студ, който би могъл да охлади разпалващата се болка.

Когато Ник откри Ягуара на Рейвън на алеята пред дома си, първоначално се изненада, после мъничко се обезпокои, но като цяло изпита облекчение. Разбира се, нещата нямаше да се уталожат, докато той не дадеше нужните обяснения и яростта в сините като сапфири очи не прераснеше в разбиране... и любов.

Погледна часовника си. Саманта трябваше да се прибере най-рано след тридесет минути, а Мелъди имаше балет до пет часа. Това им даваше твърде малко време да си поговорят, да започнат да говорят.

Запъти се към западната част на имението, вътрешно убеден, че Рейвън е открила закътаната в рози веранда. Сърцето му заби лудо в очакване и притеснение. Беше нетърпелив да я види и същевременно се страхуваше от предстоящия разговор през следващия половин час.

Усмивка озари лицето му, когато видя черната като нощта коса, огряна от слънчевите лъчи. Но имаше и още една тъмна глава, и точно тя го видя първа и скочи от стола да го поздрави.

— Татенце!

— Сам? — отговори Ник объркано, изненадан, че я вижда. Притесни го и обръщението „татенце“, което момичето отдавна вече не използваше, освен когато нещо силно я вълнуваше. Върна горещата прегръдка на дъщеря си и се приведе, за да срещнат погледите си на едно ниво.

— Какво става?

Почервенелите бузки на Саманта отговориха още преди нея и в този момент Ник хвърли бегъл поглед към Рейвън. Тя изглеждаше много тъжна.

— Вече имам менструация, татко — престраши се накрая момичето. — Обадох се на Рейвън и тя ме докара до дома.

— Добре — промърмори объркан Ник. Неговото малко момиченце вече порастваше. Всичко ставаше толкова бързо... Сърцето му вече предусещаше бъдещето: Саманта се превръща в млада жена, Саманта се влюбва.

Рейвън забеляза затруднението, което изпитваше, за да намери следващите думи, и изведнъж почувства остър прилив на любов към него. Да, тя изобщо не мразеше Ник. Как би могла? Винаги бе ненавиждала единствено и само себе си.

Как само се ненавиждаше, че бе откраднала този следобед от Ник и че бе изпитала огромна наслада от оказаното ѝ доверие!

— Саманта ми се обади, защото е успяла да разбере, че не съм много заета този следобед — каза тя извинително.

Мъжът, когото обичаше, отговори на думите ѝ с леко поклащане на глава и благодарствена усмивка. На лицето му имаше изписано дори нещо повече. Ник изглеждаше горд с нея, че толкова ясно е успяла да спечели доверието на ужасно притеснителната му дъщеря.

Рейвън не искаше да повярва на видяното и реши, че той умело се преструва. Просто този път го правеше заради детето си.

— А и защото предполагам, че това все пак си е работа между жени — продължи в същия дух на преструвки и Рейвън.

Усетила, че баща ѝ се е почувствал малко пренебрегнат в нещо, което наистина има голямо значение и за нея, и за него, Саманта се върна към следобедните събития:

— Тъй като Рейвън не бе включена в списъка на моите придружители, тя трябваше да убеди директорката, че не е крадец на деца.

— Явно е била много убедителна.

— Беше направо велика!

Ник отново погледна с гордост и увереност към Рейвън.

— А ти как се чувстваш, Сам? — запита той нежно.

— Отлично — отговори тя. Думите на Рейвън наистина я бяха накарали да се почувства така, „*въпреки голямото събитие, вътрешно си оставах същата*“.

Тримата седяха край масата на ухаещата на рози веранда и вече говореха за най-различни неща. След известно време Саманта съобщи, че ще потърси приятелките си, които сигурно вече се бяха върнали от училище, за да сподели с тях вълнуващата новина.

— Ами баба ти?

— О, първо ще се обадя на нея.

После Саманта ласкаво се обърна към Рейвън:

— Благодаря ти, че дойде да ме вземеш... и за всичко останало.

— Пак заповядай.

Веднага щом момичето излезе, и Рейвън понечи да си тръгне.

— Недей — помоли тихо Ник. — Не и преди да съм ти обяснил. Рейвън спря, но не се обърна към него.

— Аз съм разбран човек, Ник. Не ми трябва обяснения.

— Мисля, че ти трябва — каза той настоятелно и застана пред чернокосата глава, която не се повдигна да го погледне. — Само ме изслушай, моля те. Когато ти разказвах за Деандра, споменах, че сме били влюбени от колежа и сме започнали без нищо, единствено с планове за бъдещето си. Всъщност когато се запознахме, вече бях много богат. За Деандра имаше значение състоянието ми. Това бе единственото нещо, което я интересуваше. И макар че не бях нито толкова наивен, нито толкова влюбен, тя все пак ме измами. Успя да ме убеди, че ме обича и че споделя моите мечти да имам деца.

Успя да ме убеди. Думите се забиха като стрели право в сърцето ѝ. Само минути по-рано говориха колко убедителна е била самата тя пред директорката на „Уестлейк“. Жената наистина бе повярвала, че Рейвън е почти член на семейството, а не изнудвач за пари.

Но Рейвън Уинтър не бе член на фамилията Голт. В действителност Ник старателно бе укривал от нея истината, страхувайки се, че ако разбере за неговото богатство, ще се опита да откридне каквото си пожелае, включително сърцата на децата му.

Рейвън моментално разбра всичко. Когато бе я срещнал за пръв път да бяга в марковата екипировка за джогинг, Ник си бе направил заключението — и правилно! — че за нея материалното положение е от значение. После тя му бе разказала и истината за измъчваното бедно малко момиче, което въпреки всичко отчаяно се бе стремilo да бъде прието от мъчителите си. Дотолкова, че след много години посети организираната от тях среща с надеждата поне сега да ги впечатли. Ник, естествено, си бе направил извода, че ако знаеше за богатството му, и тя като Деандра би направила всичко възможно да се вмъкне трайно в неговия живот.

Нямаше ли логика в подобен начин на ръзсъждение? Нима Рейвън Уилоу Уинтър не бе прекарала целия си живот в опити да направи точно това?

Да, но не и за пари. А заради едната любов.

Как би могла да вини Ник, че не ѝ вярва? Как би могла да го убеди в това, че не е само една красива жена, която си е продавала

тялото на всеки пожелал я богаташ, че винаги е търсила единствено любов и че е опознала любовта едва когато е срещнала него?

Не можеше. Не можа да сдържи и рукналите сълзи, които още от неделята пареха очите ѝ.

— Трябва да тръгвам.

Преди още да е направила и крачка, Ник я задържа.

— Трябваше да разбере твоите чувства към мене и момичетата, преди да ти кажа истината за финансовото си състояние.

— Знаеш какво изпитвам към вас.

Рейвън стоеше с все още наведена глава, впила поглед в гърдите му. Ник хвана нежно брадичката ѝ и я повдигна, за да погледне в очите ѝ.

— Мислех, че зная чувствата ти към нас, Рейвън, но сега ти се опитваш да си отидеш. Моля те, не си тръгвай. Остани за вечеря с нас. Ще си направим тържество за Сам.

В премрежените от сълзи очи се прокраднаха искрици надежда.

— Съгласна? — Той целуна мокрите страни.

Рейвън кимна. Нямаше избор. Поканата бе за нещо повече от вечеря — беше покана за включване в неговото семейство.

ПЕТА ЧАСТ

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бел Еър, Калифорния

Понеделник, 8 май

— Здравей, Рейвън. Обажда се Сам. Татко иска да говори с тебе, но първо искам аз да те попитам нещо. Този уикенд заминаваме за ранчото ни в Санта Барбара и се чудехме дали не би дошла с нас.

— Да дойда с вас?

— Ще отидем аз, дядо, баба, Мелъди, наши приятели и вие двамата с татко.

— Би било чудесно — каза тя. Дали Ник знаеше за това? Щеше да отиде с удоволствие, но при условие, че той бе съгласен.

— Страхотно! Мога да те уча да яздиш.

Рейвън се колебаеше в отговора си на ентузиазираното предложение на Саманта.

„В мене расте един мъничък живот, Сам — твоята сестра или твоят брат, — и аз трябва да внимавам много за това чудо“ — искаше да каже тя.

Покълналият живот в нея наистина бе чудо, потвърдено само три часа по-рано. Вече имаше сигурно обяснение за внезапното си избухване в сълзи и за вътрешния си глас, плакал вместо нея в неделната вечер: *„Не ме оставяйте! Вземете ме с вас! Аз съм част от вашето семейство!“*

Изглеждаше невъзможно нещо толкова мъничко да й оказва толкова силно влияние. Питаше се дали детето не е от Майкъл — заченато в последната им съвместна вечер, два месеца преди за пръв път да се люби с Ник.

Акушерката обаче категорично бе на мнение, че мъничкият живот в нея бе на не повече от шест или седем седмици.

Бебето бе на Ник и сега неговата дванадесетгодишна дъщеря я канеше на семеен уикенд в Санта Барбара и й предлагаше да я учи да конна езда.

— Може би тази седмица само ще те наблюдавам, Сам.

— Е, добре, както желаш. Знам, че адски ще ти хареса, стига само да опиташ! О-о, татко се приближава към телефона. До петък!

— Петък?

На въпроса отговори не Сам, а Ник.

— Ще се опитаме да тръгнем между три и три и половина следобед. Впрочем, здравей.

— Здравей. Добре ли е така?

В седмиците след завръщането на родителите му от Денвър, Ник прекарваше почти всяка нощ с Рейвън. Имаше само малки изключения: когато Мелъди бе с болно гърло и баща ѝ настояваше да бъде край нея; три нощи, през които Ник бе в Далас, а носле — в Ню Йорк; последната нощ, когато тя се почувства силно уморена и заспа още в седем вечерта.

Момичетата още не знаеха нищо за любовните нощи на баща им и Рейвън. Знаеха само, че поне два пъти седмично четиримата правеха нещо заедно, а напоследък към тях се бяха присъединили дядото и бабата. За Мелъди и Саманта не бе тайна, че много им допаднаше Рейвън, а и баща им също я харесваше, въпреки че никога не я докосваше пред тях.

— Да — отговори Ник. — Напълно нормално.

Рейвън обичаше Ник и за това, че той не желаше да разголят сексуалните аспекти на връзката си пред неговите дъщери. За самата нея все още бяха живи болезнените спомени за майка ѝ, която ставаше напълно недостъпна, когато забавляваше множеството си любовници.

— Значи твоите родители са съгласни, а освен това ще има и свободна стая за мен?

— И двете — потвърди Ник и с лекия си съзаклятнически смях ѝ подсказа, че едни млади ушички са наблизко.

— И така, ще бъдеш ли свободна за петък след обяд? Не е проблем, ако имаш да приключиш с някакви ангажименти. Ще пътуваме с две коли и едната може да потегли по-късно.

— Ще бъда готова до три.

— Добре. Как мина денят ти?

Рейвън знаеше, че той по-скоро се интересува дали вече се чувства добре, за да дойде. Толкова ѝ се искаше да го види и да му съобщи за детето, но се страхуваше, че е рано. Докторът бе намекнал, че има опасност от спонтанен аборт през първото тримесечие, особено

при първескините. Ето защо тя все още не смяташе за необходимо да му казва новината. Имаше и друга причина: опасяваше се да не го ядоса. Ами ако Ник си помислеше, че е забременяла единствено за да го върже?

Рейвън преодоляваше притесненията си само благодарение на мисълта за мъничкия живот, който бе дръзнал да намери дом в нейната нежелана от други бебета утроба. Усмихна се.

„Денят ми мина добре, Ник, и ще приключи наистина чудесно, ако дойдеш тази нощ.“

През последните пет седмици, веднага след завръщането си в апартамента в хонгконгския си хотел, Джейсън първо поглеждаше към факса. Видът на изпълнените с нейния четлив почерк страници прогонваше и най-голямата умора. Прочиташе внимателно написаното и в зависимост от часа в Кодиак или позвъняваше, или изпращаше отговор по факса.

В романа им участваше и техниката — факсмашины и телефони, но хилядите мили, дялящи залива в Аляска от Южнокитайско море, не пречеа на учудващата интимност на тази връзка. Кореспонденцията по факса донякъде приличаше на писмата, но съприкосновението ѝ с електронните пръсти изключваше възможността да бъде изгубена, забавена или прочетена от някой друг.

Джейсън и Холи си пишеха всеки ден. Писмата им представляваха дневници на тяхното ежедневие, интригуваща хроника на времето, прекарано в раздяла. Джейсън ѝ изпращаше страници от сценария, филмиран през изминалия ден, с изписани по полетата преживелици, несполуки, успехи и забавни случки. Пишеше ѝ за Хонгконг, за неговите забележителности и свързаните с тях истории, за духа на това екзотично място, където си даваха среща Изтокът и Западът, където мистичният дракон и гордият лъв съжителстваха в хармония.

Постепенно, под упражнявания от него внимателен, но упорит натиск, Холи започна да му подражава. Намираше се по средата на новия си роман, но изпрати обобщение на началото, в което с много обич правеше описание на героите, на техните надежди, тайни и страхове. След това започна да му предоставя всяка току-що

завършена глава. Страниците бяха изпъстрени с бележки, свързани с проблемите по писането, преживелици и картини на арктическата красота, която я заобикаляше.

Джейсън се намираше в Хонгконг, който кипеше от енергия и блясък, а Холи — в Кодиак. Но там тя откриваше не по-малко ценности в пролетното небе, в морето, поляните и горите, и ги описваше също така ентузиазирано, както той описваше брилянта в короната на Британската колониална система.

При всяка възможност Джейсън ѝ се обаждаше. Правеше всичко възможно да побере снимките в предвидения от него шестседмичен срок, и наистина успя. Планираше да отлети направо за Кодиак, където щеше да пристигне в петък, да остане до неделя вечерта, а после, след един кратък престой в Лос Анджелис, да замине за Далас, за да филмира действието, което се развиваше там.

Вторник в полунощ Джейсън се върна от снимки и както винаги погледът му се насочи към изписаните ръчно страници, „избълвани“ от факсмашината. Ненадейно вниманието му привлече мигащата лампичка на телефона, сигнализираща за оставено съобщение. Не бе от Холи. Въпреки неговите настоятелни молби, тя никога не се обаждаше. Явно някой го търсеше във връзка с някаква подробност, способна да прерасне в неприятност, ако не се намереше незабавно решение.

Джейсън предпочиташе да прегледа първо страниците на Холи, но посегна към телефона, защото колкото по-бързо решише проблемите си в Хонгконг, толкова по-бързо щеше да се срещне с нея.

Съобщението обаче изобщо не бе свързано с „Нефритения замък“. Търсеше го Бет Робинсън от Лос Анджелис и настояваше да ѝ се обади веднага щом чуеше съобщението, независимо от часа.

Намръщен, той избра осигурения му от хотелския оператор телефон. Не очакваше обаждане от Бет, защото малко след възлагането на практически неизпълнимата задача да се издири нещо за убийства, извършени някъде в щата Вашингтон от психопат на име Дерек, Бет била получила ужасно главоболие. На път за болницата състоянието ѝ се било влошило и била изпаднала в кома. Кръвното ѝ било бомбастично високо.

Джейсън бе научил новината от нейната секретарка. Тя продължаваше да го държи в течение за състоянието на Бет, която

прекарала три кошмарни седмици в интензивното отделение на „Седар Синай“ и накрая родила сина си чрез Цезарово сечение. Бебето било добре, а тя се възстановявала постепенно. Информацията от последната седмица гласеше, че Бет вече е вкъщи, тъй като се била оправила.

Джейсън веднага бе изпратил цветя и подарък за бебето, но не очакваше точно тя да му се обади. Предполагаше, че напълно е забравила за възложеното ѝ частно разследване. Това до известна степен дори го радваше. Повече подробности можеше да научи и от Холи при следващата им среща.

Но сега го търсеше Бет, и то настоятелно. Джейсън веднага пресметна времето. Вторник, полунощ, в Хонгконг се равняваше на понеделник, седем часа вечерта в Кодиак и един час по-късно — в Лос Анджелис.

— Добре съм, Джейсън, и си имам едно красиво бебе. Синът ми направо е върхът и е такъв поспан, че си почивам — дори повече от необходимото. Реших, че за тонус трябва да се позанимая с нещо и просто така позвъних на репортера от „Сиатъл Таймс“, за който ти говорих. За късмет той знаеше много добре историята за убиец на име Дерек и неговата доведена дъщеря Холи.

— Наистина ли?

— Да. Би могло да се каже, че това е случаят, който те интересува, но има едно съществено несъответствие.

— Което е?

— Ами оказва се, че бащата на Холи, Лоурънс Елиът, не е умрял във Виетнам. Дерек убедил всички, че е убит по време на престрелка с врага, но всъщност именно той е стрелял в него. Тежко ранен, попаднал в плен и останал затворен в продължение на цели седем години.

Думите на Бет внезапно изкараха на повърхността блуждаещите дълбоко в подсъзнанието му спомени. Джейсън се сети както за статията в „Таймс“, така и за незадоволителния край на тази история — от своята гледна точка на режисьор, който не е доволен от липсата на дъщерята.

— Значи името на бащата е Лоурънс? Ами майката? Нейното име Холи ли е?

— Не. Да видим. Ето го. Казва се Клер.

Лоурънс и Клер... Лоурънс и Клер... Лорън Синклер.

Да, накрая изчезналата дъщеря бе намерена.

Сега предизвикателната история най-после можеше да бъде довършена.

Но само ако има щастлив край за Холи.

— Къде се намира сега Лоурънс Елиът?

— В Исакуа — малко селище недалече от Сиатъл. Там той е харесван и уважаван ветеринарен лекар. Всички знаят за неговата трагедия. Затова и репортерът се сети за тази история веднага. Откакто се е завърнал от Виетнам, този човек търси дъщеря си. Всъщност за последния Свети Валентин канал 20/20 направил специално предаване за убийствата и търсенето на изчезналата дъщеря.

— Много бих искал да видя записа.

— Предположих това и вече се свързах с отдела за разследвания в мрежата. Имат копия на цялата информация, с която разполагат — статии в списания и вестници, датиращи още от времето на престъплението, както и видеозапис. С „Юнайтид Флайт“ от Ню Йорк за Лос Анджелис вече пътува огромен кашон. Секретарката ти каза, че в понеделник ще отидеш за няколко часа до офиса си, но все пак реших лично да те питам дали не желаеш да ти препратя колета до Хонгконг.

— Да, така ще е по-добре.

— Ще го имаш.

— Някой заинтересува ли се защо се обаждаш?

— Не. Обясних, че сме решили да работим съвместно върху документален филм за насилието в семействата и повече нямаше никакви въпроси. Репортерът от „Таймс“ ми даде телефонните номера на Лоурънс Елиът, в случай че пожелаем да го интервюираме. И те са приложени към информацията, пристигаща от мрежата, но ако искаш, мога да ти ги продиктувам веднага.

— Моля те.

Бет даде номератора, прекия служебен телефон и домашния на доктор Елиът и деликатно запита:

— Холи е жива, нали, Джейсън? И ти знаеш къде се намира.

Джейсън не се поколеба и за миг — той вярваше безрезервно на Бет.

— Така е. Позна.

— И дори не предполага, че баща ѝ е жив? Изглежда невероятно, Джейсън, направо невъзможно! От разговорите си с репортера на „Таймс“ и със следователя от мрежата останах с впечатлението, че още от самото начало това разследване е било широко разгласено и много шумно. Всички, с които контактувах, харесват Лоурънс Елиът, но без изключение вярват, че дъщеря му или е умряла още преди години, или по някакви причини не желае да се срещне с баща си.

— Тя е жива — повтори тихо Джейсън и като си помисли за колибата ѝ без вестници, телевизор или радио, добави: — И със сигурност няма никаква представа, че баща ѝ я търси от години.

— Наистина изненадващо...

— Изненадващото, Бет, е, че ти наистина разкри всичко това.

— Дори не съм си помръднала безценните крака, Джейсън. Беше въпрос само на едно телефонно обаждане.

— Недей да скромничиш — отговори той. — Много съм ти благодарен.

Дълго след приключването на разговора Джейсън не можа нито да прочете новия факс от Холи, нито да набере нейния или на Лоурънс Елиът телефонен номер.

Беше невероятно объркан, развълнуван и притеснен. Като режисьор, разполагащ с милиони, Джейсън Коол можеше да си позволява лукса да снима по няколко пъти едно и също нещо. Така от сцена на сцена можеше да вмъква каквито си пожелае промени, подобрения или украси, докато не постигне желаното съвършенство.

Историята с убийствата в Деня на Свети Валентин вече имаше своя завършек. Всички факти бяха известни — поне на Джейсън, — а и най-накрая изчезналата дъщеря се намери. Историята имаше край, но той се нуждаеше от изясняване.

Тази сцена можеше да се получи идеално само по един начин и затова изискваше внимателно планиране. Джейсън бе готов да я преработва отново и отново, щом инстинктът му — неговото сърце — му заповядваше да направи това... за Холи.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Изключвайки храната, от много години Холи пазаруваше всичко по каталог — от компютъра и факса, до завивките и книгите, домакинските принадлежности и микровълновата печка. За нея това бе най-практичният начин за правене на покупки. Независимо от обема и теглото си, поръчките се доставяха директно в дома ѝ, а и така се постигаше някаква анонимност.

След като внимателно се запознаеше с каталозите, въоръжената с кредитна карта Мерилин Пиърс можеше да се обади на някой от приятните гласове, които отговаряха винаги на един от съществуващите за целта 800 телефонни номера.

Холи си набавяше и дрехите по каталог. „Ландс енд“, „Орвис“ и „Л.Л. Бийнс“ я снабдяваха с всичко необходимо за различните сезони в Кодиак: джинси, пуловери, бархетни нощници, топло бельо и подходящи за арктическите студове грейки. Тези фирми предлагаха също така поли и други дрехи. А в каталозите на „Нюмън-Маркъс“, „Сакс“ и „Хоркау“ можеше да се намерят и съвсем официални облекла. Холи подробно изучаваше всички каталози, за да облича с техните стоки своите героини също толкова старателно, колкото старателно описваше и подробностите в измислените от нея светове.

Още на следващия ден след заминаването на Джейсън за Хонгконг, Холи отново запрелиства каталозите. Искаше да си поръча нещо по-различно от джинси — някаква рокля например, която да носи при неговото завръщане. В случая мислеше и за самата себе си, защото най-накрая се бе пробудила и с радост приветстваше погребаната толкова дълго надежда.

Някои от героините на Лорън Синклер можеха всъщност да си позволят натруфените модели на Касини и тоалетите от шифон на Шанел, но други, които повече приличаха на нея — не. Те предпочитаха по-скромни модели, като разкроени поли и стилни копринени блузи, или изчистени рокли в нежни пастелни десени.

Моделите изглеждаха прекрасно в каталозите, но тя направи поръчката, без да има представа как новите ѝ дрехи ще стоят на нея.

Пет дни преди пристигането на Джейсън, Холи все още се мотаеше, въпреки че повечето от колетите бяха дошли още преди седмици. След като отвореше кашона, тя внимателно окачваше съответната дреха на закачалки или я загъваше отново, мръщейки се замислено при допира с копринената мекота на платовете.

„За мене — напомняше си тя. — За повече нежност на кожата ми, за повече женственост...“

Все още не бе пробвала нищо, нито дори някои от новите обувки, защото въпреки пробуждането на надеждата с всяко ново пролетно утро, тя все още се чувстваше несигурна в себе си. Знаеше, че с обличането на някоя от тези прекрасни дрехи приказните илюзии заплашваха да изчезнат. Трябваше да застане срещу огледалото и наистина да се погледне, а досега бе правила това само за да се увери в адекватността на маскировката си.

Като малко момиченце Холи никога не се оглеждаше. Не се и налагаше, защото се отразяваше щастливо в очите на родителите си. Тогава дори нямаше представа как изглежда. Знаеше само, че каквото и да виждаха в нея родителите ѝ, те го обичаха.

После остана само майка ѝ, а след онази нощ на Свети Валентин повече нямаше никакви огледала, нито дори хора — до появата на Джейсън.

На него обаче гледката му харесваше. Холи със сигурност го знаеше.

„Да, но... аз също трябва да харесвам това, което виждам. Просто трябва да се погледна и да се одобря.“

А малкото момиче, опитвало се отчаяно да спаси семейството си и неуспяло, се страхуваше ужасно от собственото си отражение.

Дълго време Холи не смееше да се погледне. Концентрира вниманието си върху дрехите. Разглеждаше ги внимателно, критично и накрая се усмихна. Допаднаха ѝ кремавата копринена блуза и резедавата пола, ансамбълът с оттенъци на старо злато, карамел и златисто, и роклята с цвят на слонова кост, посипана с нежни лилави цветчета, и...

Накрая все пак трябваше да види лицето си. Гледката сигурно би била прилична, след като дългата ѝ златиста коса, скромно хваната на

тила в опашка, се спускаше чак до кръста.

Холи пое дълбок дъх и внимателно заразглежда собственото си отражение. Насреща ѝ стоеше зряла жена, а не тринадесетгодишното момиченце, което не бе успяло да спаси семейството си, и в това женско лице Холи съзря образ, който не можеше да не заобича, защото... бе образът на нейните прекрасни родители.

Холи не беше точно копие нито на Лоурънс, нито на Клер, а по-скоро приличаше и на двамата. Всяка нейна черта представляваше хармонично единство на тяхната огромна любов. Очите ѝ съчетаваха великолепното морскосиньо на майката с тъмнозеленото на бащата, а останалата част от лицето ѝ бе същински символ на техните дарове: нежност и сила, решителност и гордост, щедрост и кураж.

Тя бе стопроцентово тяхно създание, тяхно дете, тяхна радост и надежда.

Холи продължаваше да гледа в огледалото... Нейното собствено лице постепенно избледняваше и се трансформираше в друго, в лицето на Клер, което я гледаше с огромна любов. „Слушай ме, милата ми... Ти можеш да продължиш да живееш. Силна си и ние с баща ти толкова те обичаме. Ще запомниш ли това, Холи? Ще ми обещаеш ли да бъдеш щастлива?“

Тя бе дала това тържествено обещание пред умиращата си майка и за последните седемнадесет години го спазваше по единствения възможен начин — създаваше въображаеми безоблачни светове.

Но сега най-накрая тя излизаше от черупката, в която бе намерила убежище, докато сърцето ѝ възстанови куража и силата си.

„Може би никога нямаше да се покажеш на света и на самата себе си, ако не бе срещнала Джейсън.“

Признаваше си, че е така. И може би щеше отново и завинаги да изчезне в своя измислен свят, ако той не пишеше и не звънеше всеки ден.

„Не! — възпротиви се тя. — Наистина благодарение на този мъж събудих надеждата в себе си. Но тя си бе там много преди да го срещна, защото е чуден дар от любовта на моите родители. Без значение какво ще стане с Джейсън, аз ще я задържа и ще благоговеея пред нея, както моите родители благоговееха пред мене.“

Неприятната мисъл си отиде и тя отново Погледна в огледалното отражение. Този път срещна Холи, не Клер, и се усмихна нежно и

прощаващо на жената, в която се бе превърнала.

И тогава за пръв път почувства тежестта на тила си, сякаш някаква желязна ръка от миналото я дърпаше, опитвайки се да я спре и върне назад. Това бе нейният златен сноп, дебелият опашка, която понякога ѝ служеше като завеса за прикритие.

„Не ми трябваш повече! — помисли си ядно тя. — Не ми трябва въже, което да ме дърпа назад, или завеса, която да ме крие от хората.“

Холи грабна една ножица и с учудваща за самата нея решителност отрязва от дебелият опашка около два фута. Погледна златистите нишки в ръцете си и отново осъзна, че и косата, както и всичко останало, бе смесица от даровете на двамата си родители. Бе взела златистия цвят на Клер, без тъмните оттенъци на баща си, но нежните къдрици бяха негови. Те прикриха следите от неравното подстригване, но Холи реши на следващия ден да посети града, за да си направи прическа във фризьорския салон и да си купи лак за ноктите. Може би щеше да си позволи и някое бледорозово червило, и дори малко грим?

Керълайн стигна до края на осма глава от „Даровете на любовта“ и затвори книгата. Би продължила да чете, но Лоурънс скоро щеше да приключи с телефонния разговор и да си легне, а от двете удоволствия все пак той я изкушаваше повече.

Керълайн остави книгата на масичката за студено сервиране и обгърна с поглед всекидневната. Вечерта, когато Кети бе родила своите кутрета, тя си представяше как студената стая се превръща в уютна само с едно малко допълнение — в камината гори огън и те двамата седят край него и четат.

Тогава тази мисъл ѝ се струваше приказна, неосъществима, но сега, малко преди звъна на телефона, се бе превърнала в реалност.

Приказни. Точно такива бяха последните няколко седмици — чудна и опасна приказка за любовта... Все още се удивяваше на това колко лесно техните два живота — самотни от толкова дълго време — се бяха превърнали в един. Можеха да прекарат една тиха вечер в четене и без страх от възцарилата се тишина, а на следващата — да говорят до зори, споделяйки съкровени истини без подозрения помежду си.

Лоурънс обичаше да я дразни, че е много млада — само на четиридесет! Но без всякаква закачка и насмешка се възхищаваше от красотата ѝ, подкрепяйки думите си с доказателства. Керълайн все още посрещаше с трепет всеки контакт с него. Сърцето ѝ подскачаше от щастие при всяка споделена с нея негова тайна или усмивка. Смяхът все още бе нещо ново за Лоурънс и неговият доскоро забравен звук изпълваше очите му с благодарност, желание и любов.

Заживяха заедно, без всякакви предварителни уговорки. Всяка сутрин правеха планове кога и къде ще прекарат вечерта, без да употребяват думата „ако“. Повечето нощи оставаха у дома му, поради естеството на неговата работа — многото повиквания дори в официални почивни дни.

Керълайн харесваше живота си със своя любим такъв, какъвто е, и би живяла с него така и в бъдеще, без да поставя условия на човека, все още отдаден на миналото. Но напоследък, въпреки усилията си да го скрие, Лоурънс изглеждаше объркан и измъчван от желания и отчаяние. Керълайн знаеше, че е свързано с тях двамата. Вероятно той не вярваше във възможността връзката им да продължи. Това правеше и любовта му по-отчаяна и страстна — страст на човек, който скоро трябва да каже „сбогом“.

„Спри да фантазираш колко уютно ще ти бъде след седмица с обикалящата наоколо Жулиета. Знаеш колко опасни са тези твои мисли. Забрави ли вече? А и Лоурънс те е предупредил...“

Керълайн вече се канеше да вземе отново „Даровете на любовта“, когато Лоурънс влезе в стаята. Изглеждаше силно притеснен и изобщо не се опитваше да го прикрива.

Значи този път проблемите не бяха свързани с тях двамата, слава Богу!

— Болна животинка? — запита Керълайн.

— Не — намръщи се той. — В нощта, когато Кети раждаше, ти каза, че няма значение дали ще пропуснеш предаването за наградите на Академията, защото знаеш кой ще обере всичко, а ако това не стане, тогава още по-добре, че не си си губила времето да гледаш. Ставаше въпрос за Джейсън Коол, нали?

— Да. Защо?

— Обади ми се току-що.

— Джейсън Коол? Но защо?

— Имал планове да направи документален филм за изчезнали деца и възнамерявал да включи откъс и за Холи. В края на седмицата ще пристигне тук да говори с мене.

— Имаш предвид Сиатъл?

— Не. Тук, в къщата. Сега се намирал в Хонгконг, но в събота щял да дойде в девет сутринта.

Тази новина трябваше да зарадва Лоурънс, но Керълайн съзря мрачни сенки в неговите тъмнозелени очи.

— Изглеждаш доста притеснен — подхвърли тя.

— От лошата телефонна връзка е. Не знам дали Коол е успял да разбере колко много означава за мене неговият интерес и колко благодарен ще бъда за всяка оказана помощ.

— Сигурно е разбрал — увери го нежно Керълайн. — Не вярвам, че Джейсън Коол посещава току-така хората по домовете им, още повече веднага след пътуване в чужбина.

— Останах с впечатлението, че иска да се срещнем само за да разбере дали търся сериозно Холи. Ако не е доволен от мене, вероятно няма да я включи във филма си.

Керълайн почувства внезапен прилив на ярост. Как се осмеляваше този мъж да поставя на допълнителни емоционални изпитания човека, когото тя обичаше! Какво искаше той от Лоурънс? Да докаже страданията си? Да разголи още един път душата си? За какво? За да убеди режисьора, че страданието му заслужава неговото внимание и помощ?

— Може би... — започна тя.

— Може би трябва да му откажа? Не мога да направя това. Не бих се лишил и от най-малката възможност.

— Знам.

Но тя знаеше също така, че Джейсън Коол е най-схватливият човек на земята, комуто сега бе нужен само един поглед, за да разбере всичко за любовта на бащата към дъщерята.

Джейсън прокле безмълвно огромното пространство, което ги делеше. Откритието, че Лоурънс Елиът е жив, сякаш раздрусва планетата и я отклони от телекомуникационния сателит, за да саботира кристално чистата телефонна връзка между Хонгконг и САЩ.

Не по-малко разтърсващият разговор с Бет Робинсън се чуваше безпогрешно, като че ли двамата си говореха от една и съща стая. Но след нея всички обаждания се превърнаха в ужасяваща смесица от прашене и заглъхване на линията. Така разговаря и със секретарката си, от която искаше да му уреди място за преспиване близо до Исакуа; така разговаря и с Лоурънс Елиът, с когото, поради собственото си раздражение, се държа по-остро.

Накрая се свърза с Холи. Говориха, или по-скоро се опитваха да говорят, около двадесет минути. Джейсън успя да я предупреди, че в Кодиак възнамерява да пристигне в петък след обяд, точно според обещанието отпреди седмици. Каза ѝ също, че в събота сутринта има важна среща в Сиатъл, след което телефонът дълго време ту замлъкваше, ту започваше да пращи.

Къде се изгубиха думите му? Нима се прехвърляха от сателит на сателит като пинг понг? Или може би самата мисъл за Лоурънс Елиът — човека от Сиатъл — предизвика нов земен трус, отклонил думите от пътя им?

А може би тя го чуваше, но нещо не бе наред със Сиатъл.

— Холи?

— Да? — прозвуча стеснително и болезнено познатият глас.

Джейсън знаеше за връзката между Холи и баща ѝ единствено от казаното в нейния кратък разказ за миналото: „Татко бе убит във Виетнам“. Той и не бе настоявал за повече информация, защото след като я бе убедил да сподели подробности за снеговитата нощ на убийствата, двамата бяха обсъждали единствено ужаса от преживяното. Знаеше колко много е обичала майка си. — Ами ако е мразела баща си? Ако е имала някаква причина да го мрази? В такъв случай ако тя знае, че е жив и че се намира в Сиатъл, навярно живее в страх да не би да я открие?

Джейсън трябваше да разбере. Връзката трябваше да не се разпада поне още няколко минути.

— Би ли отишла до Сиатъл, Холи?

— Искаш да дойда с тебе?

Сателитът свърши работата си и Джейсън успя да долови, че нараненото ѝ сърце заподскача с облекчение. Значи я бе наранил не някакъв далечен спомен за баща ѝ, а самият той.

„О, Холи. Изобщо не можеш да разбереш истинските ми чувства към тебе.“

— Искам, разбира се — отговори той нежно, сякаш ѝ се обясняваше в любов.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Брентууд, Калифорния

Четвъртък, 11 май

Кръвотечението започна рано вечерта, двадесет минути преди Ник да се обади. Рейвън яростно се бореше срещу страха си. Опитваше се да мисли за неговия нежен глас и за крехкия живот в себе си.

„Ще прекараме тези почивни дни със семейството ти, мъничкото ми.“

Отклони молбата на Ник да дойде. Убеди го, че е страшно уморена и с престорена усмивка в гласа си добави, че желае да бъде напълно отпочинала за пътуването до Санта Барбара. Когато Рейвън остави слушалката, усети първия спазъм.

Болката бе пронизваща, сякаш острият нокти на птицата на смъртта се забиваха дълбоко в утробата ѝ, решени да изтръгнат от нейното убежище още неродената ѝ рожба.

„Лешояд, мишелов! Черна птицо на смъртта!“

„Никога повече, гарване, никога повече.“

През цялата нощ старите обиди кръжаха над главата ѝ като лешояди. Рейвън не заспа, не се и опита. Трябваше да бди над безценното си дете, разгонвайки хищниците — доколкото може... Те връхлитаха отново и отново, а тя се бореше, отпъждаше ги и се надяваше...

Но острият, алчни нокти се връщаха и впиваха в плътта ѝ още по-жестоко, подигравайки се над нейната наивност.

Когато на другия ден, в петъчната сутрин, доктор Сара Рокуел приключи с прегледа, тя сподели мнението си с Рейвън:

— Шийката на матката е затворена. Следователно се предполага, че за момента бременността продължава. Контракциите и кръвотечението, които си имала, може само да показват, че си в процес на изхвърляне...

— Може? Но не е задължително?

— Не, не е задължително. Кръвотечението може да идва от отдалечено от бебето място, например от плацентата, която в момента се приспособява към матката. Бих желала да направя един сравнителен серумен тест за бременност, за да видя каква е разликата с теста от понеделник. Ако хормоналното ниво сега е по-високо, отколкото преди пет дни, тогава всичко се развива нормално.

— А ако е по-ниско?

— Тогава плодът вече не е жизнеспособен и в зависимост от развоя на нещата през следващите няколко дни — без значение дали ще изкараш нещо навън или не, — ще разберем окончателно какво да правим.

— Кога ще имате резултатите от кръвния тест?

— Ще наредя да се действа спешно, което означава, че този следобед трябва да са готови — отговори Сара Рокуел и хвърли съчувствен поглед към изтощеното лице на Рейвън. — А, междуременно, трябва да си почиваш.

— Обещавам.

Сериозният отговор на Рейвън прозвуча като обещание, в което се четеше толкова надежда, че Сара се почувства длъжна да обясни:

— Почивката е за теб, Рейвън, а не за бебето. Все още няма убедителни данни, доказващи, че покоят може да предотврати спонтанен аборт. И те моля да запомниш, че ако изхвърлиш плода, то е защото бременността не е била наред, а не по твоя вина. Както вече ти казах в понеделник, абортите по време на първото тримесечие са често явление при жени, бременни за първи път.

— Да, знам.

„Убедена съм, че на моето бебе няма да му се случи нищо лошо. Почувствах неговата сила, неговото желание да живее и неговата решимост да оцелее — независимо от всичко. Нищо му няма на бебето. Просто нещо не е наред с мене, с моята утроба, разядена от киселина и лед.“

— Нивото е идентично с това от понеделник.

Доктор Рокуел бе обяснила значенията на по-високото и по-ниското хормонално ниво, но не и когато няма промени.

— Това какво означава?

— Означава, че трябва да продължим с наблюденията. И това, че само времето ще покаже. Как се чувстваше през последните четири часа?

„Като на война — помисли си Рейвън. — Жестока битка между борещото се за оцеляване бебе и наранената утроба, опитваща се да го изхвърли от себе си.“

— Кървенето и спазмите продължават.

— Изкара ли и някаква тъкан?

— Не мисля. Не.

— Добре. Тази събота и неделя съм на повикване. Можеш да ми се обадиш по-всяко време. Незабавно ме потърси, ако изхвърлиш тъкан, ако кървенето се увеличи или настъпят други промени, които те безпокоят.

— Добре. Искаш ли да повториш кръвния тест?

— Определено. Чакам те в кабинета си. В понеделник рано сутринта, дори ако кървенето и спазмите спрат окончателно през този уикенд.

„Не можем да заминем за Санта Барбара — шепнеше безмълвно Рейвън на мъничкия живот в себе си. — За съжаление не можем да кажем на татко ти и на сестрите ти какво всъщност става. Само ще отидем при тях и ще им обясним, че сме много болни и не можем да тръгнем, макар че толкова много бихме искали... толкова много.“

Убийствената болка отново се вряза в незарасналата рана и остави Рейвън без дъх. Тя сякаш се опитваше всячески да ѝ попречи да отиде до имението в Бел Еър, защото знаеше, че ако бебето се намира по-близо до семейството си и неговият всемогъщ любовен кръг, волята му да оцелее щеше да стане още по-силна.

Рейвън реши да стигне до дома на Ник, макар и с цената на всичко. Тръгна най-вече заради Саманта, която не трябваше да си помисля, че и тя като майка ѝ се оправдава с болести. Направи го и заради мъничкото неродено същество в себе си.

По време на краткото пътуване болките изненадващо изчезнаха, като че ли в крайна сметка бяха решили да не пречат на нейната мисия.

Но когато колата зави по закътаната в рози алея, водеща към имението на Ник, спазмите се възобновиха с нова сила.

Имаше нужда от малко време, за да се възстанови, да нормализира дъха си и дори да се усмихне. Но това не стана. Намиращите се на алеята Ник и Саманта, които товареха багаж в колата, се запътиха към нея веднага щом я видяха.

Рейвън загаси мотора и възвърна дъха си точно когато Ник ѝ отвори вратата.

— Привет — поздрави тя, изправяйки се, Но в следващия момент се олюля.

— Рейвън!

Ник я хвана преди да е паднала. Кожата ѝ бе студена и влажна. По нездравия цвят на лицето и кръговете около сините очи си личеше, че Рейвън не е добре.

— Какво ти е? — запита с разтреперан глас и Саманта.

— Хранително отравяне — излъга Рейвън. Тя се усмихна окуражаващо на двамата и се облегна на колата. — Добре съм. Няма да припадна — обеща тя на Саманта.

— Хранително отравяне? — повтори учуден Ник.

— Така каза докторът. Предполагам, че виновник е сандвичът, който купих снощи на връщане. Няма нищо сериозно или опасно, но...

— Рейвън замълча, нежно изгледа момичето и продължи с извиненията: — Страхувам се, че не съм във форма да пътувам до Санта Барбара.

— Но нали ще се справиш? — запита Саманта, която бе не толкова разочарована, колкото притеснена за Рейвън.

— Непременно — обеща Рейвън. — Трябват ми малко време, почивка, течности и ще се върна към нормалния...

В този момент острият нокти отново спряха дъха ѝ.

„Лъжкия! Не е хранително отравяне, а вследствие от наркотиците на майка ти и ти никога няма да се справиш, защото не можеш да бъдеш нормална.“

— Рейвън?

— Добре съм, Ник. Просто стомахът ме присвива. Ще ми мине.

— Може би точно тази седмица не е нужно да ходим до Санта Барбара — предложи изведнъж Саманта. — Може би трябва да останеш тук и ние ще се погрижим за теб.

— О, Сам, толкова мило от твоя страна! Но не мога да приема такава нещo. Просто ще се свия в леглото си и ще си мисля за хубави неща. Знаеш ли какви? Например, ще си представям как препускаш по плажа на Санта Барбара.

— Мисля, че дъщеря ми е права, Рейвън — намеси се Ник. —
Защо не...

— Не, няма нужда, наистина. Моля те!

Рейвън настояваше да приеме решението ѝ. Не желаше да изразходва в допълнителни спорове и без това изчерпаната си енергия. Ник реши да приеме молбата ѝ, защото я обичаше, защото не желаше да налага собственото си мнение и защото... бе благодарен за всичко, сторено от нея за дъщеря му.

— Добре — съгласи се той. — Ние заминаваме за Санта Барбара, а ти отиваш да се възстановяваш в къщата си, където ще те закарам веднага.

Рейвън не желаше да остави колата си, защото можеше да ѝ потрябва в случай, че се оправи и решат с нероденото си бебе да посрещнат щастливи зората от някой хълм.

— Трябва да си взема колата. Кой знае? Ако утре съм добре, може да тръгна за Санта Барбара.

Този път Ник категорично не се съгласи с нея. Бе твърде опасно.

— Ще те закарам с твоята кола, а баща ми ще ни последва с неговата — заяви той и без да изчака отговор, се обърна към Саманта: — Ще изтичаш ли вътре да кажеш на дядо си, че двамата с него имаме да свършим една важна работа?

— Разбира се.

Момичето хвърли окуражителен поглед към Рейвън.

— Надявам се, че скоро ще се чувстваш по-добре.

Рейвън забиваше нокти в дланите си така, както хищническите лапи се впиваха в утробата ѝ. Ник съзнаваше колко силни са болките ѝ и се чувстваше ужасно от безсилието си да ѝ помогне. Можеше единствено да я закара вкъщи, за да предотврати поне злополука по опасните пътища на Бел Еър. Караше мълчаливо, страхувайки се да не предизвика допълнително напрежение.

Едва когато стигнаха пазара „Сан Висенте“ в Брентууд, заговори:

— Имаш ли достатъчно течности, Рейвън? Безалкохолни напитки? Супи?

— Да.

Не излъга. Хладилникът ѝ беше презареден. Опитваше се да яде заради бебето.

— Благодаря ти за грижите — докара тя някакво подобие на усмивка върху лицето си.

— Аз ти благодаря, Рейвън — отговори нежно Ник. — Твоето идване означава много за Сам, за двама ни.

— Исках само тя да знае, че не съм Деанд...

Връхлетялата с нова сила още по-остра болка я накара да се задъха.

„Искаш Саманта да знае, че си добра, а не лоша майка? Още една лъжа! Това, което става в тебе сега, е абсолютно доказателство колко неподходяща за майка си ти.“

— О, Рейвън... — изстена Ник, като наблюдаваше как болката просто я стиска за гърлото и променя естествения цвят на лицето ѝ. — Какво мога да направя за теб?

Трябва да има някакво лекарство.

— Просто трябва да си легна. Не се безпокой.

Ник искаше лично да я завие в леглото, да постави бутилка с минерална вода на нощното шкафче и да се сбогува с нея. Но Рейвън изобщо не му позволи да влезе с нея. Прошепна „довиждане“ и побърза да се скрие от погледа му, почувствала как всеки момент ще се разридае с глас. Ник успя само да я целуне по навлажненото чело.

Въпреки малцината посрещачи на неголямото летище на остров Кодиак, Джейсън не можа да я познае. Очите му обаче веднага се насочиха към нея — една красива жена, облечена в златистите нюанси на слънцето: конячено, топаз и кехлибар. Блестяща като злато коса обграждаше с нежни къдрици финото лице... с очи в цвят на аквамарин.

Цели шест седмици Джейсън си представяше тази среща и я очакваше с нетърпение. От писмата и от достигания от хиляди мили глас се чувстваше постепенното ѝ съживяване и изпълване с щастие, надежда и радост. И с любов? Изпитваше ли Холи същите чувства като него? Вярваше ли във вълшебства? Очакваше ли и тя нетърпеливо да се видят отново?

— Холи — повика я той нежно.

Ръцете ѝ, заети с обемиста чанта и куфар, не му позволяваха да я прегърне. И все пак той го направи с поглед, когато посегна да поеме багажа от нея. В отговор младата жена го приветства със сияещо от щастие лице, но бързо се намръщи от объркване... И въпреки че остана на мястото си, сякаш увеличи разстоянието между тях, за да се предпази от него. Да, тя се опитваше да повярва в магията и същевременно се бореше срещу нея, страхувайки се да не стане нейна пленница.

Джейсън знаеше причината — Холи бе изгубила вярата си. Животът я бе лишил по най-брутален и жесток начин от всички, които бе обичала, и бе опустошил душата ѝ. Но сърцето му нетърпеливо очакваше момента, когато тя ще се убеди, че е прекрасно да вярваш в нещо или в някого.

— Изглеждаш прекрасно, Холи. Много си красива.

— Във всеки случай поне съм по-модерна.

— Много си красива — повтори Джейсън.

Имаше свеж и здрав вид, вероятно поради по-добрата храна. А и любовта им не можеше да не ѝ дава сили.

Докато самолетът презареждаше с гориво преди излитането за Сиатъл, Джейсън искаше да ѝ каже още сега, че я обича. Искаше да го повтаря отново и отново, и по време на техния полет до „Града на тюркоазите“, и през почивните дни.

Но Джейсън не разполагаше с никакво време. Негови бяха само следващите няколко часа, през които двамата трябваше да се насладят на магията, а не да говорят за нея. А и как да я помоли да му вярва? Как можеше да обещае, че никога няма да предаде нейната любов, когато криеше от нея, че възнамерява да промени целия ѝ живот?

В полунощ Джейсън и Холи се оттеглиха в стаите си на почивната база „Салиш“. Разположен край Снокуолмския водопад, елегантният провинциален хотел бе придобил международна известност след заснемането му в началните кадри на „Туин Пийкс“. Джейсън я предупреди, че ще се видят отново в десет и половина сутринта, след срещата му с мъжа, заради когото бяха пристигнали, и ѝ пожела лека нощ.

Мъжът се намираще само на няколко мили от тях и точно когато Холи и Джейсън се оттеглиха по стайте си, той прекосяваше в среднощния мрак поляната на път от конюшната за вкъщи.

Официално Лоурънс не бе на повикване, но настоятелното телефонно позвъняване бе именно служебно. Нетърпеливият клиент бе едно единадесетгодишно момиченце. Преди година лекарят бе спасил нейното куче и сега, още преди да предупреди родителите си, Беки го търсеше отново, загрижена повече за раните на кобилата си, отколкото за своите собствени. Бе ходила до хиподрума на намиращата се недалече конна академия. Някой повикал коня по име — Самъртайм, той хукнал и се препънал в бодлива тел, която се впила в хълбока му.

Лоурънс и Керълайн се втурнаха изплашени към конната академия. Плътта бе лошо разкъсана, но мускулите, сухожилията, артериите и костите бяха останали незасегнати. За живота на Самъртайм представляваше опасност единствено появата на някаква инфекция.

Лоурънс би могъл на място да почисти раните, да зашие някои от тях и да сложи първата инжекция с антибиотик, но предпочете да закара кобилата в собствената си конюшня. Там можеше да я наблюдава по-често.

Лекарят даде на изплашеното „паломино“ успокоително преди да го качат на камиона, а когато животното се унесе, започна сериозно да почиства раните му. С Керълайн свършиха работа около десет вечерта, след което се обадиха на семейството на Беки, че всичко е наред.

В полунощ Лоурънс се връщаше от поредната „визитация“ в конюшната на важния пациент.

Керълайн го очакваше в кухнята. На масата пред нея лежеше отворена готварска книга, от която тя си припомняше рецептата за кифли с боровинки. Много ѝ се искаше да ги направи на сутринта, ако разбира се, не се наложило да си отиде. Въздъхна от неприятната мисъл и в този момент влезе Лоурънс.

— Как е тя?

— Вече не е под въздействие на успокоителното, но изглежда добре.

— Добре — механично повтори тя и пое дълбоко въздух. Време беше. Беше си обещала, че ще го направи тази вечер.

— Как се чувстваш, Лоурънс?

— Малко съм уморен.

— И обезпокоен — добави Керълайн. Все още седеше на масата, а той стоеше подпрян на плота, изглеждаше безумно секси и бе толкова далечен. Самотен каубой. Каубой, който може би копнееше отново да остане сам. — Мисля, че твоето безпокойство не се дължи толкова на утрешната ти среща с Джейсън, Коол. То започна още преди неговото позвъняване.

— „То“?

— Напоследък изглеждаш разсеян, затормозен и оставам с впечатлението, че причината за това е свързана с нас.

Веднага разбра, че е била права. В очите му заиграха мрачни пламъчета и тя забеляза познатия ѝ вече конфликт между желание и отчаяние, между „здравей“ и „сбогом“.

— Чудех се дали няма да бъде по-добре, ако си отида.

— О, Керълайн... Съжалявам, че ти причинявам тревоги.

— Няма значение. Но предпочитам истината.

— Истината? — откликна нежно Лоурънс. — Керълайн, изобщо не съм и помислял да си тръгваш. Чаках удобен момент да те моля да останеш.

— Е, добре — отговори тя примирено. — Ще остана. Ще остана толкова, колкото ти пожелаеш.

— Като моя жена?

„Но ти си имаш съпруга.“ Тази мисъл я порази ненадейно и болезнено — Клер наистина бе негова законна съпруга. Всъщност Керълайн отдавна се бе помирила с огромната опасност, на която бе изложила сърцето си, влюбвайки се в него.

— Може би е още рано да ти задавам подобен въпрос? — попита Лоурънс, осъзнавайки нейното объркване.

— Не, не е рано. Просто не мога да повярвам, че желаяш да се ожениш за мен.

— Не можеш? Чуй ме тогава — желая, и то много.

Той се усмихна, с което започна да заличава следите от объркване върху лицето ѝ.

— Керълайн, бил съм влюбен и преди. Не вярвах, че може да ми се случи отново. Но се случи.

— Ти си влюбен в мен?

— Обичам те. Обичам те, Керълайн, и се нуждая от твоята любов.

— Но ти я имаш. Никога не съм се влюбвала, но съм сигурна, че те обичам много.

Очите ѝ продължаваха да блестят, но лицето ѝ помръкваше.

— Изглеждаш толкова притеснен... Холи и Клер ли са причината? Чувстваш се като предател спрямо тях?

— Най-вече като предател спрямо Холи — отговори той тихо.

— Ние ще продължим да я търсим, Лоурънс. Никога няма да спрем.

— Не, но...

— Искаш да имаме деца, нали? — пророни тя нежно думите, които Лоурънс не можеше да произнесе.

— Само ако това е и твое желание.

Керълайн погледна мъжа, когото обичаше. Той бе казал, че се нуждае от нейната любов и сега тя можеше да откликне на тази необходимост, като вземеше решението вместо него и направеше така, че предателството да не изглежда толкова тежко.

— Копнея да имам деца, Лоурънс. Винаги е било така. Просто не бях сигурна, че някога ще намеря подходящия човек за баща. Но сега го намерих. — И тя го приближи, за да потъне в прегръдката му.

— Всъщност знаеш ли, че това не е предателство? — вдигна тя поглед към него. — По-скоро е доказателство за твоята любов към тях. Желанието ти да се ожениш отново и да имаш още деца означава, че си живял чудесно със семейството си и затова, въпреки огромната болка, имаш желание да опиташ отново.

— Как може да си толкова мъдра?

— Защото те обичам — отговори протичко Керълайн. — Защото те обичам с цялото си сърце.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Малко преди да се позвъни на вратата, Лоурънс трябваше да се обади на приказливия котешки собственик, който го търсеше, за да съобщи, че Митънс вече се била оправила.

Наложи се Керълайн да посрещне Джейсън Коол. Във филмите и на фотосите в списание „Пийпъл“ и вестник „Ентъртейнмънт Тунайт“ той имаше силно, завладяващо присъствие, но по подобие на повечето звезди, тя си представяше сравнително дребен. А по тона, с който бе разговарял с Лоурънс бе заключила, че е и невероятно арогантен.

Оказа се обаче висок колкото Лоурънс, много по-красив на живо, а усмивката му, отправена към Керълайн, говореше по-скоро за учтивост, отколкото за арогантност.

— Казвам се Джейсън Коол.

Керълайн отговори през смях на облекчение:

— Известно ми е. Моето име е Керълайн Хоуторн. Заповядайте.

Тя го въведе във всекидневната, където се чуваше приятният и търпелив глас на Лоурънс.

— Доктор Елиът не е на повикване този уикенд, но го търсят и неофициално — обясни Керълайн.

— И той няма нищо против?

— Изобщо. Освен в случаите като сегашния. Привидно изглежда спокоен, но сигурно е притеснен, че ви се налага да го чакате.

— Аз не бързам.

— Едва ли ще се бави още много. Желаете ли кафе? Кифлички с боровинки?

— Няма да откажа кафе. Черно. Благодаря.

Кафеникът, три чаши, захарницата, млякото и кифличките предварително бяха подредени на масичката. Керълайн подаде на Джейсън чаша, но не го покани да седне, защото забеляза желанието му да се поразтъпче. Може би искаше да разгледа заглавията по лавиците или пък да хвърли поглед през прозореца към поляната вън? Би могла да го запознае с някои неща, като например с интереса на Лоурънс към книгите, или пък с имената на избуялите диви цветя по

поляната, но преди да каже и дума, Джейсън взе „Даровете на любовта“, оставена до стола ѝ.

— Доктор Елиът ли чете това?

— Не. Аз.

— Какво мислите за книгата?

— Най-доброто, което Синклер е написала досега. Останали са ми около тридесет страници. Разчитам на щастлив край — усмихна се Керълайн. — Мисля, че така би било по-добре.

— Сигурно нейните герои ви допадат много.

— Познахте.

— Искате ли да разберете дали краят е щастлив?

— Вие сте чел книгата?

— Няколко пъти. Наскоро закупих правата за филмиране и в момента с Лорън Синклер работим по екранизацията.

— Значи наистина съществува Лорън Синклер?

— А защо да няма такава? — отреагира веднага Джейсън.

— Ами тъй като на нито една от книгите не съм видяла нито снимка, нито биография на авторката, реших, че може би става въпрос за писателски екип.

— Не. Тя си е тя.

— Как изглежда?

— А вие как мислите?

Преди да отговори, Керълайн обмисли внимателно въпроса.

— Не мога да гадая как изглежда, но предполагам, че е имала труден живот. Книгите ѝ са много романтични и идеалистични, но в тях прозира някаква горчивина. Пише така, сякаш иска да каже как трябва да се отнасят помежду си хората и колко щедра трябва да бъде любовта, макар и дълбоко в сърцето си да знае, че това не винаги може да стане. Мисля, че е била наранена, но вместо омраза и отчаяние, е избрала за себе си надеждата — заключи Керълайн и се усмихна. — Сега остава да ме разочаровате с това, че пише книгите си безпристрастно и не ѝ пука за героите, които създава, че е сериозна бизнесдама, която внимателно дърпа сърдечните нишки, за да трупа пари.

— Такова нещо няма да ви кажа — отговори тихо Джейсън. — Тя прилича много на обрисувания от вас психологически портрет.

— Следователно „Даровете на любовта“ има щастлив край.

— И книгата, и филмът — потвърди Джейсън и след кратка пауза попита: — Мислила ли сте да предложите и на доктор Елиът да я прочете?

Въпросът изненада Керълайн. Джейсън Коол познаваше добре съдбата на Лоурънс във Виетнам и какво е изгубил във войната. А сега се чудеше дали тя ще му даде за четене една виетнамска любовна история с щастлив край.

В гласа на Джейсън нямаше и следа от злоба, дори напротив, звучеше много учтиво и странно загрижено.

— Да. Всъщност мислила съм за това. Чудех се дали няма да му подейства добре — отговори тя.

В този момент в стаята влезе Лоурънс, поздрави и започна да се извинява, докато се здрависваше с Джейсън.

През следващите четиридесет и пет минути разговорът звучеше доста смайващо за Керълайн. С изключение на един въпрос накрая, Джейсън не попита нищо за убийствата, за затворническия живот на Лоурънс във Виетнам и дори за издирването на Холи. Вместо това искаше да разбере повече за петте прекрасни години, през които бащата и дъщерята са били заедно.

Преди да срещне Керълайн, Лоурънс не бе говорил с никого за тези години, макар че именно споменът за тях го бе спасил от смъртта и му даваше сили да продължава търсенето на своето дете. До сега, с изключение на Керълайн, никой не го бе питал за онова време. Що се отнася до средствата за информация, за тях тези пет години бяха скучни и маловажни в сравнение с ужаса на войната и затвора, на трагедията, посрещнала Лоурънс на връщане от Виетнам.

За пресата тези няколко години бяха маловажни, но за него никога нямаше да избледнеят.

Джейсън обаче искаше да знае повече точно за онова време и Лоурънс не се интересуваше от неговите подбуди. Той му бе благодарен, че иска да разбере и за щастието му, а не само за отчаянието. И когато стана ясно, че интересът към щастливите години е нещо повече от пролог към безкрайната сцена на страданията, Лоурънс спомена за снимките, с които разполагаше.

Керълайн притаи дъх, очаквайки Джейсън учтиво да отклони дискретното предложение или да се престори, че изобщо не го е чул.

Но той веднага се хвана за него и пожела да се запознае с безценните семейни фотографии, които Лоурънс бе показвал единствено на нея.

Той заразглежда албума с искрено любопитство, което прерасна в нежност пред снимките с лъчезарно усмихващата се Холи. Липсата на пет фотоса го заинтригува и Лоурънс се зае да обяснява съдържанието им: първият бе сватбеният, на втория бе семейството с Холи като бебе; на третия Лоурънс и Клер се усмихват пред камерата в ръцете на дъщеря им; Холи и Клер приготвят торта за рождения ден на Лоурънс; и накрая бащата държи златокосата си дъщеря, която докосва кадифената муцуна на коня. Вероятно Холи ги бе взела със себе си, защото за нея те са били символи на отминалото щастливо време.

Имаше два албума. Във втория бяха снимките на новото семейство, създадено след мнимата смърт на Лоурънс във Виетнам. Керълайн очакваше Джейсън да се интересува и от него, поне за да разбере не е ли преувеличено описанието на Дерек. Но не го направи и тя знаеше защо: щеше да бъде само безсилен израз на неговата ярост.

След като Джейсън не пожела да разгледа втория албум, Керълайн разбра, че той няма да премине към обичайните въпроси за самите убийства. Явно бе получил отговор на интересуващите го въпроси и сега възнамеряваше да си тръгне. Зададе последния си въпрос без ни най-малък намек в подкрепа на становището отпреди десетилетия, че Холи е била прелъстителка, а не жертва.

— Спекулира се с мнението, че Дерек е упражнявал сексуално насилие над Холи. От предаването по канал 20/20, както и от статиите, които съм чел, оставам с впечатлението, че според вас това е невъзможно.

Потънал в събудените от албума спомени, Лоурънс не отговори веднага.

— Абсолютно съм убеден, че Клер не би позволила подобно нещо да се случи с нашата дъщеря.

При този отговор от приветливо и заинтересувано, изражението на Джейсън стана далечно и студено.

— Благодаря. Мисля, че засега това е достатъчно — каза той и стана. — Ако се сетя за още нещо, ще си бъдете ли вкъщи днес поне през следващите няколко часа?

— През целия ден сме тук — увери го Лоурънс.

— Ще включите ли Холи във вашия документален филм? — запита Керълайн, задавайки най-важния въпрос, тъй като Лоурънс нямаше смелостта да го направи.

— Да, така мисля — отговори Джейсън. — Но ще ви се обадя след няколко седмици, за да дам окончателния си отговор.

„Той лъже — помисли си Керълайн, срещнала неговия неуверен поглед. — По дяволите, той лъже! Но защо?“

Сбогуваха се с Джейсън. Лоурънс потърси ръцете на Керълайн и известно време двамата останаха мълчаливи.

— Какво мислиш? — запита той накрая.

— Първоначално го харесах много, но после... изпитах огромна и необяснима злоба към него.

— Не вярваш, че ще включи Холи в документалния си филм?

— А ти?

— И аз не вярвам — отговори Лоурънс и я погледна нежно. Цялото й съществуване се тресеше от ярост заради него. Опита се да преодолее собственото си разочарование. — Всичко е наред, скъпа. Не можем да му наложим решение, което той не желае да възприеме, а и има толкова липсващи деца и толкова отчаяни родители.

Но Керълайн усещаше, че нищо не е наред. Джейсън Коол може да се е срещнал с Лоурънс единствено за да открие доказателства за неговата обич към дъщеря му. Тогава какво повече би могло да се иска от него?

— Нищо не разбирам — въздъхна тя.

— Е, вече всичко свърши — каза Лоурънс с примирение. — Трябва да проверя как е кобилката.

— Добре.

Керълайн знаеше, че Лоурънс ще провери раните, ще смени превръзките и ще бие още една инжекция с антибиотици. Нямаше да откаже помощта й, но и не се нуждаеше от нея. А и искаше да остане в къщата, в случай че Коол реши да се обади, защото дълбоко в него, така както и в нея, нещо му подсказваше, че не всичко е свършило.

Имаше и още нещо. Трябваше да има...

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Добро утро — поздрави Джейсън женствения вариант на малкото момиченце, чиито фотографии току-що бе разглеждал.

Къдриците на Холи бяха обрамчили лицето ѝ с недокоснат от времето златист цвят. А очите? Те бяха изгубили завинаги игривата си невинност, но в тях искряха увереност и радост.

Джейсън трябваше да поговори с нея насаме, което означаваше в една от техните стаи.

— Може ли да вляза?

— Разбира се.

Холи вероятно го бе очаквала. Камериерките още не бяха минавали по стайте, но леглото ѝ бе прилежно оправено. На балкона с изглед към водопадите имаше кръгла дъбова масичка и столове. На масата лежеше отворен нейният бележник и няколко химикалки.

— Пишеше ли? — Джейсън знаеше точно докъде е стигнала в новата си книга. Прочиташе всяка дума малко след нейното написване и се вълнуваше от сюжета.

— Не. Просто си седях и наблюдавах небето, облаците, планината и водопада.

— И си мислеше за хубави неща?

— Да — каза тя и го изгледа е красноречив поглед, в който се четеше: „*Мислех за теб*“.

Джейсън бе мечтал за този момент, когато тя наистина ще повярва в магията на тяхната любов. Беше прекрасно и... нетрайно. Приличаше на разкошен пясъчен замък на брега на морето, който бурните вълни заплашваха да пометат и да не оставят и следа от него. Джейсън знаеше, че тези вълни можеха да се надигнат безпричинно в сърцето на Холи, за да ѝ напомнят колко краткотрайно е щастието, несъздадено от нейното надарено перо.

Копнееше да се възползва от момента, да я прегърне и обича докато не успокои завинаги вълните на страха в нея, но знаеше, че разсъждава като егоист. С усмивка, която обещавахе да има и следващ

път, той стопи магията, отмествайки поглед към водопада, който се изливаше с грохот в бездната под тях.

— Исках да те попитам нещо — заговори той на разпенените води, съзнавайки каква буря развихря в жената, която обича. Отговор не последва и той се обърна към нея. Смелостта, с която признаваше желанието си да получи неговата любов, бе отстъпила място на несигурност. — Има нещо, което ме притеснява.

— Да?

— Когато ми разказваше за живота си, за онази снеговита нощ и за смъртта на твоето семейство, ти спомена, че баща ти е убит във Виетнам. Но никога не си ми разказвала нищо за него. Помниш ли го?

Джейсън искаше да бъде колкото е възможно по-сигурен, че и бащата, и дъщерята желаят да се срещнат отново. Когато се бе видял с Лоурънс, напълно се бе убедил в любовта на бащата и затова на връщане от Исакуа бе готов да не разпитва и Холи за нейните чувства към него. Те бяха очевидни, при това щастливо детско лице, което го гледаше от фотографиите.

Или се лъжеше? Джейсън видя с почуда как Холи прекоси стаята, отиде до гардероба, извади един плик от чантата си и след кратко колебание започна да говори:

— Едва когато си тръгна миналия път, се сетих, че не съм ти показала това. Тук има снимки на семейството ми.

— Искам да ги разгледам — окуражи я Джейсън.

Двамата седнаха на балкона и тя извади от плика скъпите за нея фотографии. Имаше общо седем снимки — пет, описани от Лоурънс, и още две, с братчето и сестричето, направени много след неговото заминаване за Виетнам.

— Само с това ли разполагаш?

— Да. Имаше два фотоалбума, които можех да взема с мене, но... — Холи се намръщи. — Наистина не знам защо не го направих.

Джейсън обаче бе наясно. Нещо вътре в нея ѝ е подсказвало, че баща ѝ е жив.

Със същата завладяваща емоционалност като бащата, Холи започна да му разказва историята на снимките.

— Ето тяхната сватбена снимка. Тя е единствена и е направена в обредната зала. Толкова са били влюбени...

Да, чувството прозираше ясно върху лицата на Лоурънс и Клер. Джейсън се насили да се усмихне, за да прикрие болката при вида на сватбената рокля, с която Холи бе дошла в Лос Анджелис, за да спаси живота на своята въображаема героиня.

Сега изглеждаше значително по-добре. С огромни усилия и кураж се бе опитала да остави зад себе си черупката на своето минало, но ето че той отново заплашваше да ѝ навлече тъга и мъчителна жалост.

— Тук за пръв път потупвам по носа кон. Бях само на три годинки и мисля, че и двамата малко се притесняваха да не би конят да изцвили и да ме стресне — каза тя, а нежните ѝ пръсти докоснаха лика на Лоурънс. — Беше излишно да се притесняват. Баща ми имаше безпогрешен усет за животните — диви и питомни. Беше нежен с тях и те му вярваха.

— Изглежда си го обичала много.

— О, да — отговори тя с нежност. — Колкото по-възрастна ставам, толкова повече разбирам какъв забележителен човек е бил той. Оженил се е за майка ми само на седемнадесет години, а когато съм се родила аз, е бил на осемнадесет, но и към двете се отнасяше с невероятно чувство за отговорност. Работеше на няколко места и същевременно учеше, а дори не си спомням някога да е липсвал от къщи. Помня само минутите с него и неговата любов. Винаги имаше време за мен и ме караше да се чувствам най-важното нещо в неговия живот.

— Не грешиш в преценката си — вметна Джейсън.

— Ами така поне ме караше да се чувствам — усмихна се разтреперано Холи.

— Трябва да ти кажа нещо, Холи. Нещо, което не знаеш.

Ненадейната сериозност в неговия глас я накара да се намръщи. И тя като Лоурънс, желаше да остане още малко насаме с прекрасните си спомени. Джейсън изчака внимателно, докато тя направи сама прехода от миналото към настоящето.

— Разказът ти събуди в мене далечни и вече поизбледнели спомени. Сам не знаех защо, но те ме обезпокоиха и затова помолих един човек да провери някои неща. Баща ти не е умрял във Виетнам, Холи. Дерек се е опитал да го застреля, но неуспешно. Открили са го виетнамците. Успял е да избяга осем месеца след твоего изчезване.

— Не... — прошепна тя. Отказваше да приеме истината, че баща ѝ е оцелял, но с изчезването си от света тя неразумно се е скрила и от него. — Опитвал се е да ме намери, нали? Но не е могъл.

— Никога не е спирал да те търси, Холи. Никога не е преставал да вярва, че един ден ще те открие.

Врълетяха я отчайващи мисли, които спираха дъха и просмукваха сърцето ѝ с тъга. Вече чувстваше дъха на смъртта под напора на неописуемата мъка, когато ненадейно на повърхността на обърканото ѝ съзнание като спасителна сламка изплуваха последните думи на Джейсън: „Никога не е спирал да те търси“.

— Той е жив — прошепна тя. — Къде е сега, Джейсън? Знаеш ли?

— Намира се само на няколко мили оттук.

— И той е човекът, с когото си се срещал тази сутрин?

— Да.

— Значи знае — пророни тя и рязко се изправи. — И сигурно ме чака.

Той също стана.

— Не знае нито че си тук, нито че те познавам.

— Не си му казал?

— Не. Исках да се уверя, че наистина желаеш да го видиш.

— Но защо да не желая?

— Сега вече няма значение. Мисля да те закарам там веднага.

По време на краткото пътуване Джейсън ѝ разказа каквото знаеше за Лоурънс, за Керълайн и че двамата явно държаха много един на друг. Съзнаваше ясно и въпросите, които не бе посмял да зададе.

Защо не бе споменал причината за пътуването до Сиатъл? Защо не бе казал на Лоурънс, че неговата изчезнала дъщеря се намира само на няколко мили от него? Какво щеше да стане, ако тя нямаше спомени за баща си? Най-силно я притесняваше как щеше да реагира той в случай, че в паметта ѝ за него имаше поне мъничко петънце.

Джейсън разбра тези обезпокоителни, макар мълчаливи въпроси, на които колкото повече се опитваше да си отговори сама, толкова повече се отдалечаваше от него и ставаше все по-несигурна и

притеснена. И колкото повече приближаваха към Исакуа, толкова повече мислите ѝ пътуваха към бащата, когото копнееше да види.

Пристигнаха пред къщата.

— Благодаря ти, Джейсън — прошепна тя и вдигна към него просълзените си очи. — Благодаря ти, че го намери.

Дълбоко в Керълайн нещо я подтикваше да се надява на различен край след посещението на Джейсън Коол. Все пак, когато видя колата му да спира отново пред къщата, тя се стресна от изненада. Последва и втора изненада, от която сърцето ѝ щеше да изскочи — Джейсън отвори вратата и помогна на млада жена с нежни златисти къдрици да слезе от колата. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Отвори портата, но успя само да прошепне с треперещ глас:

— Холи...

— Керълайн? — запита дружелюбно жената, срещнала светналите от неподправена радост очи.

Постепенно Керълайн възвърна самообладанието си и стройния поток от мисли.

— Да, това е моето име. Много обичам баща ти и бих дала живота си за момент като този. — Усмиввайки се през сълзи, тя ги въведе във всекидневната, отвори вратата към поляната и посочи към сградата в другия край на изпъстрената с диви цветя поляна. — Той е там, Холи, в конюшнията. Защо не отидеш при него?

Преди двадесет и седем години имаше една конюшния, от която, също както сега се разнасяше топлият аромат на прясно сено. В онази далечна конюшния имаше един кон със златиста грива като този.

И тогава Холи го видя. Беше същият баща от онзи далечен ден: висок, силен и разговарящ нежно с животното. Стоеше с гръб към вратата.

Холи не помнеше точно думите, които щастливото и учудено тригодишно дете бе проронило, когато неговите малки и нетърпеливи пръстчета бяха докоснали кадифената мекота на конската муцуна. В един миг тя се чу да произнася:

— Носът и е толкова мек...

Силният гръб на Лоурънс потрепера. Навярно имаше слухови халюцинации. Не бе странно, че чуваше гласа ѝ тук и сега, защото си мислеше точно за нея и за онзи ден. Тогава Холи бе взела със себе си фотоапарата. Но и без него от съзнанието му никога нямаше да се изтрие нейната златокоса главица и златогривото конче.

Не се учудваше, че точно сега отново чуваше същите думи. Но имаше нещо странно в този глас. Всъщност се долавяха два гласа, които обаче се носеха в идеална хармония: пискливото сопрано на малкото момиченце и по-нежните и приглушени тонове на зряла жена.

Момиче и жена. Минало и настояще...

Лоурънс се обърна по посока на гласа.

— Татко.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Прекосяха осяяната с диви цветя поляна и седнаха направо върху нагорещената трева край потока. Слънчевите лъчи галеха водната повърхност, обсипвайки я със златисти краски.

Всеки от тях бързаше да зарадва другия с повече и по-хубави новини за себе си. Любовта им обаче ги подтикваше да крият болезнените спомени и истини — така, както блясъкът на пролетното слънце не можеше да стигне до водните дълбини.

Лоурънс сподели, че станал ветеринарен лекар, осъществявайки мечтите на семейството си, разказа за храбрата Жулиета и накрая за любовта си към Керълайн. Но скри как е бил затворен в клетка в джунглата; как безкрайни месеци е обикалял улиците на непознати градове, за да я търси; как всяка златисторуса коса е карала сърцето му да се разтуптява в надежда, че най-после я е намерил, и колко е страдал, когато не откривал познатите мили черти в поредното непознато лице пред себе си...

И Холи разказа на баща си за работата си, за величествената красота на Аляска и за своето доброволно участие в спасяването на замърсените от петрол морски същества в пролива „Принц Филип“ по време на аварията на „Ексон Валдес“. Но тя му спести истината за дългогодишното си съществуване на границата между живота и смъртта, от която я бяха спасили единствено измислените от нея светове на любов.

Не пожела да говори и за нощта, когато Дерек бе унищожил завинаги техните мечти. Преодолявайки собствения си страх да слуша за бруталната смърт на жената, която бе обичал, Лоурънс запита за тази нощ, защото мислеше, че дъщеря му наистина има нужда да излее пред някого мъката си. Но Холи вече бе споделила с Джейсън своя ужас и бе изхвърлила от живота си така дълго измъчващите я призраци. Тя не желаше да говори за това отново и само настоятелно увери баща си, че всичко е станало много бързо.

Тя лъжеше, и при това казаното звучеше правдоподобно. Лъжата от любов понякога бе толкова необходима, колкото и верността.

Изминаха много часове. За Холи и Лоурънс те се измерваха в любов и надежди. Когато се сетиха, че трябва да се връщат вкъщи, вече ги обръщаха сенките на късния следобед.

Керълайн излезе да ги посрещне на поляната. Бакъреночервената ѝ коса блестеше под лъчите на залязващото слънце. В очите ѝ се четяха и щастие, и ням въпрос, издаващ собствената ѝ несигурност.

— Разбрах, че вие двамата ще се жените — поздрави топло Холи. — Толкова се радвам.

— Благодаря — отговори Керълайн, изпитала най-последно облекчение. След това премести поглед към Лоурънс.

— Аз също се радвам — нежно и сдържано каза той.

Тонът в гласа му заличи и най-малките следи от несигурност. Но този разговор изведнъж подсети Керълайн за нещо, близко до темата:

— Джейсън си тръгна, когато ви видя да излизате от конюшната. Искаше да се увери, че сте добре, в безопасност и всичко между вас е наред. Връща се в Лос Анджелис.

— О — пророни Холи, — разбирам.

— Остави за тебе няколко телефонни номера. — Керълайн извади от джоба си лист и го подаде на Холи. — Първият е домашен, а вторият — прекият, в офиса. Каза, че през уикенда и до три часа в понеделник след обяд ще си бъде, вкъщи или в службата. После заминавал за Далас.

Докато Холи поемаше листа, Керълайн забеляза сенки от безпокойство, които силно наподобяваха странните сенки в очите на Джейсън на тръгване.

— Изглежда много държеше да му позвъниш, Холи. — „И ужасно се безпокоеше, че няма да го направиш.“ — Вече сигурно е пристигнал в Лос Анджелис. Тук, у нас, има достатъчно телефонни апарати.

— Можеш да говориш насаме — добави Лоурънс. — Ние с Керълайн ще отидем да проверим какво е състоянието на Самъртайм.

— Благодаря ви — вдигна рамене Холи, — но не мисля да му звъня точно сега.

— Тя никога няма да му се обади — каза Керълайн часове по-късно. Беше среднощ. Двамата с Лоурънс още не можеха да заспят, възбудени от преживяванията през деня.

Холи се намираще в специално приготвената от много години за нея стая. Вероятно тя също не можеше да заспи от възбуда и притеснено се взираше в телефонните номера, оставени върху нощното шкафче от Керълайн.

— Тя трябва да поговори с Джейсън, нали? — запита шепнешком Лоурънс. — Влюбена е в него.

Керълайн се надигна на лакти и го изгледа с учудване и гордост.

— Колко досетлив баща си! Та ти никога не си ги виждал заедно.

— Не, но само при споменаването на неговото име лицето ѝ се променяше. Обича го, но нещо между тях не е съвсем наред.

— Така е — съгласи се Керълайн. — И той също има чувства към нея, Лоурънс. Сега наистина го разбрах, като си спомних как разглеждахте албума, и после, когато я доведе. Джейсън обича много Холи, но знае, че независимо каква е причината, тя няма да му се обади.

— Ние обаче няма да позволим това да се случи, нали?

— В три часа — съобщи Керълайн, когато се присъедини към тях в кухнята.

Наближаваше обяд. Бяха будни от часове, въпреки че никой от тях не можа да заспи през нощта. Закусиха с останалите от предишния ден кифлички с боровинки и лениво обмисляха какво да обядват, когато по мълчалив сигнал от страна на Лоурънс, Керълайн внезапно изчезна.

И ето че сега се завръщаше със загадъчна усмивка на лицето си.

— Ние с Керълайн взехме важно решение — обърна се Лоурънс към Холи.

— Ще се жените днес в три часа? — опита се да отгатне дъщеря му.

— Не. Нещо по-важно или поне по-спешно от нашата женитба. Керълайн ти е запазила билет за полета до Лос Анджелис.

— Но аз току-що пристигнах, току-що те намерих, татко!

— Намерихме се завинаги, Холи. — Гласът на Лоурънс бе преизпълнен с любов. — Но Джейсън заминава утре за Далас, а ние с Керълайн смятаме, че вие трябва да си поговорите, преди той да тръгне. Нали така?

Холи дълго мълча, след което замислено произнесе:

— Да, трябва да си поговорим с него. И вероятно е по-добре да го направиш насаме и... преди да е започнал новите снимки.

— Значи — решено! Трябва да тръгнем за летището след около час.

— Но аз не знам къде живее, татко.

— Имаш телефонния му номер — усмихна се Лоурънс. — Ти или някой от нас може да му се обади и да разбере.

Холи продължаваше вътрешната си битка. След като искаше да чуе искрени и без предварително обмисляне отговори на измъчващите я въпроси, тогава трябва да се появи ненадейно на вратата му.

Но как? Изведнъж тя се досети:

— Може би Рейвън знае.

— Рейвън? Коя е тя?

— Адвокат от шоубизнеса в Лос Анджелис. Сключва филмовите сделки на Джейсън. Тя ми изготви и договора за написване на сценарий по „Даровете на любовта“. Никога не съм се срещала лично с нея, но винаги е била мила и услужлива към мене. Още в началото ми даде всичките си телефонни номера, включително и домашния.

Жестоката битка между нейното все още неродено бебе и враждебно настроената утроба приключи... Безценният мъничък живот изгуби. Всичко свърши само преди час, по време на последния ужасен пристъп, когато заедно с кръвта излезе и тъкан. После всичко утихна като след опустошителна буря.

Бебето на Рейвън умря и заедно със себе си отнесе и част от нея. А как само би желала и тя да умре, за да не чува повече онзи глас в себе си, който с леден дъх не преставаше да съска злобно: „Киселинното бебе уби бебето на любовта. Птицата на смъртта унищожи искрицата живот“.

С цялото си същество Рейвън се опитваше да помогне на мъничкото човече, което се бореше за оцеляването си дълбоко в нея.

Въоръжи го с всичко, което можеше да даде — цялата си любов, цялата си надежда и всички възможни молитви. Обещаваше му да го запази дори с цената на собствения си живот. „Ще бъдеш с баща си, милото ми, с баща си, сестрите си и с дядо и баба.“

Рейвън изобщо не се съмняваше, че Ник няма да иска детето си. Макар и през последните три безсънни нощи все повече да се убеждаваше в неспособността си да бъде майка, тя все пак умоляваше, сърцето си да запази крехкия покълнал живот. Молеше утробата си да й позволи да бъде майка поне девет месеца. И това й стигаше. После щеше да даде новороденото на баща му, без да има повече никакви претенции.

Рейвън направи всичко по силите си. Обеща цялата си любов, на която бе способна. Но явно не бе достатъчно.

Телефонът проряза тишината като траурен камбанен звън.

Вероятно се обаждаше Ник. Трябваше да отговори, защото иначе той щеше да продължи да я търси, а можеше и да се върне по-рано от Санта Барбара заради нея. За последен път Рейвън му се обади късно предишната вечер, когато с престорено весел глас бе го уверила, че се чувства значително по-добре.

Не беше Ник. Обаждаше се Холи, която след като си съобщи името, започна да се извинява, че я притеснява в неделя.

— Няма нищо — отговори искрено Рейвън. Всъщност така бе по-добре. Всеки разговор с Холи предизвикваше у нея изненадващ прилив на топлина, близост и доверие. Не беше ли това истинското приятелство? — Изобщо не ме притесняваш.

— О, това звучи добре. Чудех се дали не знаеш адреса на Джейсън?

— Живее на около миля оттук — помръкна Рейвън. — Но вие не сте ли заедно сега? В началото на седмицата неговата секретарка ми каза, че ще бъде тук в понеделник, защото ще прекара уикенда в Кодиак.

— Всъщност сега се намирам в Сиатъл, където до вчера бяхме заедно. Дълго е за разказване, но... Джейсън ми е оставил само телефонните си номера и е казал, че иска да му се обадя. Аз обаче

реших, че предпочитам направо да долетя със самолета този следобед и да разговарям лично с него.

„Без да знае предварително, че пристигаш...“ — помисли си Рейвън, спомняйки, че точно това искаше и Джейсън, когато я помоли да му открие адреса на Холи в Кодиак.

— Кажи ми, ако не е удобно. Мога да те разбера — разнесе се в тишината тихият глас на Холи.

— Не! — убедително я увери Рейвън. — Изобщо не се притеснявам. Само изчакай, докато взема чантата си.

Рейвън се изправи внимателно, страхувайки се да не падне. Всичко бе приключило, но със сигурност щеше да се чувства зле още известно време, докато възстанови загубата на кръв.

Но нямаше никакъв световъртеж. Не изпитваше нищо, сякаш никога не бе имало нито бебе, нито кошмарна битка за живота му.

Бе напълно възстановена.

Не, никога не би могла да се възстанови. По-скоро нямаше нужда от много кръв. Повече не се нуждаеше от червената течност да подхранва надеждата, защото тя си бе отишла завинаги.

Не чувстваше и никакви физически болки. Испита обаче една нова болка, по-остра от всички предишни, която я проряза като с нож: болеше я сърцето от трагичния ѝ жребий да се размине с най-ценния дар — майчинството. Рейвън насочи с усилие мисълта си към любовта на Джейсън и Холи. Тя знаеше, че тук наистина става дума за любов. Съзря я в неговите очи — още в деня, когато потърси от нея адреса на Холи. Долавяше я и в гласа на толкова несигурната в себе си авторка при всяко обсъждане на договора за сценарий, който Джейсън желаше да бъде направен.

Нещо обаче се бе случило с тази любов, но Рейвън искаше да вярва, че независимо от всичко, нещата между тях ще се оправят. Тя можеше и да не заслужава щастие, но такава се полагаше на жената, която сътворяваше толкова прекрасни сънища за любовта, и на мъжа, който караше тези сънища да оживяват.

Чантата на Рейвън се намираще във всекидневната, където я бе захвърлила на връщане в четвъртък. И тогава се чувстваше изтощена, но бе щастлива от благополучното развитие на бременността. Рейвън се помъчи да не мисли за това, докато извади тефтера си и се върне при телефона в спалнята.

За по-сигурно продиктува адреса два пъти.

— Зле ли се чувстваш, Рейвън? Звучиш ми... някак си тъжна — запита в отговор Холи.

Рейвън бе готова да отрече, но като че ли нещо я накара да си признае:

— Наистина съм тъжна.

— Можеш ли да ми кажеш какво се е случило? — деликатно и ненатрапчиво попита Холи. — Ще пристигна в Лос Анджелис около пет и половина следобед. Да намина ли първо към тебе?

Така й се искаше да отговори: „Да!“ Някои от героините на Холи приличаха много на Рейвън — великолепни, преуспяващи жени, които изглеждаха самоуверени, но всъщност в личния си живот бяха измъчвани от дълбоки и неизлечими рани. Холи обаче винаги намираще щастлив край за тях. Не, по-скоро създаваше героини, чиито проблеми накрая намираща щастливо разрешение единствено защото те самите смело преодоляваха и най-големите препятствия, за да се излекуват и спасят.

Рейвън също бе опитала да спаси себе си. Обичаше с всяка частица от своето същество. Но се провали.

Сега дори и магьосник от приказките не би могъл да й помогне.

Може би щеше да се почувства по-добре, ако поговореше с Холи, ако споделеше мъката си с нея. Но не и сега, когато тя на всяка цена трябваше да се срещне с Джейсън.

— Благодаря, Холи, но при мен всичко стана прекалено скоро, за да мога да говоря сега. Всъщност от няколко дни изобщо не съм спала и мисля, че в момента най-много се нуждая от сън.

— Сигурна ли си?

— Нима ме подозираш в неискреност? — насили се Рейвън да отговори весело. — Ще се оправя. Но наистина ще се радвам да те видя, да се срещнем някога.

— Аз също. Не знам обаче колко ще остана в Лос Анджелис.

— Ако не сега, то някой друг път, съгласна ли си?

— Да... съгласна съм.

Рейвън долови по тона й, че тя не бе сигурна дали ще има следващ път. Но трябваше да има. „Трябва да има много следващи пъти — поне за теб и Джейсън, Холи...“

Рейвън се загледа в мълчаливия телефон. Трябваше да позвъни и на доктор Рокуел, и на Ник. Сара Рокуел бе казала да ѝ се обади веднага ако изхвърли тъкан, защото това означаваше аборт, който обаче можеше да не е приключил напълно. Остатъците от плода и плацентата можеха да доведат до непредвидими усложнения за майката. Ето защо трябваше да я прегледат и ако абортът не бе напълно приключил, да ѝ направят тест.

Рейвън изобщо не се притесняваше от фаталните последствия, ако възникнеха такива. Реши да не се обажда, а да посети кабинета на гинеколожката на сутринта, в предварително уговорения час. Не вярваше да съществува някаква опасност за нея, тъй като тя... всъщност изобщо не бе предназначена за майка.

Трябваше обаче да се обади на Ник, за да му съобщи, че острата болка е спряла и че ще се опита да поспи през оставащите до сутринта осемнадесет часа. Така щеше да предотврати евентуалното негово обаждане през нощта или по-ранното му идване. Нужно ѝ беше време, за да събере сили и да му каже истината.

Бременността бе приключила, но Рейвън все още усещаше нейните симптоми: повишена емоционалност, заплашваща да се излее без предупреждение в порой от сълзи. Първоначално ревливото ѝ настроение я обърка, но после Рейвън се хвана за това усещане като за спасителна сламка.

— Стига! — заповяда тя на глупавото си сърце. — Приеми истината такава, каквато е, по дяволите! Просто остатъците от сълзи напират да се излеят. Първо ще се обадя на Ник и после ще им позволя да се отрицат, докато... накрая се почувствам напълно освободена от скръбта си по неродения живот.

Не намери Ник, който по това време яздеше с дъщерите си. Успя да се свърже с майка му и на нея съобщи „добрата“ вест, че се чувства много по-добре и ще се оправи напълно след един продължителен сън до сутринта, когато ще потърси отново Ник.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Холи не можа да пристигне инкогнито при Джейсън. Известният актьор и режисьор живееше в сграда с повишена охрана. Без неговото разрешение успя да се приближи единствено до униформения портиер, в облицованото с мрамор преддверие.

От друга страна това бе добре дошло. Имаше къде да остави багажа си, а и портиерът я увери, че може да ѝ поръча такси веднага щом реши да си тръгне.

Човекът услужливо се обади на Джейсън и само след секунди Холи вече пътуваше нагоре, с частния асансьор за апартамента.

Джейсън вече я чакаше пред лъскавата месингова врата. Около очите си имаше тъмни кръгове.

— Холи?

— Трябва да поговоря с теб — резервирано произнесе тя.

— Заповядай.

Във всекидневната тя отказа поканата му да се разположи удобно на мекото канапе. Вместо това остана права и потърси опора в облегалката.

— Държа да разбере някои неща, Джейсън.

— Добре.

Холи пое дълбок дъх и после започна да рецитира неколkokратно репетираните слова.

— Искам да знам дали щяхме да прекараме целия уикенд в хотела, който се намира само на няколко мили от жилището на баща ми, без ти изобщо да ми споменеш, че е жив.

— Да — отчетливо и ясно отговори Джейсън. — Щяхме.

Потвърждението на страховете ѝ ненадейно отприщи гнева, който се бе натрупал в нея. Ядосваше се не толкова заради себе си, колкото заради баща си.

За Холи откритието, че баща ѝ е жив, беше най-невероятният и най-неочакваният подарък. Дори и не бе помисляла да го търси. Но за него всеки ден от последните седемнадесет години е бил изпълнен с тъга, мъчение и преследващо угризение, че не прави достатъчно, за да

намери дъщеря си. Нима Джейсън можеше да постъпи наистина толкова жестоко? Щеше ли да лиши Лоурънс за цял живот от възможността да осъществи целта си. Да. О, Господи, той току-що го призна! Сега знаеше отговора и можеше да си тръгне. Само дето яростта и сърцето ѝ настояваха да разбере докрай причините за неговата постъпка.

— И ти хладнокръвно щеше да сториш това на баща ми?! Ако ти бях казала, че имам бледи спомени за него, или че понякога не ми е обръщал достатъчно внимание, защото е бил страшно изморен от непосилния труд, щяхме ли да прекараме уикенда в разглеждане забележителностите на Сиатъл?

Джейсън видя, че цялата е настръхнала от болка и от убеждението, че е предадена от него. Трябваше да я обори заради сърцето си, заради любовта си и заради самия живот. Разполагаше само с едно оръжие в арсенала си — истината. Трябваше да я каже.

— Ако бях убеден, че една нова среща с него ще бъде болезнена за тебе, че ще ти донесе страдания, да, точно така щях да постъпя.

— Ако си бил убеден? Ако сцената не бъде изиграна точно според очакванията на наградения от Академията режисьор, то няма да има сцена? Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Да, Холи, точно това се опитвам да ти кажа.

— Дължа ти толкова много, Джейсън. Но сега те мразя...

— Ще ми дадеш ли възможност да ти обясня? — попита той настоятелно. Очите ѝ не желаеха да срещнат каквото и да било обяснение. — Холи, няма ли да ми позволиш да опитам?

Отговори му с вяло кимване. Не желаеше да говори, защото гневът ѝ ненадейно бе оборен от нежността, тъгата и отчаянието, които долови в гласа му. Нуждаеше се от нов прилив на гняв в себе си, за да може да се откъсне завинаги от него и неговото арогантно обяснение сигурно щеше да го предизвика.

— Представи си за момент, че сме герои в някоя от твоите книги — започна Джейсън. — Ти си героинята, а аз — колкото и да не желаеш да го възприемеш — героят.

— Никой от моите персонажи не би постъпил така, както се канеше да постъпиш ти! — прекъсна го тя разпалено и убедително. — Никой не може да бъде толкова жесток.

— Грещиш, Холи. Прочел съм всичките ти книги и вярвам, че при подобни обстоятелства твоите герои биха постъпили точно като мене, и то поради същите причини.

Изпълнените с ярост само допреди секунди прекрасни синьо-зелени очи все още светеха разпалено, но Джейсън забеляза в тях и искрици на объркване. Едва когато се убеди, че тя го слуша внимателно, той продължи:

— Баща ти би могъл да бъде чудовище. Може да е издевателствал ужасно над тебе, докато си била малка. А аз не исках да бъдеш наранена. Не бих позволил това. Не се правя на герой, Холи, но не можеш ли да си представиш поне един от мъжете в твоите романи да постъпва като мене?

Да, можеше, но само ако, само защото...

Той видя как искриците на объркване отстъпиха място на внезапно лумналата надежда.

— Обичам те, Холи. Затова постъпих така. Защото те обичам.

— Джейсън...

Той се приближи към нея от другата страна на канапето, което ги разделяше като бариера. Холи вдигна глава и както при водопада предишния ден, Джейсън откри в погледа ѝ неприкритата вяра в магията на любовта. Но тогава бързаше да сграбчи момента, преди морските вълни да го отмият като крайбрежен пясък. Сега обаче нямаше за какво да бърза.

Дълго, много дълго те просто се гледаха. Но накрая и двамата не можаха да преодолеят желанието си да се докоснат.

Джейсън галеше ласкаво устните ѝ с разтреперани пръсти и със собствените си устни. И макар че Холи нямаше никакъв опит, тя знаеше как да посрещне целувките на мъжа, когото обича.

Целуваха се дълго и ненаситно. Целувките им се взривяваха от нежни поздрави в страстни изблици на глад, от нежна топлина — в изгарящи пламъци, от невинни нашепвания — в настоятелни повици.

— О, Холи! — Горещият дъх на Джейсън направо я изпепеляваше.

Седяха на канапето. Някогашната бариера се бе превърнала в гостоприемно ложе на тяхната любов.

— Джейсън? — обърна се тя към него, учудена сякаш на себе си, и добави доста по-самоуверено: — Люби ме.

Той пое дълбоко въздух.

— Не искаш ли да почакаме до сватбената нощ?

Очите ѝ грееха с най-прекрасния си блясък. В излъчващото се щастие Джейсън откри и още нещо. Радостното посрещане на мисълта за тяхната сватба предизвика нов изблик на желание, което бе по-силно и от най-страстните целувки. Изминаха дълги минути, докато той се поуспокои.

— Всъщност може да не е съвсем сватбена нощ — каза той накрая нежно.

— Не те разбирам?

— Умувах върху нашата сватба. И измислих нещо, което и на тебе ще ти хареса — да се оженим в Бероу през юни. Можем да разменим пръстените си точно когато слънцето залязва.

— О... — прошепна тя и разклати разбърканите си от милувките му златисти къдрици.

— Не? Не желая да се омъжиш за мен?

— О, да. Искам да се омъжа за теб.

— Но не в Бероу?

— Да, в Бероу! Но, Джейсън, не желая да се въздържа дотогава. Няма никаква причина да чакаме. Та ние вече сме женени, нали? Нашите сърца вече са слети в едно... нали?

— Да, любов моя. Да.

Сърцата им наистина вече бяха женени, а скоро и телата им щяха да се слоят. Джейсън обгърна нежно лицето ѝ, очарован от нейните красота, надежда, доверие и... невинност, въпреки страстта в целувките ѝ.

— Притесняваш се, че мога да забременея? — запита тя, когато забеляза, че той внезапно се намръщи.

— Не — отговори бързо той. — Мислех си колко прекрасно ще бъде всичко.

— Но нещо те притеснява.

— Не искам да те нараня, Холи — призна ѝ той смутено. — Не искам да ти причиня и най-малката болка.

В очите ѝ се възвърна същата въодушевена самоувереност, с която го бе помолила да я люби.

— Нашата любов не би могла да ми причини болка, Джейсън.

Холи и Джейсън отпразнуваха любовта си по най-прекрасния начин, нежно и страстно, съединявайки телата си. Това бе върховното блаженство, което Холи описваше в книгите си и което се постигаше единствено в неподправената и чиста любов.

Любиха се с благоговение и наслада. Дълго след това Холи остана да лежи в неговата нежна прегръдка с широко отворени очи.

— Никога не съм предполагала... — прошепна тя. — Писала съм за правене на любов, но...

— Но ти си знаела, Холи — противопостави се тихо Джейсън. — Познавала си най-голямото чудо, когато любовта наистина съществува.

— Все пак не предполагам... не съм си представяла... че всичко ще бъде така.

Джейсън целуна ъгълчетата на очите ѝ и ласкаво погали златистите къдрици, посипани по лицето ѝ.

— Аз също не съм знаел, Холи. Досега и аз не съм познавал любовта.

Можеха да останат в прегръдките си цялата вечер, цялата нощ, завинаги.

Но имаше един баща, който след седемнадесетгодишно упорито търсене най-накрая бе намерил дъщеря си и веднага след това щедро я бе пуснал да си отиде от него. Холи и Джейсън не забравяха за този жест.

Джейсън отиде да вземе багажа ѝ от фойето и да набави нещо за вечеря. Искаше да я остави насаме, за да се обади спокойно в Исакуа. Лоурънс отговори веднага при първото позвъняване и сърцето му запулсира облекчено от щастливия тон в гласа на Холи, още преди тя да сподели радостните новини с него.

Тя разказа за любовта си с Джейсън, за плановете им да се оженят и изрази надежда, че Керълайн и Лоурънс ще отидат също в Бероу, за да станат свидетели на събитието.

— Непременно ще бъдем там — обеща Лоурънс и след това избухна в смях: — Сигурен съм, че собственикът на Кети ще се съгласи да се занимае малко и с Жулиета.

Бащата не можа да скрие щастието си, когато разбра, че Холи ще се върне в Исакуа, докато Джейсън снима в Далас. Така щяха да останат заедно по-дълго време, а и тя щеше да помогне на Лоурънс в нещо изключително важно за него: да изрази благодарността си на всички хора, които му бяха оказвали помощ през дългите години на търсене, които бяха предложили услугите си или просто бяха изказвали симпатия и загриженост.

— Искам да те попитам нещо за вчера — каза Холи, преди да приключи с телефонния разговор:

— Давай.

— Защо, според теб, Джейсън първи дойде да те посрещне? Минавало ли ти е през ума, че аз съм го изпратила?

— Честно казано, не съм мислил за това — призна си Лоурънс. Нито за секунда той не бе подлагал на съмнения чудото, довело до тяхната среща. Но сега, когато долови безпокойството в гласа на дъщеря си, инстинктивно разбра какво е станало. — Ти не си го изпращала, нали? Не си и знаела за това?

— Не, абсолютно нищо.

Холи искаше баща ѝ да знае, че каквото и да се е случило с него, тя пак би желала да го вижда. Но...

— Не се сърди на Джейсън, моля те.

— Да се сърдя? Как бих могъл? Всичко сторено от него е подтиквано само от огромната му любов към тебе. Та аз бих могъл да се променя за всичките тези години, Холи. Можеше да се окаже, че наистина за теб не е добре да ме срещаш отново. Джейсън просто не е искал да преживяваш нови кошмари — каза Лоурънс и замълча, изпитвайки болезнено усещане при мисълта какво наистина би могъл да изгуби. — Аз също не бих желал да ти причиня страдания, Холи. Ако за тебе би било по-добре никога отново да не ме срещаш, то това бих искал и аз. Повярвай ми.

— Рейвън.

— Рейвън?

Любиха се часове наред и отново, и отново... След кратко мълчание, запълнено от целувки, изведнъж Холи произнесе името на Рейвън.

— Мисля, че трябва да я поканим на сватбата ни — заяви тя пред бъдещия си съпруг.

— Разбира се — съгласи се без колебание Джейсън. — Но защо така изведнъж се сети точно за нея, и точно сега?

— Ами ако не беше Рейвън, ако не ми бе предложила да дойда до Лос Анджелис, за да говоря лично с тебе за „Даровете на любовта“, никога нямаше да се срещнем. Освен това мисля, че тя би желала да види танца на слънцето на хоризонта. Мисля, че това ще я заинтересува.

— Съгласен съм — вметна той, мислейки си, че в Лос Анджелис вероятно никой друг не би предположил, че ледената кралица би могла да бъде трогната от танца на лятното слънце. — Не предполагах, че я познаваш толкова добре.

— Точно обратното, но бих желала да я опозная. Беше много тъжна, когато ѝ се обадох този следобед, за да я питам за адреса ти.

— Тя ли ти го каза?

— Да, но искаше да се видим по-късно. Може би утре, когато ти ще се занимаваш с твоите си проблеми преди отпътуването за Далас, ще ѝ се обадя. Ще я поканим на сватбата ни и ще я попитам дали не би желала да си поговорим.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Брентууд, Калифорния

Понеделник, 15 май

Откакто Рейвън познаваше Ник, бяха се появили само два повода, при които бе очаквала наистина да се сблъска с гнева му. Единият от тях беше когато се срещнаха за пръв път. Тогава само благодарение на превъзходните си рефлексии той бе успял да предотврати фаталния сблъсък между нея и камиона. Но тогава, вместо ярост, срещна само загриженост. Вторият път беше, когато я откри да пие лимонада със Саманта на закътаната в рози веранда от великолепното му имение. Денят обаче завърши с извинения, нежност и любов.

Все пак Рейвън бе убедена, че Николас Голт е напълно способен да се гневи. Мелъди бе споменала за яростта му във връзка с някаква негова приятелка, опитала се да се вмъкне в живота им и да петни младите съзнания с архаични представи за ролята на жената. Тя самата бе забелязала следи от едва потискана ярост в разказа на Ник за Деандра, която навремето възнамерявала да не ражда по-малката им дъщеря.

Но тази ярост бе нищо в сравнение с това, което ѝ се случи пред къщата ѝ рано вечерта в понеделника. Рейвън знаеше, че той ще я чака, въпреки че нищо конкретно не бяха уговаряли. И двамата имаха доста натоварен ден, затова след няколко неуспешни опита да се свърже с нея, накрая Ник бе оставил съобщение на секретарката ѝ, че ще се видят в дома ѝ след работа.

Ник не бе единственият, с когото въпреки многократните си опити Рейвън не се бе свързала. Холи също бе оставила съобщение — покана за сватба и покана да я потърси в Исакуа.

От друга страна Рейвън и доктор Сара Рокуел също не успяха да разговарят — както лично, така и по телефона. Рейвън спази уговорения час за среща, но точно тогава гинеколожката спешно бе повикана да направи Цезарово сечение. В резултат отложиха прегледа, с който трябваше да се определи „докъде е стигнал“ абортът. Сестрата

й взе кръвна проба и след като повтори теста за бременност, й назначи нов час за вторник сутринта.

Рейвън не бързаше да отговори на обажданията на Сара Рокуел. Бе повече от сигурна, че тестът само ще потвърди фаталния край.

Когато влезе в къщата и се сблъска очи в очи с разгневената му физиономия, веднага си помисли, че доктор Рокуел сигурно е звъняла и съответно е оставила съобщение на Ник.

Защо, все пак, бе толкова ядосан? Отговорът дойде по-бързо от очакваното и по-болезнен, отколкото можеше да предположи.

Ник беснееше, защото бе изгубила тяхното бебе, защото бе проявила непростима нехайност към невинния мъничък живот. Обвиняваше я точно така, както се обвиняваше и самата тя.

Погледът му бе замъглен от дива ярост, която му позволяваше да вижда единствено чудовищната истина, заличаваща спомена за всичко друго. Виждаше една възхитително красива жена, за която външният вид бе всичко. Виждаше едно перфектно тяло, накичено с Маркови тоалети, които тя обожаваше и заради които правеше всичко възможно да запази фигурата си. Виждаше, жената, която го бе предала, която бе унижила не само него, но и дъщерите му и сигурно щеше да продължи още дълго така, докато не получише всичко, включително... техните сърца.

Това обаче, което той не виждаше, заслепен от яростта си, бе истинското състояние на неговата прекрасна любима: искрящите й очи бяха помръкнали, празни и безнадеждни, а снежнобялата кожа — посивяла и изтъняла.

— Влязох точно когато ти оставяха съобщение по телефона. Мисля, че трябва да го изслушаме заедно — ледено и заплашително произнесе той.

— Ник...

Кръвта нахлу на силни тласъци в главата и в ушите му.

— Казах вече, Рейвън.

Телефонният секретар бе поставен на една малка масичка пред прозореца във всекидневната. Рейвън се доближи и натисна бутона за възпроизвеждане на записа.

„За съжаление днес не можах да получа резултатите от теста за бременност. В лабораторията счупили епруветката, поради което искам да те помоля да наминеш утре в осем, за да вземем нова проба. От

лабораторията обещава, че резултатите ще са готови за срещата ни в единадесет. Остава и насроченият за следобеда кюртаж, така че, моля те, не яж и не пий нищо след полунощ. Съжалявам за днешния тест. Знам, че ти е трудно, но имай още мъничко търпение. Утре всичко ще си дойде на мястото. Обади се, ако имаш въпроси или в случай, че получиш кръвотечение, треска или някой друг от симптомите, за които вече говорихме.“

Рейвън остана загледана в апарата дълго след като съобщението свърши.

— Не желяех да те притеснявам — пророни тя накрая.

— Не се учудвам — контрира я той с все още леден, но и леко загрижен глас. — Разкриването на твоите планове за моето бебе — мое ли е всъщност? — заплашва сериозно нашата връзка, нали? Без съмнение помниш какво стана с чувствата ми към Деандра след подобен случай.

Ник продължаваше да се взира в нея през завесата от ярост, но въпреки това съзря как идеално облеченото ѝ стройно тяло започва да се олюлява. Сякаш неговите слова се стовариха върху ѝ като огромна невидима ръка от небето.

В Ник се надигаше онази част от него, която все още я обичаше и желяеше, и тази част започна да се бори яростно срещу гнева. За миг само той пожела да се спусне към нея, да я притисне и успокои, да ѝ прости и да продължи да я обича.

Рейвън не умря в деня, когато изгуби детето си, но сега сърцето ѝ предчувстваше последните минути и ги посрещна с облекчение. Нямахше да има повече болка. Тя щеше да си отиде и да остави след себе си като надгробни камъни на любовта само безкръвни нетна. Думите на Ник бяха последните смъртоносни удари и Рейвън почувства как тялото ѝ се прегъва под огромната тежест на безнадеждността. Тя приветства собствената си смърт:

„Плачи, плачеща върба, плачи! Умри, птицо на смъртта, умри! Никога повече, киселинно бебе, никога повече...“

Сърцето ѝ сиря да бие и Рейвън почувства как, лишена от кислород, започва да олеква и полита... Този път не умираха само части от нея. Умираще цялата. Наистина умираше, слава Богу...

Но един глас ѝ напомняше, че тя ще умре, а мъжът, когото толкова много е обичала, никога няма да разбере, че не е убила

неговото бебе.

Той трябваше да разбере истината! Трябваше да знае, че не го е унижавала и предавала! Трябваше да знае...

Рейвън почувства в себе си прилив на сила, която отхвърли притискащата я тежест. Тя мъчително си пое въздух и се извърна към него. Той... той се притискаше към нея, сякаш ѝ вярваше, въпреки всичко, и не можеше да понесе мисълта, че тя ще умре.

— Беше твоето бебе, нашето бебе, Ник, и аз го изгубих. Толкова се опитвах да го опазя, но не можах. Прости ми.

— Рейвън? — Мъглата от ярост се разнасяше и той видя ясно очите, които отразяваха отчаянието в нейния глас.

— Направих аборт тази седмица. Вчера. Болките и кръвотечението започнаха още в четвъртък вечерта. Тестът за бременност днес трябваше да докаже, че бебето си е отишло, а кюртажът за утре е... — Тя се запъна и не можа да продължи.

— Е какво, Рейвън?

— Е за мен — призна тя. — В случай, че все още в организма ми има останки от плода, които биха могли да предизвикат инфекция.

Ник чу извинението ѝ и се взря в нейното прекрасно, страдалческо лице. Лицето на тази жена, която наистина вярваше, че не трябва да се нрави нищо за нея, защото не заслужава никакви грижи.

— О, скъпа моя — прошепна той. Притегли я към себе си, прегърна я и почувства нейната слабост, обезкураженост и още нещо, което го ужаси. Рейвън присъстваше само тялом в ръцете му, но иначе витаеше далече от него.

— Защо не си ми казала нищо? Трябваше да бъда с тебе.

— Не исках да знаеш — каза тя с отпаднал глас.

— Но щеше да ми кажеш за бебето... за нашето бебе... нали?

— Да. Само когато можех да бъда сигурна, че ще успея да го износя. Знаех, че го искаш, че ще го обичаш и че ще го приемеш в семейството си.

— Ами ти, Рейвън?

Нежността в гласа му сякаш я обърка.

— За мене най-важното бе детето да бъде с тебе, сестрите си и твоите родители — отговори тя след кратко колебание.

По тялото ѝ полазиха тръпки, които приковаха погледа на Ник върху нейната безцветна кожа и изтощено, повяхнало лице.

— А сега май трябва да те пъхнем в леглото.

Очите ѝ се разшириха учудено при тази проява на загриженост за нея.

— Дори съм ти купил нещо специално, което можеш да облечеш.

Сърцето я заболя от тези думи. След целия този ад, през който бе преминала, той хладнокръвно искаше да правят секс, а при това ѝ бе купил и нещо „специално“. Почувства се предадена и примирена. Така да бъде!

— О, Рейвън! — прошепна той остро. — Нима наистина мислиш, че те имам само за поредното секси маце? Нима наистина вярваш, че тази вечер, когато ние — ние, Рейвън — страдаме за загубата на нашето неродено дете, аз бих могъл да направя подобно нещо?

— Не съм сигурна...

— Е добре, трябва да бъдеш сигурна.

Крайно време бе да разбере що за човек е той и че чувствата му са нещо повече от чисто сексуални. Но работата беше в това, че тя се съмняваше не толкова в него, колкото в себе си. Рейвън Уинтър явно не знаеше, че заслужава нещо повече от това да доставя сексуална наслада.

— Трябва да бъдеш сигурна — повтори той без следа от острота в гласа си. После извади малка кадифена кутийка в огненочервен цвят и я протегна към нея. — Надявам се да го носиш непрестанно, Рейвън. В леглото, извън него, винаги.

Тя отвори кутийката с разтрепераните си бледи пръсти. Вътре, върху луксозна кадифена поставка, лежеше диамант — пламтящ огън в неразтапящ се лед, бижу, прекрасно изработено в най-добрите традиции на Тифани.

— Ник...

— Ще се омъжиш ли за мен, Рейвън?

Ник наблюдаваше замъглените от напиралците сълзи очи. Той ставаше свидетел на борбата между мнението ѝ за себе си и това, в което трябваше да повярва, благодарение на тяхната любов. И когато накрая любовта започна да побеждава съмненията ѝ, в погледа ѝ се прокрадна притеснение.

— Рейвън?

— Ами момичетата?

— Признавам, че не знаех как точно да постъпя — усмихна се той. — Реших обаче, че първо трябва да говоря с теб. Пръстенът стана готов едва днес, но мислех да поискам ръката ти още в Санта Барбара. Възнамерявах заедно да обсъдим как да им съобщим, когато получех твоето съгласие. Такива бяха плановете ми, но изглежда и момичетата са правели заговор зад гърба ни. Снощи свикаха семеен съвет, на който категорично пожелаха да разберат дали имам чувства към теб и какво възнамерявам да правя по-нататък.

Ник замълча, за да изпие с устни една прокраднала се по страните ѝ сълза.

— Според мене бяха притеснени, че не сме заедно през уикенда. Когато някой член от семейството е болен, останалите трябва да бъдат с него, да го обичат и да му помагат. Те те обичат, Рейвън. Аз също. Обичаме те.

Рейвън си мислеше, че предишния ден е изплакала всичките си сълзи. Лъжеше се. Те отново напиреха да се излеят.

— Позволи ми да страдам заедно с теб, Рейвън — прошепна Ник, забелязал нейната тъга. — То беше и мое дете. Позволи ми да остана с теб, да поговорим за него и да обсъдим бъдещето си. А на сутринта ще посетим заедно доктора. Съгласна ли си?

Тя поклати утвърдително глава. Искаше да прошепне „Благодаря“, но се спря. Това би могла да го каже някогашната жена, чиито жестове на учтивост бяха посрещани с недоверие. Сега от сърцето ѝ напиреха да се излеят други думи, които разкриваха нейната вътрешна убеденост, че и тя — киселинното дете — все пак имаше какво да даде от себе си.

Рейвън вдигна глава към мъжа, който бе направил толкова много за нея, и прошепна в упоение:

— Обичам те.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Това е Николас Голт. — Рейвън се обърна се към току-що влязлата в стаята лекарка и тихо добави: — Бащата на бебето.

— Добре дошли — поздрави усмихнато Сара Рокуел.

— Здравейте. Искам да бъда до Рейвън по време на всичко, планирано за днес — прегледа и кюртажа... всичко. Обещах, че ще й държа ръката през целия ден, и няма да си отида за нищо на света.

— Тогава защо не започнем веднага с прегледа? — предложи гинеколожката.

Ник видя малко от процедурата, на която присъстваше за пръв път в живота си, но знаеше, че Сара Рокуел не причинява болка на Рейвън, защото нейната бледа ръка, впитана в неговата, не помръдваше.

— Как се чувстваш, Рейвън? — запита доктор Рокуел, след като помоли пациентката си да се изправи и се облече.

— Добре. Успях да си отпочина през нощта, а и от неделя насам не съм имала кървене и спазми.

— Чувстваш ли се все още бременна?

Рейвън се намръщи, но не посмя да излъже.

— Да. Имам такова усещане, но...

— И така трябва да бъде, Рейвън — засмя се доктор Рокуел. — Тестът тази сутрин показва, че в сравнение с миналата седмица нивото на хормоните се е повишило значително. Доколкото мога да преценя както по лабораторния тест, така и по прегледа, ти все още си бременна.

— Аз съм? Но... — Тя не можа да довърши изречението си, защото нямаше никакво желание да подлага на съмнение безспорния триумф на своето бебе, бебето, заченато в любов.

— Това, което си помислила за тъкан, вероятно са били съсиреци от кръв. Каза ми, че менструацията ти винаги е била изключително кратка, поради което и нямаш представа от подобно течение.

— Какво означава това, докторе? — запита с нотки на надежда Ник.

— Че Рейвън е била заплашена от спонтанен аборт. Но фактът, че кървенето и спазмите са спрели напълно, са доказателство за преминалата опасност. А и през първото тримесечие кървенето е често срещано явление. Опасно е само ако се стигне до аборт, иначе не оказва никакво влияние върху по-нататъшната бременност. Получава се най-вече по време на приспособяването на матката към плацентата. В случая кризата без съмнение е преминала и сега бременността изглежда напълно нормална. Предполагам, че в бъдеще всичко ще протича нормално — усмихна се тя отново и загледана в стиснатите им ръце, добави: — Защо не обсъдим с вас бъдещите посещения в този кабинет?

Ник я прегърна, неспособен да пророни и дума. Рейвън едва успя да се отдръпне от задушавачката я прегръдка.

— Бебето ще бъде добре, Ник — увери го тя. — От самото начало почувствах неговата сила, желанието му да живее и нетърпението му да срещне баща си, сестрите си и родителите ти.

— Чудя се — вметна той нежно — дали да не съобщим новината на момичетата малко по-късно?

— Разбира се — съгласи се Рейвън, макар и сигурна, че от подобна предпазливост повече нямаше нужда. — Мисля обаче, че засега им стига и новината за сватбата и за тяхната нова майка.

— Ще свикнат веднага с нея и ще бъдат щастливи. Но ти няма да бъдеш тяхната нова майка, Рейвън. Ти ще бъдеш единствената майка, която някога са имали.

— Дано да успея да се справя, Ник.

— Та ти вече го направи.

Ник отново я придърпа към себе си и тя усети силните удари на неговото сърце.

— Обичам те, Рейвън — прошепна той нежно. — Обичам те...

Тя слушаше повтарянето на тези думи и ненадейно си спомни, че ги бе чувала и преди, но изречени със съвсем друго чувство. Спомни си обидата и подигравките в тях:

„Да те обичам ли, Рейвън? Да те обичам?“

И ето че сега в ушите ѝ за пръв път звучеше истинско обяснение в любов. То я обливаше с топли вълни и топеше леда в нея, то я люлееше сякаш в слънчева люлка, изтъкана от нежност и грижи.

— Обичам те, Рейвън. Обичам те.

Издание:

Катрин Стоун. Даровете на любовта
„Бард“, 1996

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.